

တက္ကသိုလ်

ကျောင်းအောင်

ကျောင်းဆိုင်ရာတို့၏ အထွတ်အမြတ်

တက္ကသိုလ်တက္ကသိုလ်
တက္ကသိုလ်တက္ကသိုလ်

တက္ကသိုလ်

BURMESE
CLASSIC
2009

BURMESE CLASSIC .COM

အချိန်(၁)

ကြေးစာများသို့

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်...။
 အသက်ငါးဆယ်နှီးပါးရှိသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်။
 သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ သူ့အသက်အရွယ်ရှိ ခန့်မှန်းလျှင်
 ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။
 သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကမူ အသက်သုံးဆယ်ငါးနှစ်ခန့်သာ
 ရှိသေးသည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။
 လူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်ညွက်လက်နေသည်။
 သို့သော် ဥစ္စာအရပ်အနေဖြင့်တော့ သိပ်နှစ်မြိုက်စရာမရှိလှ
 ပေ။ ရုပ်ရည်က ကြမ်းတမ်းသည်။
 နေနေကြည့်လေ ကြောက်စရာကောင်းလေဟု ထင်မှတ်ရ
 သည်။

၆ မိုး တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

သူ၏စူးစူးတောက်ပသောမျက်လုံးများသည် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

သူနှင့်ရင်ဆိုင်ကြည့်မိသောလူများသည် မျက်နှာလှဲသွားကြရသည်။

အကြည့်မိရသူတို့၏ရင်ထဲ၌ စိမ့်ခနဲအေးသွားကြသည်။ ထိုလူ၏ မျက်လုံးအကြည့်ဒဏ်ကိုခံနိုင်သူ အလွန်ပင်စွားပေသည်။

အကြည့်မိနိုင်သောသူမျိုးမှာလည်း သူလိုလူမျိုးပင် မြစ်ပေလိမ့်မည်။

မျက်လုံးအကြည့်စူးစူးသော ဖုတ်လတ်သောကိုယ်နေဟန်ထားရှိသော ထိုလူသည် ဟန်ကြီးဖြူပေါ်ရှိ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မြင်းကိုငြိမ့်ငြိမ့်နုကလေးစီး၍ ဝင်လာနေပေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘေးဘီမည်သူကိုမျှ မကြည့်စေ့ရှေ့သို့သာ တည့်တည့်ကြည့်လေသည်။

သူ၏မြင်းမှာမူ နှေးနှေးကွေးကွေးပင် လျှောက်လာသည်။ သူသည် ဖြူထဲမှ စေ့ဆိုင်တန်းများကိုကွေ့လွန်၍ စီးလာသည်။

လူကိုတန်းများ နေထိုင်သည့်ရပ်ကွက်သို့ရောက်လာသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဂေဟာကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် သူမြင်းသည် ရပ်တန့်သွားသည်။

သူသည် မြင်းစက်ကိုသပ်ရင်း၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောအ

အပန်းတရား၏သပိတော် (၅) မိုး ?

ဆောက်အဖုံကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ အဆောက်အဖုံကြီးသည် အလွန်ကြီးကျယ်လှ၏။

အုတ်တံတိုင်းကြီး၊ ခတ်ထားသည်။ အုတ်တံတိုင်းကြီးကို ဆေးနီများ သုတ်ထားသည်။

အလွန်ကြီးကျယ်သောမြို့ကြီးပင်..... သူသည် မြို့ဝင်းတံခါးကိုကြည့်လိုက်၏။ မြို့ဝင်းတံခါးကြီးမှာ

ကြီးမားသော သံထည်တံခါးကြီးဖြစ်သည်။ ထိုသံထည်တံခါးကြီးမျိုးကို တော်စုံတန်ခိုး ချမ်းသာသူများ

ပင် မတပ်ဆင်ကြစေ့။ ယခု တပ်ဆင်ထားသည်။ ဤဂေဟာမိသားစု၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

သူသည် အုတ်တိုင်ကြီးကိုကြည့်လိုက်၏။ အုတ်တိုင်ကြီးတွင် ကြေးဝပြားကို ကပ်မြှုပ်ထားပြီး ဓာတစ်ကြောင်းရေထာသည်။

“လုံဂေဟာ” မြင်းစီးသမားသည် သူ၏ရှေ့သို့ခိုက်ကျနေသည့် ဓမမောက်ကြီးကို မလိုက်ပြီး ထိုဓာတစ်ကိုဖတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့စက် ကျွန်ုပ်သွားသောသို့ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိုတ်လိုက်သည်။

သူသည် မြင်းကိုဖောင်းနှင်း၍ မြတ်ခါးအနီးသို့ခွင်းကပ်သွားလေ၏။

၀ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့ထူးအောင်

အပန်းတရားစီးသီတော် (၆) နှစ် ၉

အဝါရောင်ဝတ်နံ့ကိုဝတ်ဆင်ထားသည့် တံခါးစောင့်သည်
အတွင်းမှနေ၍ မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်သည်။

နက်ဖြာဇာန် ဖျင်ကြမ်းဝတ်နံ့ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူမှာ
ခမောက်ကြီးကိုလည်း ခပ်ခိုကိတ်ကိတ်ဆောင်းထားသဖြင့် မည်သို့မျှ အ
ထင်ကြီးစရာမရှိပေ။

သို့သော် တံခါးစောင့်သည် သိုင်းလောကသားများနှင့် တွေ့
ကြုံဖူးသဖြင့် သူ့ကိုအရမ်းအထင်မသေခံ့နေ။

“ဘာကိုစူးများ ရှိပါသလဲဗျာ”

သူသည် သမားရိုးကျလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သူ့လေသံသည် အနိမ့်အမြင့်မရှိပေ။

သို့သော် တံခါးကိုတော့ ဖွင့်မပေးပါ။ ကိစ္စကိုမသိဘဲနှင့်
သူ ဖွင့်မပေးနိုင်ပါ။

မြင်းပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်သည် နူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် တံခါး
စောင့်ကိုကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် ခမောက်ကြီးကွယ်နေသဖြင့် သူ့မျက်လုံးစူးရှမှုကို
တံခါးစောင့်မသိပါ။

မြင်းပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်က...

“မင်းက တံခါးပူးလား”

အသံက တိုးညင်သည်။ သို့သော် မြတ်သားလှသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းဗျာ”

ထိုလူ၏မြတ်သားသောလေသံကိုကြားသောအခါ တံခါး

စောင့်သည် မြို့သွား၏။

ထို့ကြောင့် သူ့လေသံသည် အနည်းငယ်ပျော့သွားလေ
သည်။

“ကျွန်ုပ် သခင်မကြီးရှမ်းနဲ့ တွေ့့ဆုံလို့ပါ”

“သခင်မကြီးရှမ်းနဲ့ တွေ့့ဆုံတဲ့လူတွေလားနေတာ အများ
ကြီးပါ။ ဘာကိုစူးမဆိုတာပြောမှ တွေ့့ဆုံရနိုင်ပါတယ်”

“ဟ... သူက ငါ့ကို ကိစ္စမှမပြောတာ၊ သူက ငါ့ကိုတွေ့့ဆုံ
တာမဆိုတော့ လာရတာပေါ့”

ထိုလူက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။
သခင်မကြီးရှမ်းဆိုသည်မှာ လုံဂေဟာကြီး၏ အရှင်သခင်မ

ကြီးပင် ဖြစ်သည်။
လုံကျွန်ပေဝါး၏ ဩဇာအာဏာသည် ဤအိမ်ကြီး၌ သိပ်မ

ရှိလှပေ။
သခင်မကြီး၏ ဩဇာအာဏာသာ ထက်မြက်နေသည်။

သခင်မကြီး၏ နာမည်အပြည့်အနိမ့်မှာ ရှမ်းကီးဖြစ်သည်။
သို့သော် မည်သူကမျှ သခင်မကြီးရှမ်းကီးဟု မခေါ်ကြပါ။

သခင်မကြီးရှမ်းဟုသာ ခေါ်ကြပါ၏။
လုံဂေဟာတွင် သခင်မကြီးရှမ်းဟုဆိုပါက မည်သူမျှအ

သက်မြင်းမြင်းမရွံ့ရဲကြတော့ပေ။
အပြောအဆိုကြမ်းသမ်းခြင်း၊ ခက်ထန်ခြင်း၊ မာနကြီးခြင်း၊
မောက်မာခြင်း၊ ဒေါသကြီးခြင်းစသည့် လက္ခဏာအားလုံးရှိသူကို

ဆိုလျှင် သခင်မကြီးရှမ်းကိုပင် ပြောပေလိမ့်မည်။
 တံခါးစောင့်သည် သခင်မကြီးရှမ်းက ခေါ်ယူထားသည့်
 ဧည့်သည်ဟု ပြောလိုက်သည်ဆိုလျှင် ဘာမျှဆက်မမေးရဲတော့ပေ။
 "ဂျီ..."
 သူသည် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။
 "ဝင်ခဲ့ပါခင်ဗျာ"
 သူသည် တံခါးကို အလှူအမြန်ဖွင့်ပေးပြီး ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်
 သည်။
 မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်သည် တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
 လိုဂေဟာရှင်ရှေ့သို့ မြင်းကိုဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် စီးသွားလေတော့
 သည်။
 ဟန်ကြူးမြို့တွင် 'လုံ'ဂေဟာကို မသိသူရှားသည်။
 စမ်းနားကြီးကျယ်သော အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်ခြင်း
 ကြောင့်လည်း လူသိများခြင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။
 ထို့ပြင် ငွေကြေးအလွန်ကြွယ်ဝသော သူငွေကြေးဖြစ်ခြင်း
 ကြောင့်လည်း လူသိများခြင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။
 အထူးသဖြင့် သူငွေကြေးလုံကျန်ပေဝါးထက် သူငွေက
 တော်ကြီးရှမ်းကိုးကို လူအများက ဝိမိုသိထားကြသည်။
 သို့သော် သူတို့မသိသည့်အချက်မှာ လိုဂေဟာ၏ပြဿနာ
 များပင်။
 လူများမသိသည့် ပြဿနာများသည် လိုဂေဟာ၌ များစွာရှိ

နေလေ၏။
 သခင်မကြီးရှမ်းကိုးသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေ၏။
 မေောက်နှင့်လူကိုထွက်၍ တွေ့ဆိုသည်။
 သူမသည် ကတ္တီပါးစိတ်တစ်လုံးကို စာပျေပေါ်သို့တင်လိုက်
 လေ၏။
 တချွန်ချွန်မြည်သောအသံကြောင့် ငွေခက်များဖြစ်ကြောင်း
 ဧည့်သည်ဖြစ်သူ သိလိုက်၏။
 မေောက်နှင့်လူသည် သူ၏မေောက်ကြီးကို နောက်သို့လှန်
 ချထားပေသည်။
 ထိုအခါ ကြမ်းတမ်းသော သူ့ဖျက်နှာသည် ပေါ်လွင်လာ
 သည်။
 သခင်မကြီးရှမ်းကိုးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ခွဲလိုက်ပြီး
 ထိုလူကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။
 သူမသည် ခေါင်ညိုတံလိုက်၏။
 "ကွေအော်ရှောင်ဆိုတာ ရှင်ပဲလား"
 မေောက်လှန်ချထားသောပုဂ္ဂိုလ်သည် လက်ဖျိအနုယုက်
 လှက် ဦးညွှတ်ကိရဝပြုလိုက်သည်။
 "ကွန်တော် ကွေအော်ရှောင်ပါ"
 သခင်မကြီးရှမ်းကိုးသည် ကွေအော်ရှောင်ကို ခြေဆုံးခေါင်း
 ဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 "ရှင် ဒီအလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီလား"

၁၂ နှစ် တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"ခြောက်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ"
 "ခြောက်နှစ်အတွင်း လူဘယ်နှစ်ယောက်သတ်ပြီးပြီလဲ"
 "ခြောက်ယောက်ပါ"
 "အင်... တစ်နှစ်တစ်ယောက်ပေါ့လေ"
 သခင်မကြီးရှမ်းကီးက ပြောလိုက်၏။
 သခင်မကြီးရှမ်းကီးက...
 "လူတစ်ယောက်ရဲ့နှုန်းထားက ဘယ်လောက်လဲ"
 ကျွန်တော်အောင်က...
 "ခါကတော့ အမျိုးမျိုးရှိပါတယ် သခင်ကြီး ကျွန်တော်ကိုင်
 တွယ်ရမယ့်လူအပေါ်မှာ မှတည်ပါတယ်"
 သခင်မကြီးရှမ်းကီးသည် ကျွန်တော်အောင်၏ကောင်းကို နား
 မလည်သကဲ့သို့ မျက်မှောင်ကြည့်လိုက်၏။
 "ဘယ်လို... ဘယ်လို ကျွန်မ နားမရှင်းဘူး"
 ကျွန်တော်အောင်က သူ့အလုပ်ကိုရှင်းပြ၏။
 "ကျွန်တော်က လူကိုကြည့်ပြီး တန်ရာတန်ရာတောင်ပါ
 တယ်။ ကျွန်တော်သတ်ရမယ့်လူဟာ လမ်းပေါ်က ကလေးကလေးတစ်
 ယောက်ဆိုရင်တော့ ကြေးနည်းပါတယ်... တော်တော်ကို နည်းပါ
 တယ်"
 သခင်မကြီးရှမ်းကီးက မေးလိုက်၏။
 "ကြေးကိုပြောခမ်းပါဦး"
 "နှစ်ထောင်ကနေ ငါးထောင်အတွင်း ရှိပါတယ်"

အပန်းတရားဒီသပိတ် (၅) နှစ် ၁၃

"အင်... မဆိုပါဘူး"
 "ခါပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုင်တွယ်ရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ထက်
 မြက်တဲ့သိုင်းသံမားတစ်ယောက်လဲဖြစ်မယ်။ အရာရှိ အရာခံလဲဖြစ်
 မနေတယ်ဆိုရင်တော့ ဈေးကတစ်မျိုးပါ"
 "ဘယ်လောက်ရှိမလဲ"
 "တစ်သောင်းကနေ ငါးသောင်းအထိ ရှိပါတယ်"
 ကျွန်တော်အောင်သည် သူ၏ဈေးနှုန်းကို ဖွင့်ဆိုရှင်းပြလိုက်
 သည်။
 "ဆို... ရှင်ဈေးနှုန်းတွေက တယ်မြင့်ပါလား"
 ကျွန်တော်အောင်က နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့နဲ့လေးချိန်းသည်။
 "ခါတောင် အင်မတန်လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ ပြောထားတာပါ။
 လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ဟာ ဒီထက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ သခင်မ
 ကြီး သိပါတယ်"
 သခင်မကြီးရှမ်းကီးသည် လေပူကို မသိသမာ မှတ်ထုတ်
 လိုက်၏။
 "ထားပါတော့လေ... ရှင်သစ္စာတော့ ရှိတယ်မဟုတ်လား"
 ကျွန်တော်အောင်က ရယ်လိုက်၏။
 "ကျွန်တော်အလုပ်က သစ္စာမရှိလို့ မရပါဘူး ကျွန်တော်
 သစ္စာမရှိရင် တစ်ခါပဲ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရမှာပါ။ သုံးလေးခါ ဘယ်လို
 လုပ် ခားလို့ရပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်ပါးစပ်ထဲကို သံပူရည်တွေလောင်း
 မယ့်တဲ့ဟိုင်အောင် ကျွန်တော်အသေသာခံမယ်။ ကျွန်တော်အလုပ်

၁၄ နှစ် တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ရှင်ကို ဖွင့်ပြောရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး ဒါဟာ ကြေးစားသမားတွေရဲ့ ထုံးစံပဲလေ”

သခင်မကြီးရှမ်းကီးသည် ကျွေအော်ရှောင်၏ကောင်းကိုကြားသောအခါ ကျေနပ်သွားပုံခုသည်။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်မျက်ကို မသိမသာချလိုက်၏။

သူမသက်ပြင်းချသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။

သူမသည် ကျွေအော်ရှောင်အပေါ် အားလုံးကျေနပ်မှုရှိသော်လည်း ဈေးက အဆမတန်များနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

သခင်မကြီးရှမ်းကီးသည် ငွေကြေးကို အလွန်မက်မောသူဖြစ်ပြီး အလွန်ကပ်စေးနဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

“ရှင်ကိုတော့ ဘားလုံးကျေနပ်ပါတယ်... ကျွန်မကိစ္စအတွက် ရှင်ကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“လူကိုပြောလေ... နောက်ပြီး ဘယ်ကိုသွားရမလဲ”

“ရှင်သွားရမှာကတော့ ဟိုနန်းမြို့ထဲ”

ကျွေအော်ရှောင်က...

“ဟိုနန်းမြို့က ဘယ်သူလဲ”

သခင်မကြီးရှမ်းကီးသည် ကျွေအော်ရှောင်နှင့်နီးအောင် ရှေ့သို့ တိုးကပ်လိုက်လေသည်။

“ဟိုနန်းမြို့က သူငွေကြေးထုတ်ကို ရှင်သိမှာပေါ့”

သူမ၏ကောင်းကြောင့် ကျွေအော်ရှောင်သည် ဆတ်နေဟောကြည့်လိုက်သည်။

အပန်းတရား၏သမီးထော် (ပ) နှစ် ၁၅

ကြေးစားစားသမား ကျွေအော်ရှောင်၏စိတ်ထဲ၌ ထူးဆန်းနေသည်။ အံ့ဩနေသည်။

ထို့ကြောင့် သခင်မကြီးရှမ်းကီး၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်မသိလို့ မေးပါရစေ”

သခင်မကြီးရှမ်းကီး ပြောလိုက်၏။

“ရှင် ဘာမေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပြီးသားပါ”

“ရှာ...”

ကျွေအော်ရှောင် အံ့ဩသွား၏။

သူ၏ ရူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံကို သခင်မကြီးရှမ်းကီးက စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သခင်မကြီးရှမ်းကီးက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်လေ၏။

“သိမှာ ကျွေအော်ရှောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... အမိနဲ့ရှိပါ”

“ရှင်ဟာ ကိုယ်ဆောင်ရွက်ရမယ့်လုပ်ငန်းကလွဲပြီး တခြားကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်သလား။ အဲဒါ ကျွန်မသိချင်တယ်”

သူမ၏လေသံက အနည်းငယ်ထန်သည်။

အဲက သခင်မကြီး၏မောက်မာသောအကွင့်မရှိပေမယ့် သူမသည် အထက်ဦးက ပြောတတ်သည့်မဟုတ်ပါလား။

မာရာမာစစ်ယောက်က တပည့်တစ်ယောက်ကို အင်အားပေး

၁၆ * တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

သလို ပြောသည့်လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။
ထိုကဲ့သို့သောလေသံမျိုးကို ကွေအော်ရှောင် လုံးဝမနှစ်
သက်ပေ။

သူသည် ဘဝအကျိုးပေးညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ကြေးစားလူ
သတ်သမားဘဝသို့ ရောက်ရှိနေရသည်မှာ မှန်၏။

သို့သော် ကြေးစားသည်လည်း ကြေးစားမာနတော့ရှိသေး
သည်။

ကြေးစားဆိုပြီး ငွေရလျှင်ပြီးရောဆိုသည် ကြေးစားမျိုးမ
ဟုတ်ပေ။

ဤကမ်းကန့်လန့်နာဖြင့် လုပ်တတ်သောကြေးစားတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်ကို သခင်မကြီးရှမ်းကီး မသိသေးပေ။

သတ်ချင်သမျှလူတိုင်းကိုသတ်ပေးလျှင် ပြဿနာများတတ်
သည်ကို ကွေအော်ရှောင်သိသည်။

ဤအမျိုးသမီးကြီး မောက်မာခက်ထန်သည်ကို လူတိုင်းသိ
သည်။

သူလည်း သတင်းကြားပြီးဖြစ်သည်။

ကွေအော်ရှောင်သည် သခင်မကြီးရှမ်းကီးကို ခူးခူးခိုက်ခိုက်
ကြည့်လိုက်သည်။

"သခင်မကြီးသိဖျင်တဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်တော်ဖြေပုံမယ်၊
ကျွန်တော်ရဲ့လုပ်ငန်းမှာ သခင်မကြီးသတိပိုင်းတဲ့လူတိုင်းကို ကျွန်
တော်မသတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်စည်ကမ်း... ကျွန်တော်ဘောင်နဲ့ဝင်တဲ့

လူကိုမှ သတ်ပေးပါတယ်"
"ရှင်စည်းကမ်းကို ပြောခမ်းပါဦး"

"ကျွန်တော်မှာ စည်းကမ်းချက်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊
ခင်စိတ်က အချက်တစ်ခုကို ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်။ ဆွေမျိုးသား
ဖျင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကို သတ်ပေးရတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော်
မလုပ်ပါဘူး။ ခု... ဟိုနန်းမြို့က သူငွေကြီးလုံထန်ဆိုရင် သခင်မကြီး
ရဲ့ခင်ပွန်း လုံကျန်ပေဝဲ... ညီအစ်ကိုတော်တယ်လို့ သိထားရပါတယ်။
ပါကြောင့်..."

"နေဦး..."
သခင်မကြီးရှမ်းကီးက ကွေအော်ရှောင်၏ စကားမဆုံးမီ
လက်ဝဲကလေးကိုခမ်း

"ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအရင်းတွေကို
ဆိုလိုတာလား"

ကွေအော်ရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... အင်မတန် သွေးစွန်းနီတဲ့ မောင်နှမတွေ
ကို ဆိုလိုတာပဲ၊ ညီအစ်ကိုအရင်းတွေ မောင်နှမအရင်းတွေကို ကျွန်
တော် မသတ်ပါဘူး"

ရှမ်းကီးက နှုတ်ခမ်းကလေးတွေနဲ့နဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

"ခါဆိုရင် ရှင်ပူရော မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လုံ
ကျွန်တော်မပေးဖို့ လုံထန်ဟာ ညီအစ်ကိုတော်တယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ဟာ
လုံးလေးစမ်းလောက်ကွဲတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေပါ။ ဆွေမျိုးတော်... လဲရ

တယ် မတော်ခွင်လဲ ရတယ်”

ကျွေအော်ရှောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဪ... ဒီလိုလား ဒါဆိုရင် ပြစ်ပါတယ်”

သခင်မကြီးရှမ်းကီးက ဆက်လက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ပြစ်တာပေါ့... အများကြီးပြစ်တာပေါ့၊ ရှင်သတ်ပေးရတဲ့ လူဟာလဲ လုံထန်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဗျာ... လုံထန်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ဘယ်သူလဲ... သူမိန်းမ လား... ဘယ်သူများလဲ”

ကျွေအော်ရှောင် အုံ့သြပြီး မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

သခင်မကြီးရှမ်းကီးက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး... သူ့သားနဲ့သမီး...”

“ဟာ... ဒါဆိုနှစ်ယောက်စလုံးကို တာဝန်ယူရမှာပေါ့ ဟုတ် လား”

သခင်မကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... နှစ်ယောက်စလုံး”

ကျွေအော်ရှောင် စဉ်းစားနေ၏။

သခင်မကြီးက ဖျတ်ခနဲမေးလိုက်သည်။

“အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ရှင် ဘယ်လိုယူမလဲ”

ကျွေအော်ရှောင်က စဉ်းစားနေ၏။

အတန်ကြာမှ လက်လေးချောင်း ထောင်ပြသည်။

“တစ်ယောက်ကိုနှစ်သောင်း၊ နှစ်ယောက်ကိုလေးသောင်း

ပေါ့”

သခင်မကြီးသည် လေပူကြီးကိုမှတ်ထုတ်လိုက်၏။

“နည်းနည်းတော့ လျှော့ပါဦး”

ကျွေအော်ရှောင် စိတ်ညစ်သွား၏။

အလွန်ချမ်းသာသွားသော သူငွေမကြီးက ဈေးဆန်နေ၏။

သူသည် သခင်မကြီးရှမ်းကီးကို စိတ်ထဲ၌ အလွန်မြင်မြင်း

ကပ်မိသွား၏။

“လျှော့ဆိုတော့လဲ လျှော့ရတာပေါ့လေ၊ တစ်ခုတော့ ရှိ

တယ်”

သခင်မကြီးမှာ ဈေးလျှော့မည်ဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်

ထဲ၌ အနည်းငယ်ဝမ်းသာသွား၏။

“ပြောပါရှင်... တစ်ခုဆိုတာ ဘာများပါလိမ့်”

ကျွေအော်ရှောင်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်၏။

“ဒီလိုပါ လောကမှာ ဈေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းလဲ ရှိတယ် ဈေးပေါ

တဲ့ပစ္စည်းလဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ဈေးကောင်းပေးရင် ပစ္စည်းကောင်း

ရသလို ဈေးပေါရင် ပစ္စည်းကောင်းမရတတ်ပါဘူး၊ သခင်ကြီးက

လေးသောင်းကနေ ဘယ်လောက်အထိလျှော့စေချင်သလဲ ပြောပါ”

“ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ နှစ်ယောက်ကိုသုံးသောင်းထားစေ

ချင်ပါတယ်”

“ဟာ... ပြစ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကလဲ တစ်ယောက်ကို

အသေသတ်မယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတော့ အင်စာရရှိကလေးပဲ ဆုံးမမိ

၂၁ * တက္ကသိုလ်နေလင်အောင်

မယ်”

သခင်မကြီးရှမ်းကိုး မျက်နှာနီရဲသွားလေသည်။
 သူမ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။
 ယခင်က သူမပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
 လော့ အခုတော့ ပြောတိုင်းမဖြစ်တော့ပေ။
 ကျွန်ုပ်အောင်သည် မျက်နှာတည်တည်နှင့် ရှိနေ၏။
 သခင်မကြီးရှမ်းကိုးသည် ကြေးစားလူသတ်သမား ကျ
 အော်ရှောင်အား ဒေါသဖြစ်ပြီး နှင်ထုတ်ရန် ကြံလိုက်မိသည်။
 သို့သော် ကျွန်ုပ်အောင်အား အသေအချာကြည့်လိုက်
 သောအခါ သူမရင်ထဲ၌ အေးစိမ့်သလို စိစားလိုက်ရ၏။
 အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်အောင်၏ မျက်လုံးအနံ့
 သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အေးစက်နေသောကြောင့်တည်း။
 သူသည် နှုတ်ခမ်းများကိုရေးထားသည်။ အံ့ကိုတင်းတင်း
 ကြိတ်ထားသည်။ မေးရိုးကြီးများ ထောင်ထနေသည်။
 အေးစက်တောက်ပသော မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် အကြည့်မလိုက်
 ရသော သခင်မကြီးရှမ်းကိုးသည် အလိုလိုကြောက်လန့်သွားမိ၏။
 သူမက ကြက်သီးထသွားသည်။
 မိမိနှင့် စကားပြောနေသောသူမှာ မိမိ၏အစေ့အပါးလည်း
 မဟုတ် သာမန်အရပ်သားတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပေ။
 လက်မနှံ့ ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါက
 လား ဟူသည့်အသိသည် မျက်မှောက်ခင်လာ၏။

မိမိအနေဖြင့် သူဒေါသထွက်အောင် ငွေကြေးကိုစေ့ဆစ်
 နေပါက မိမိအား ရန်မူတော့မည်လောဟု သူတွေးမိလာသည်။
 သူမသည် မပြီးဆိုင် ငြိမ်းချမ်းနိုင်ခြင်းလိုက်သည်။
 “ရှင်ကလဲ တင်းလှူချည်လား မလျှော့နိုင်ဘူးဆိုလဲ ပြီးတာ
 ဝမ်း ဒဏ်ရာရရုံကလေးလုပ်ခဲရင် ကျွန်ုပ်မရည်စွယ်ချက် ဘယ်မှာပြီး
 ပြည့်နိပါတော့မလဲ၊ က... ရော... ရော”
 သူမသည် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသည့် ငွေအိတ်ကို ကျွ
 အော်ရှောင်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။
 “ဟောသီမှာ ငွေနှစ်သောင်းတိတိ ကျန်တဲ့ငွေကို ကိစ္စပြီးတာ
 နဲ့ပေးမယ်”
 ကျွန်ုပ်အောင်လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်များသည် ဤအတိုင်း
 ပင် ဖြစ်သည်။
 စံငွေတစ်ဝက်ပေးပြီး အလုပ်ပြီးမှသာ ငွေအကျေပေးလေ
 နှိကြ၏။
 သို့သော် ကျွန်ုပ်အောင် စိတ်ပြောင်သွားလေပြီ။
 သူသည် ငွေကြေးကြွယ်ဝပါလျက် အလွန်ကပ်နေချည်းလှ
 သော သခင်မကြီးရှမ်းကိုးအား အလွန်မြင်မြင်းကပ်သွားလေ၏။
 အထက်စီးက စကားပြောသော သခင်မကြီးရှမ်းကိုးအား
 အမြင်ကပ်သွား၏။
 ထို့ကြောင့် သူသည် ငွေနှစ်သောင်း ထည့်ထားသောအိတ်
 ကို ပြန်ပေးလိုက်၏။

"စုန်..."

ငွေအိတ်ကုသ အတော်ကျယ်လောင်သွား၏။

"သခင်မကြီးက ကျွန်ကိုမယုံဘူးလား မယုံတဲ့လူတစ်ဦးနဲ့ အလုပ်မလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

ကျွေအော်ရှောင်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားလေ တော့၏။

သခင်မကြီးရှမ်းကိုးမှာ သူ့အလိုကျဆည်း ဆက်ဆံခဲ့ရသည် သာ ဖြစ်ပါ၏။

သူမနှင့်ဆက်ဆံသော အခေအပါးများတိုင်း သူမ၏သဘောအတိုင်း လိုက်လျောပေးခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်၏။

သူမ၏အခေအပါးများကတော့ ဟုတ်သည်ပေါ့။

ကျွေအော်ရှောင်က သူမ၏အခေအပါးမှမဟုတ်ဘဲ။

ကျွေအော်ရှောင်သည် ကြွေးစားလူသတ်သမားဖြစ်၏။

ကြွေးစားစားသမားဖြစ်သည်။ ပရမ်းပတာ ကြွေးစားစားသမားမဟုတ်။

စည်းကမ်းနှင့် ကြွေးစားစားသမားဖြစ်၏။

သူ့အလုပ်လက်ခံပြီးလျှင် အောင်မြင်အောင်လုပ်သည်။ သူမာနနှင့်သူ ဖြစ်သည်။

သခင်မကြီးမှာ သူ့လုပ်ကိုင်တိုင်း မဖြစ်တော့သည်ကိုသိသွားလေပြီ။

"အ... ခဏ... ခဏနေပါဦးရှင်"

သခင်မကြီးရှမ်းကိုးက ကပျာကယာ လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

ကျွေအော်ရှောင် သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရှင်... "ကျုပ် ကောင်းအများကြီးမပြောချင်ဘူး"

သူသည် သခင်က သခင်မကြီးရှမ်းကိုးအား ချောင်ခွာ ပြောခဲ့၏။

ယခုတော့ ချောင်ခွာ မပြောတော့ပေ။

"ရှင်... ရှင်ပြောတာ ကျွန်မသဘောပေါက်ပါတယ်။ ရှင့်ကို တစ်ခါထဲ အကျေအလည်ပေးလိုက်ပို့မယ်ရှင်၊ တစ်ခဏစောင့်ပါဦး"

ကျွေအော်ရှောင်သည် ပြန်လည်ထိုင်လိုက်၏။

သခင်မကြီးရှမ်းကိုးသည် အခန်းထဲဝင်သွား၏။

သူမပြန်လာသောအခါ လက်ထဲ၌ ငွေအိတ်တစ်အိတ်က ပါလာသည်။

သူမသည် ပထမ ကျွေအော်ရှောင်ပစ်ခဲ့သည့်အိတ်နှင့် သူမယူလာသောအိတ်ကိုပေါင်းကာ အိတ်နှစ်အိတ်ကို ကျွေအော်ရှောင်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"ရှေး... ရှေး၊ ဒီမှာ ရှင်ပြောတဲ့ငွေ" ကျွေအော်ရှောင် လှမ်းယူလိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ" ကျွေအော်ရှောင်သည် အိတ်နှစ်အိတ်ကိုယူပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

သူမသည် ကြေးစားစားသမား ကွေအော်ရှောင်၏ကျော
ပြင်ကို သူပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စုစိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

ကြေးစားကွေအော်ရှောင်သည် ခည့်ခန်းထဲမှထွက်ခွာသွား
လေပြီ။

သူ၏မြင်းနှင့်မြင်ပသို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။
သို့သော် သခင်မကြီးရှမ်းကီးကမူ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ခု
ကိုသို့ ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။

သူမသည် တစ်နံ့တစ်ခုကို နက်နက်နဲ့နဲ့ တွေးတောနေသည့်
ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။

သူမသည် ရှေ့သို့သာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။
ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့လူတစ်ယောက် ဝင်လာတော့၏။
သူမ၏နောက်ဘက်မှ ဝင်လာသော်လည်း သူမသည် ထို
ခြေသံရှင်ကို လှည့်မကြည့်ပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုခြေသံရှင်ကို သူမလှည့်ကြည့်
နေရာ မလိုသောကြောင့်တည်း။

သူမရှိရာအခန်းသို့ ဤသို့ ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်လာနိုင်သူမှာ
သူမ၏ခင်ပွန်း သူဌေးကြီးလုံကျန်ပေဝါးသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါ
လော။ မှန်ပါသည်။

ဝင်လာသူမှာ လုံပေဟာ၏အရှင်သခင်တစ်ဦးဖြစ်သူ လုံ
ကျန်ပေဝါး ဖြစ်ပါသည်။

လုံကျန်ပေဝါးမှာ အသက်ငါးဆယ်ပင် မပြည့်သေးသူဖြစ်ပါ
သည်။

လေးဆယ့်ငါးနှစ်မှ အသက်ငါးဆယ်ခန့်အတွင်းရှိသူ ဖြစ်
သည်။

ခန့်ညားသောဥပစိရုပ်ရည်ရှိသူဖြစ်ပြီး အသားအရည်က စို
ပြည်ပါသည်။

သို့သော် သူဌေးကြီး၏မျက်နှာတွင် သောကရိပ်များ လွှမ်း
နေပါသည်။

သူ၏တောက်ပသော မျက်လုံးအနံ့သည် ယခုအခါမှာ မှား
ပိုနိမ့်မြောက်နေလေပြီ။

သူသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး သူ့အား ကျောပေးထိုင်နေ
သည့် ခန်းသည်အား စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

သူခန်းသည် ရှမ်းကီးအား ယခုတိုင် ကျောက်ရုပ်တစ်ခုကို
သို့ထိုင်နေဆဲတည်း။

ထိုနောက် သူဌေးကြီးသည် စိတ်မသက်မသာဖြင့် ခေါင်း
ယမ်းနေလေသည်။

သူသည် သူမအား ကွေ့ဝိုက်ပတ်ကာ သူမရှေ့၏စားပွဲတွင်
ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် သင်္ကန်းပြင်ရည်ကြီးတစ်ခုကို ချလိုက်၏။

သူမ၏မျက်နှာကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

"ရှမ်းကီး..."

"ဘာလဲ"

"မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ"

"ကျုပ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ဝင်းဇွန်စရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သလိုနေ၊ ကျုပ် ဘာလုပ်လုပ် ရှင်မျက်နှာကိုပဲပတ်ထား"

သူမ၏အသံက အေးသံအပြည့်ပါနေ၏။ သြဇာသံအပြည့်ပါ၏။ မျက်နှာကလည်း ခက်ထန်နေ၏။

သူငွေကြေးလုံကျန်ပေဝမ်းသည် သူမကိုကြည့်နေ၏။

သူငွေကြေး၏မျက်နှာမှာ မည်သည့်အခါ ကြည့်ကြည့်အေးသ

ဟောဟော မရှိပေ။ မျက်နှာမှာ အမြဲကြည်လင်နေသည်။

သို့သော် ယခုအခါတွင်တော့ မှန်မှိုင်းနေပေသည်။

သူ၏ကျက်သရေရှိသောမျက်နှာသည် တိမ်မှိုင်းသောလမင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေချေပြီ။

"မင်း သိပ်ပျားနေပြီ ရှမ်းကီး"

လုံကျန်ပေဝမ်း၏အသံမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လှသည်။

အေးသံလုံးဝပေါသော နာမ်သာသည့်ကောင်းမျိုးသာ ဖြစ်

၏။

"ဘာများလဲ... ကျွန်မ ဘာများသလဲ"

သူမသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်စနဲထလိုက်၏။

သူမသည် ခါးထောက်၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

လုံကျန်ပေဝမ်းက မော့ကြည့်၏။

"ထိုင်စမ်းပေါ့ကွာ... ဒီကားက အေးအေးဆေးဆေးဆေးပြော

လို့လဲ ရပါတယ်။ ငါ့ကားကို နည်းနည်းပေးပေး နားထောင်ပါဦးကွာ"

ရှမ်းကီးသည် ဆောင့်အောင့်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။

"ကဲ... ရှင်ဘာပြောမလဲ... ပြော"

သူငွေကြေးက...

"မင်း လုံထန်တို့မိသားစုကို ဒီလောက်တောင်မှန်းဖို့ မသင့်ပါဘူး"

"မှန်းတယ်... မှန်းတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မှန်းနေရတယ်ဆိုတာ ငါတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး"

"ရှင်အမျိုးအနွယ် နည်းနည်းတော်စစ်နေလို့ ရှင်က နာနေ

တာလား။ ရှင်နဲ့အလေးဝမ်း ကွဲပါတယ်ရှင်"

သူမက မျက်စောင်းဆိုး၍ ပြောလေသည်။

"အမျိုးခွဲ နာတယ်ဆိုတာတော့ မင်းမပြောပါနဲ့ မင်းသိပ်

ပျားနေပြီ။ တခြား သူ့စိမ်းတရဲဆိုရင်လဲ ဒီကားကို ငါပြောမှာပဲ။

မင်း လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေကို မင်းပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း"

"ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ"

"လုံထန်ကိုသုတ်ဖို့ အခြားစားတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်

တယ် မဟုတ်လား"

၂၀ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့ထမ်းအောင်

“ဟုတ်တယ်လေ... သတ်ဖို့လွှတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“နောက်... သူမိန်းမငွေအနီးကိုသတ်ဖို့လဲ ကြေးစားတစ်ယောက်ကိုငှာခဲ့ပြီး မင်း ငွေလွှတ်လိုက်တယ်”

“လွှတ်တယ်... လွှတ်တယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ပူနေရတာလဲ”

လုံကုန်ပေဝါးက သက်ပြင်းတစ်ချက်စူ၍ အေးအေးဆေးဆေးဆေးဆင် ဆက်ပြောသည်။

“ခုလဲ သူ့သားနဲ့သမီးကိုသတ်ဖို့ ကြေးစားလူ့သတ်သမားတွေအော်ရှောင်ကို ငွေကြေးနှင့်အောင်ပေးပြီး လွှတ်လိုက်ပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

“ရှင် အားလုံးကိုသိနေတာပဲ၊ ဘာလို့မေးနေတာလဲ”
လုံကုန်ပေဝါးက....

“ကဲ... သူတို့မိသားစုတွေ သေသွားပါပြီတဲ့၊ မင်းအတွက် ဘာတွေအကျိုးအမြတ် ထွက်လာမလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း”

“လူဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အဲဒါကို ရှင် နားလည်ထားပါ”

လုံကုန်ပေဝါးသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့သိတယ် ရှမ်းကီး၊ ငါ အကုန်သိတယ်၊ မင်းမှာ မနာလိုဝန်တို့တဲ့စိတ်တွေ သိပ်များနေတယ်၊ အဲဒီလို မနာလိုဝန်တို့တဲ့စိတ်တွေ

အပန်းထရားထီးထီးတော် (၁) နှစ် ၂၉

ဟာ တစ်နေ့ မင်းအပေါ်ပြန်ပြီ၊ မိမိနိပ်စက်လိမ့်မယ် အဲဒါကိုသိရလား”

“ဟင်... နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ရှမ်းကီးသည် လုံကုန်ပေဝါး၏ကေားဖျားကို နားမဝင်ဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းထိသို့ဝင်သွားလေ၏။

လုံကုန်ပေဝါးမှာ ဆုံးမပြောဆို၍မရသော ခန်းမယားအတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်နေလေတော့၏။

အပန်း (၂)

ပြင်ဆင်ရေးများ

ဟိုနန်းမြို့.....

ဟိုနန်းမြို့သည် လူစည်ကားသောမြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးအခြေခံလည်း အဖျက်အစွာကျသော မြို့ကြီး

တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စားသောက်ဆိုင်များ ပေါများသည်။ တည်းခို

ခန်းများ နှံ့လှသည်။

ဈေးသည်များ များပြားစွာရှိသည်။ ကုန်လှောင်ရုံများ များ

စွာရှိသည်။

စားသောက်ဆိုင်နှင့် တည်းခိုဧကများမှာ လက်မလည်

နိုင်အောင် ရောင်းချသည်။

စားသောက်ဆိုင်၊ တည်းခိုဆိုင်များမှာ ညလုံးပတ်လည် လူ

စည်ကားနေသည်။

စားသောက်ဆိုင်၊ တည်းခိုဆိုင်များ များပြားစွာရှိသည့်အ
နက် ဟိုနန်းမြို့၏အဓိကကျသော လမ်းမကြီးပေါ်၌ တည်ရှိနေသော
'ပန်းရနံ့' စားသောက်ဆိုင်မှာ နာမည်အကျော်ကြားဆုံး၊ လူသိအများ
ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ပန်းရနံ့စားသောက်ဆိုင် ဤသို့ကျော်ကြားခြင်းမှာ အစား
အသောက်နှင့်ပတ်သက်၍ အဖျက်အပြုတ်ကောင်းခြင်း၊ အစားအ
သောက်များ သန့်ရှင်းခြင်း၊ အသီးအရွက်များ လတ်ဆတ်ခြင်း၊ နေရာ
ထိုင်ခင်းသန့်ရှင်းခြင်း၊ ကျယ်ဝန်းခြင်း၊ အစားအသောက် အမျိုးအမည်
နှံ့လှခြင်း၊ အညှံ့စား အရက်အထိ အရက်များနှံ့လှခြင်း၊ ဧည့်မိကြို့
ဆိုသော ဧည့်ကြိုမယ်မိန်းကလေးတို့၏ ဖော်ရွေခြင်း၊ ကြီးကျယ်သော
လောင်းကစားပိုင်းကြီးများကို နောက်ပိုင်း၌တည်ထောင်ထားခြင်း၊
အဖျော်အပမ်းခုံပင်သူများအတွက် မိမိနန်းများကို ဖွင့်လှစ်ထားနိုင်
ခြင်းတို့ကြောင့် ပန်းရနံ့စားသောက်ဆိုင်သည် ရာသီမရွေး လမ်းမရွေး
ရက်မရွေး အချိန်မရွေး လူစည်ကားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အချို့လူများမှာ စိတ်ပင်ပန်းလာကြသည်။ အချို့လူများမှာ
ကိုယ်ပင်ပန်းလာကြသည်။

မည်မျှစိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်းလာသည်ဖြစ်စေ ပန်းရနံ့
စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာပါက အမောအပန်းပြောသွားကြရ
မည်သာ ဖြစ်၏။

လာသူတိုင်းကလည်း ထိုသို့ပြောဆိုကြ၏။

၃၂ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုစားသောက်ဆိုင်သို့ ဝင်ထိုင်မိသူများမှာ အချိန်တိုတိုနှင့် ထမပြန်နိုင်ကြပေး။

ခရီးဝေးမှ လာရောက်တည်းခိုသူများမှာလည်း နှစ်ရက်နေ မည်ဟု စိတ်ကူးထားသော်လည်း တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားတတ်ကြ၏။ အချို့မှာ တစ်လကျော်သတင်းပင် ကြာသွားတတ်၏။

ဤသို့လူများနေခြင်းမှာ အဓိကအားဖြင့် တည်းခိုခန်း နည်းသောကြောင့်ပင်တည်း။

ပန်းရနံ့တည်းခိုခန်း၏ အခန်းခန္ဓာနံ့သည် အခြားတည်းခိုခန်းများထက် နည်း၏။

ထို့ကြောင့် အဆင့်အတန်းမြင့်သော ဤတည်းခိုခန်းသို့ လူများ လိုမ့်ဝင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် လူများမသိသည့် အချက်မှာ တည်းခိုခန်း၏ နောက်၌ ကြီးကျယ်သော လောင်ကစားရိုင်းကြီးများ ရှိနေသည့်အချက်ပင်တည်း။

ဤတည်းခိုခန်း၏ ညအိပ်ညနေ နည်းခိုသူများသည် တည်းခိုခန်းသက်သာသည်မှာ ဖန်ပါသည်။

သို့သော် ညနေမှစ၍ မိုးလင်းအထိ လောင်ကစားနေသော လောင်ကစားရိုင်းများ၌ သူတို့ဝင်ဖွဲ့ကြလေ၏။

တည်းခိုခန်းခ နည်းနည်းသက်သာသော်လည်း လောင်ကစားရိုင်းများ၌ များများဖွဲ့ကြ၏။

ထို့ကြောင့် တည်းခိုခန်းသည် အခြားတည်းခိုခန်းများထက်

အပန်းအစားအထိပေးထား (၂) နှစ် ၃၃

အခန်းခ လျော့ယူနေနိုင်ခြင်းပေတည်း။

ဤတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်လာသူများမှာ တစ်ကြောင်းမှ မဟုတ် တစ်ကြောင်းဖြင့် ကြန့်ကြာသွားတတ်ပေသည်။

ကြန့်ကြာသွားရသည့်အကြောင်းမှာ အမျိုးမျိုးရှိ၏။ တည်းခိုခန်းရှိ စားသောက်ဆိုင်မှ အစားအသောက်ကောင်းများကို နှိမ့်

သွားခြင်းကြောင့် လည်ကောင်း တည်းခိုခန်းနောက်ပိုင်းရှိ လောင်ကစားရိုင်းများကို ခွဲလန်းခွဲမင်သွားခြင်းကြောင့် လည်ကောင်း တည်းခို

ခန်းမှ ခွဲမက်ပွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မခွဲနိုင် မဖွာရက်နိုင်ခြင်းကြောင့် လည်ကောင်း ထို့ပြင် လူသိမခံနိုင်သော

ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်ကြောင့် လည်ကောင်း ဤတည်းခိုခန်း၌ ကြန့်ကြာနေ တတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ ကြန့်ကြာသူများထဲတွင် ရှိလောင်ဆိုသူတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်၏။

သူသည် ကြေးစားလူသတ်သမား တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မူလက တစ်ညတည်းသာ တည်းခိုရန်ဖြစ်သော်လည်း ယခု

မှ သုံးရက်တိတိ ကြာမြင့်သွားခဲ့ပြီ။ သူသည် သူ့ဌေးကြီးလုံထန်အား သတ်ဖြတ်ရန် လာခဲ့သူဖြစ်

၏။

မဖျော်လင့်သော ဟန့်တားမှုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ နေခြင်းကြောင့် ယခုအချိန်ထိ သူ့အကြံ ပြီးမြောက်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်

သေးမြင်းဖြစ်၏။

သူ့အား အဟန့်အတားပြုနေသည်မှာ မြေသိုရိုက်ခြင်း၏
မြေသိုရိုက်သည် အချိန်တိုတိုနှင့် ကျော်ကြားလာသော
ရိုက်တစ်ရိုက် ဖြစ်၏။

ရိုက်တစ်ရိုက်မှာ မြင်းကြောင့် ကျော်ကြားခြင်းမဟုတ်။
ရိုက်တစ်ရိုက်ကြီးကို ယုံတိုင်က ငွေကြေးချမ်းသာပြီး ဩဇာကိစ္စမိကြီး
မာခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်ချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် နာမည်ကျော်ကြားနေရသ
နည်းဟု မေးရန်ရှိလာသည်။

အကြောင်းမရှိတံနှင့်နာမည်မကျော်နိုင်ပါ။ အကြောင်းရှိပြီ
သာ ဖြစ်ရပါမည်။

မြေသိုရိုက်မှာ ထူးခြားချက်များရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ
သည်။

ထူးခြားချက်ကား မြေသိုရိုက်တစ်ရိုက်သည် ယနေ့အထိ မည်
သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိခြင်းပင်
တည်း။

ဤအချက်တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် မြေသိုရိုက်၏ ထူးခြား
ချက်တစ်ချက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

အခြားလူမဆိုထားနှင့် ရိုက်တစ်ရိုက်ပင် သူတို့၏ ရိုက်
ချုပ်ကြီးကို မတွေ့မြင်ဖူးကြပေ။

ဒုတိယထူးခြားချက်တစ်ခုမှာလည်း မြေသိုရိုက်တည်ရာ
ဌာနဖြစ်သည်။

မြေသိုရိုက်၏တည်ရာဌာန မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်
ကို မည်သူမျှ မသိကြပါ။

မြေသိုရိုက်ချုပ်ကြီးသည် သူ၏လက်အောက်ငယ်သားများ
ကို တွေ့ဆုံညွှန်ကြားခွင့်မပါက ပန်းရနံ့တည်းခိုဆောင်တွင်ရှိသော သီး
သန့်စနံ့တစ်ခန်းကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြသည်။

သီးသန့်စနံ့ဆိုသော်လည်း ပန်းရနံ့တည်းခိုခန်း၏ အ
ဆောင်ကြီးတစ်ဆောင် ဖြစ်သည်။

ထိုအဆောင်ကြီးကို လိုအပ်ချိန်ကုလျှင် မြေသိုရိုက်ချုပ်ကြီး
က ငှားရမ်းအသုံးပြုသည်။

ထို့ကြောင့် အချို့အကြောင်းသိများက ပန်းရနံ့တည်းခိုခန်း
ကို မြေသိုရိုက်၏ဌာနချုပ်ဟု ပြောဆိုကြသည်။

တတိယထူးခြားချက်မှာ တကယ့်ထူးခြားချက်ဖြစ်သည်။
မြေသိုရိုက်သည် လူများများနှင့်ဖွဲ့စည်းထားခြင်းမရှိချေ။

ထက်မြက်သော သိုင်သမားဆယ်ယောက်ခန့်သာ ဖြစ်သည်ဟု
အနည်းအကျဉ်းသိသူများက ပြောဆိုကြသည်။

ရိုက်ချုပ်ကြီးနှင့်ဆိုလျှင် ဆယ်တစ်ယောက်သာရှိသည်ဟု
ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် မြေသိုရိုက်ကို ရိုက်တစ်ရိုက်ဟု ခေါ်ရန်ပင်
မကံသည်။

အဖွဲ့အစည်းကလေးတစ်ခုသာဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုရပေ
မည်။

၃၆ နှစ် တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

လူစုနည်းခြင်းများခြင်းမှာ အဓိကမဟုတ်ချေ။ သူတို့လုပ်ရပ်သည်သာ အဓိကအချက်ဖြစ်သည်။

ဤအချက်မှာ စတုတ္ထအဓိကအချက်ဖြစ်လေ၏။

ခြင်္သေ့ရိုက်ကံသည် မကောင်းမှု ၃၈ရိုက်မှုမှန်သမျှကို ပြတ်ပြတ်သားသား နှိမ်နင်းပေးသည့်အပြင် ၃ကွသုကွ ကြုံတွေ့သူများအား ရက်ရက်ရော့ရော့ အကူအညီပေးစေသောကြောင့်ပင်။

ခြင်္သေ့ရိုက်ကံသည် ဤအချက်များကြောင့် လူသိများကျော်ကြားလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိုးဆိုးသတ်ဖြတ်ခင်ကြသော ၃၈ရိုက်သမားများသည် ဟိုနန်းမြို့ရှိ ဖြူစားကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်တပ် သို့မဟုတ် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးမှ လူဆိုးထိန်းများကို ဂုဏ်စိုက်ကြချေ။

သို့သော် ခြင်္သေ့ရိုက်ကံသားများကိုမူ အသေအလဲကြောက်ရွံ့ကြသည်။

လွှဲကြောင့် ဟိုနန်းမြို့သည် လူနေများပြားသလောက် ၃၈ရိုက်မှုကင်းရှင်းသည်ဟု လူအများက ပြောဆိုချီးမွမ်းကြသည်။

အမှန်တကယ်လည်း ၃၈ရိုက်မှု ကင်းရှင်းသည်။

ခြင်္သေ့ရိုက်ကံသားများသည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုကို တာဝန်ယူထားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မြေခွေးချီလောင်သည် ကြေးစားလူသတ်သမားဖြစ်သည်။

သူသည် ဟိုနန်းမြို့သို့ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့သက်သက်ရောက်ရှိလာသည် မဟုတ်ချေ။

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဟိုနန်းမြို့သူငွေကြီး လုံထန်ကိုသတ်ရန် သီကော်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အား ငှားရမ်းလိုက်သည့် အလုပ်ရှင်မှာ ဟန်ကြမ်းမြို့ဂေဟာမှ သခင်မကြီးရှမ်းကီးပင် ဖြစ်သည်။

သခင်မကြီးသည် သူ့အား ငွေကြေးအလုံအလောက် ပေးလိုက်သည်။

သူသည် လုံထန်ကို သတ်ပြုရန်အတွက် ပန်းရနံ့တည်းခိုခန်း၌ ဝင်ရောက်တည်းခိုပြီး အခြေအနေကို သုံ့သပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်ရောက်တည်းခိုပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့တွင် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေတစ်ခုအရ မဆောင်ရွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူထိုင်နေသည့် ဘေးပွဲပေါ်သို့ ဘေးမြှောင်တစ်ချောင်းက ခေါက်စနဲ့ ထိုးခိုက်လာသည်။

မြေခွေးချီလောင်သည် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဘေးပွဲ၌ ခိုက်လာသည့်ဘေးမြှောင်ကို သေသေချာချာကြည့် လေ၏။

ချီလောင်သည် ဓာရွက်ကိုကမ်းနားကတန်းယူ၍ မတ်ကြည့်လိုက်၏။

“မြေခွေးချီလောင်...”

ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ လူသတ်ဖို့စိတ်မကူးပါ။ လူသတ်ဖို့လာရင် လာလမ်းအတိုင်းဖြစ်ပါ။

ခြင်္သေ့ရိုက်ကံ”

စာထဲ၌ ထိုသို့ရေးသားထားလေ၏။

မြေခွေးအိုလောင် ခဏ်းစားရတော့သည်။

မြေခဲသိုက်ဆီတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ မြေခဲသိုက်ကို ဘယ်သူဦးဆောင်သလဲ၊ မြေခွေးအိုလောင်သည် ဦးနောက်ခြောက်အောင် ခဏ်းစားနေရသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ဤအရပ်ဒေသသား မဟုတ်သောကြောင့်တည်း။

သူသည် မြေခဲသိုက်ဆီကြောင်း လုံးဝမသိပေ။

သူ့အနေဖြင့် ရောက်သည်မှာလည်း တစ်ရက်မျှသာရှိသေးသဖြင့် မြေခဲသိုက်ဆီကြောင်း သူမသိသည်မှာ သဘာဝကျပေသည်။

သူ့အားလည်း မည်သူကမျှ မြေခဲသိုက်ဆီကြောင်း သိရှိရန် လာရှင်ပြမည် မဟုတ်ချေ။

သူသည် ဤဒေသနှင့် အလွမ်းစွာဝေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဟိုနန်းမြို့၌ ကြီးမားနေသော မြေခဲသိုက်ကို သူမသိပေ။

မြေခဲသိုက်ကို ကျေနပ်သဘောကျနေသော မြို့စားကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်များ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးမှ လူဆိုးထိန်းများက မြေခဲသိုက်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို လွှတ်ထားကြပေသည်။

သူတို့လည်း တာဝန်မရှိသည့် မဟုတ်ပါလား။

မြေခွေးအိုလောင်သည် တစ်ခုခုကြံသည်။

သူသည် ဤအရပ်ဒေသမှ လူလည်းမဟုတ်ချေ။

သူ ကြေးစားလူသတ်သမားဖြစ်သည်ကို အများတကာ မသိအောင် သိုသိုသိပ်သိပ်နေရသူဖြစ်သည်။

သူသည် လူအများနှင့် လုံးဝရောနှောခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

အထူးသဖြင့် မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့များ၊ လူဆိုးထိန်းများ၊ လုံးဝမသိနိုးအောင် လျှို့ဝှက်နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူဟိုနန်းမြို့၌ ဝင်လာခဏ်ကပင် သာမန်အဝတ်အစားများ ဖျက်ကြမ်းအင်္ကျီဘောင်းဘီများ ဝတ်စားလာခဲ့သည်။

သူသည် သာမန်လူများထဲမှ လူတစ်ယောက်အတတ်နိုင် ပုံရိပ်ဖြစ်ရန် ဝတ်စားလာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အားမည်သူကမျှ သတိမပြုမိကြဟု ယူဆခဲ့ပေသည်။

အထူးသဖြင့် ကြေးစားလူသတ်သမားများကို သိရှိကြသည်မှာ ခဏ်းလောကသားများဖြစ်ကြသည်။

အဖို့သိုင်းလောကသားများသည် မြေခွေးအိုလောင်ကို နာမည် သာကြားဖူးပြီး လူကိုတွေ့မြင်ဖူးခြင်းမရှိကြချေ။

ယခုတော့ မြေခဲသိုက်သားများက မိမိအား ကောင်းစွာသိရှိနေကြ၏။

လူကိုလည်း သိနေသည်။ နာမည်ကိုလည်းသိနေသည်။ ထို့ကြောင့် တိတိလင်းလင်းပင် သူ့စားပွဲခုံပေါ်သို့ စားခြင်း

စိုက်ချပြီး ဓားနှင့်သတိပေးခြင်းဖြစ်ပေသည်။
 ထိုလူသည် မိမိကိုကောင်းစွာ သိရှိနေ၏။
 သိုင်းလောကသားများထံမှ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ရ
 မည်ဟု မြေဓားနှီးလောင် ယုံကြည်၏။
 ထို့ပြင် ထိုသိုင်းသမားသည် ခြင်္သေ့ရိုက်ထံမှ ဖြစ်ရပေမည်။
 ထို့ကြောင့်သာ သူသည် မိမိကို သတိပေးခြင်းဖြစ်ပေ၏။
 ထိုသိုင်းသမားသည် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။
 မြေဓားနှီးလောင်သည် နောက်တစ်ချက်ကို စဉ်းစား၏။
 ခြင်္သေ့ရိုက်သည် မည်သူကိုသတ်ဖို့ ရောက်လာသည်ကို
 ရော သိရှိနေပါမည်လား။
 ထိုအချက်ကိုတော့ သူတို့သိမည်မထင်ပါ။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့စွမ်းရည်ကို သတ်ရန်ကိစ္စပေ
 နိုင်သူ သခင်မကြီးစွမ်းကီးနှင့် မိမိသာသိရှိသည် မဟုတ်ပါလော။
 ခြင်္သေ့ရိုက်သည် မိမိအား ကြေးစားလှသတ်သမားဟု သိ
 ခွင်နေပါလိမ့်မည်။
 သူတို့သိနေသည်မှာ မဆန်းပါ။
 သူ့လှသတ်သမားမှန်းသိ၍ ဤသောသို့ ရောက်လာခြင်း
 မှာ လှသတ်ရန်အတွက် လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ခြင်္သေ့ရိုက်က ခန့်မှန်း
 ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
 သူတို့သည် ခန့်မှန်းပြီး လှသတ်ရန် သတိပေးခြင်းသာ
 ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုစာနှင့် ဟန့်တားခြင်းကိစ္စကြောင့် မြေဓားနှီးလောင်သည်
 သူမည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်လှုပ်ရှားရမည်ကို အခြေအနေစောင့်ကြည့်
 နေခြင်းဖြစ်၏။
 သူသည် နှစ်ရက်တိတိ စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။
 ထိုနှစ်ရက်အတွင်း သူမသိသော ခြင်္သေ့ရိုက်အကြောင်း
 လေ့လာ၏။
 သူသည် အထက်တွင်ဖော်ပြသကဲ့သို့ သိသင့်သည့် သိ
 ထိုက်သည့် အကြောင်းများကို သိလာခဲ့ရတော့၏။
 သူ့လှသတ်လာခဲ့သည်မှာ များလှပြီး ရိုက်ကြီးရိုက်ငယ်
 မည်သည့်ရိုက်များကမျှ မဟန့်တားပေးသေးပေ။
 ထိုရိုက်ကြီးရိုက်ငယ်နှင့် မပတ်သက်သောသူများကို
 သတ်မိချ်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။
 ယခုတော့ သူ့ကို ခြင်္သေ့ရိုက်ငယ်ကလေးက ဟန့်တားနေ
 လေပြီ။
 တတိယမြောက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဆက်လက်တွေး
 တောစဉ်းစားနေလေ၏။
 သူ့အား ပထမဆုံးဟန့်တားသည်ရက်မှ သုံးရက်မြောက်နေ့
 အထိ စောင့်ကြည့်ခဲ့၏။
 ခြင်္သေ့ရိုက်မှ မည်သည့်မြေလှမ်းများ လှမ်းလာလိမ့်နည်း
 မဟုတ်။
 သို့သော် ထိုသုံးရက်အထိ ခြင်္သေ့ရိုက်သည် သူ့အား

၄၂ နှစ် တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

အပန်းဖြားစဉ်သီတော် (၈) နှစ် ၄၃

တာခြင်း၊ နောင်ယုတ်ခြင်းမရှိချေ။

သူသည် နှုတ်ခမ်းတွင်ရှိပြီးပြီး သူ့ပေမူ အရက်ခွက်ကို
ကောက်မော့လိုက်၏။

မြသေ့ဂိုဏ်းသည် မိမိအား စောင့်ကြည့်နေသလော...

စောင့်ကြည့်လျှင် စောင့်ကြည့်နေပေတော့...

မြေခွေးမီးလောင်ဆိုသည်က ကြားစားလူသတ်သမားလော

ကတွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ငြိမ်းခြောက်ရုံနှင့် ကြောက်သွားသူ လူတစ်ယောက်မဟုတ်

ပေ။

ကြားစားလူသတ်သမားလုပ်ပြီး သူများကို ကြောက်နေရ
သည်ဆိုလျှင် မည်သို့အဓိပ္ပာယ် ရှိနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

သူသည် သူ့အလုပ်ကို ဝင်စွပ်သူကို မည်သည့်အခါမျှ ခွင့်မ
လွှတ်ခဲ့ပေ။

ယခု မြသေ့ဂိုဏ်းကိုတော့ ခွကျနေသည်။ တစ်ဦးတစ်
ယောက်တည်း မဟုတ်။

သို့သော် သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် မည်သည့်အခါမျှ
နောက်ဆုတ်ရိုး ထိုးမရှိခဲ့ပေ။

မြသေ့မကလို တောင်ပံနှင့် ဦးဖျိုတပ်ထားသည့် မြသေ့ဖြစ်
ပါစေ သူ ဂရုမစိုက်ချေ။

သူစောင့်ကြည့်နေသည်မှာ သူ့အလုပ်ကို သေသေသပ်သပ်
လုပ်ကိုင်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

မြေခွေးမီးလောင်သည် သူ့အပျေးနှင့်သူ စိတ်ကျေနပ်သွား
သည်။

သည်။ သူ့အား ဂရုစိုက်ကြည့်နေသူ မည်သူမျှမရှိချေ။
သူက လာရာတွင်လည်း လိုက်လာသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်
မျှ မရှိချေ။

ယနေ့ညအဖို့ သူသည် သူ့ဌေးလိုထန်အား သတ်ခြစ်အောင်
သတ်ရပေမည်။

ကြေးစားတစ်ယောက်၏တာဝန်မှာ အလုပ်ရှင်အပေါ်၌ က
တိသဇ္ဇာ တည်ရပေမည်။

သူသည် ထိုက်ဆင့်သောဌေးကြေးကို ရရှိထားပြီးဖြစ်၍
သူ၏အလုပ်တာဝန်ကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမ
ရှိတော့ပါ။

မည်သူက ဟန့်တား၊ မည်သူက တားဆီးစေကာမူ သူ့အ
မေ့မြင့် ကြောက်နေရန် မလိုပါ။

တစ်ဦးတစ်ယောက်က ငြိမ်းမြောက်၍ကြောက်နေရလျှင်
ပြုအလုပ်ကို ယခင်ကပင် သူလုပ်မည်မဟုတ်ပါ။

သူသည် သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ဆိုင်မှထွက်ခဲ့သည်။
သူသည် သူ့ဌေးကြီးလိုထန်၏အိမ်မှာ အစောင့်အကြပ်

လည်း မြောပလောက်အောင် မရှိပါ။ ဝင်ရထွက်ရ လွယ်ကူပါသည်။
ယုတ်စွအဆုံး မြောမည်ဆိုလျှင် သူ့ဌေးကြီး၌ သက်တော်

မစောင့်မျှပင် မရှိပါ။ အလွန်သတိရ လွယ်ကူပါသည်။
သူသည် လမ်းမကြီးမှ ဒုတိယလမ်းသို့ ချိုးကျေ့လိုက်၏။
ဒုတိယလမ်းသည် လမ်းမကြီးကဲ့သို့ လူသွားလူလာပေ။

အပန်း(၃)

သူ့မသိကိုယ်သိတိုက်ပွဲ

ညသည် တစ်ထက်တစ်စ နက်မှိုင်းလာသည်။

လူအများသည် အိပ်စက်ကြလေပြီ။

ဟိုနန်းမြို့တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကြနေလေပြီ။ မအိပ်သည်က

တော့ ပန်းရနံ့စားသောက်ဆိုင်တည်းခိုခန်းသာ ဖြစ်သည်။

ပန်းရနံ့စားသောက်ဆိုင်သို့လာရာ လမ်းမကြီးကား အသွား

အလာမပြတ်သေးပါ။

ဝင်ထွက်စားသောက်သူ၊ နားခိုသူများနှင့် လောဇ်ကစား

မည့်သူများ ရှိနေပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ချီလောင်သည် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ မသိမ

သာထွက်ခဲ့၏။

သူ့မျက်လုံးများကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေ

၄၆ * တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သန်းခေါင်ယံဖြစ်၍ ဂေဟာအတော်များများမှာ မီးပွားပင်
မှောင်ကျနေသည်။

မြေခွေးဖိုလောင်သည် လျှောက်လာသော်လည်း သူ့နောက်
မှ မြေသဲကိုဂရုစိုက်နေပါသည်။

အသံကြားရသောအခါ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။
မိမိနောက်က မြေသဲကြော့ဘဲ တစ်နံတစ်ယောက်လိုက်
လာလေသလားဟု အိုက်အမ်းလှည့်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လိုက်လာခြင်းမရှိပါ
ချေ။

အကယ်၍ မိမိနောက်မှ တစ်နံတစ်ယောက် လိုက်လာမည်
ဆိုလျှင်လည်း ခြင်္သေ့ရိုက်သားတစ်ယောက်ယောက်သာ ဖြစ်ရပေ
လိမ့်မည်။

ထိုရိုက်သားလိုက်လာလျှင် ထိုရိုက်သားကို သတ်ပစ်ရမူ
မည်။

ကြေးစားတစ်ဦးအနေဖြင့် လူနှစ်ယောက်မက သုံးယောက်
သတ်ရ၍လည်း အကြောင်းမထူးတော့ချေ။

မြေခွေးဖိုလောင်သည် မြေလှမ်းကျွဲလှမ်းလာပြီး ဂေဟာ
ကြီးအနီးသို့ရောက်လျှင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူသည် ခေတ္တအက်ခတ်ပြီး ဂေဟာကြီး၏ အုတ်တံတိုင်အ
နီးသို့ ကပ်လာလေ၏။

ဂေဟာကြီး၏ပတ်လည်၌ အုတ်တံတိုင်းကြီး ခတ်ထား

အပန်းတရာအိမ်ပီးတော် (၆) * ၄၇

သည်။ ဝင်ပေါက်တံခါးကြီးတွင် အစောင့်နှစ်ယောက်ရှိ၏။

သို့သော် ထိုအစောင့်နှစ်ယောက်မှာ အိမ်ရွှေဘက်တွင်သာ
ရှိသည်။ အနောက်ဘက်တွင် မဟုတ်ပေ။

သူသည် အိမ်နောက်ဘက်မှ အုတ်တံတိုင်းကိုကေ့၍ဝင်သွား
၏။

လူသတ်သမားကို မည်သူကမျှ သတိမထားမိလိုက်ကြချေ။
အစောင့်များအနေဖြင့် ဤမျှသတိထားရာ မလိုဟုလည်း
ထင်မှတ်ထားသည်။

သူတို့အရှင်သခင် လုံထန်မိသားစု၌ ယခုအဖို့အထိ မည်
ကဲ့သို့သောရန်သူမျှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးသေးပေ။
သတ်ရန်မဆိုထားနှင့် ခိုးဝှက်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မ
ပေါ်ပူးခဲ့သေးပေ။

ဗြူးစားကြီးမှအစ ဗြူးသူဗြူးသားများအဆုံး သူ့ငွေကြီးလုံ
ထန်မိသားစုကို လေးစားကြသည်။ ချစ်ခင်ကြသည်။

အားလုံးရှိသေလေးစားအောင် ချစ်ခင်အောင်လည်း လုံ
ထန်က မြို့မှကျင့်ကြံနေထိုင်တတ်သည်။

အလှူအတန်း အပေးအကမ်းရပ်ရောသည်။ သာဓုရေးရာ
များကိုစူးများတွင် ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အကူအညီပေးပေးခဲ့သည်။

မျက်နှာကြီးလည်း မျက်နှာကြီးလိုက်၊ မျက်နှာငယ်လည်း
မျက်နှာငယ်အလိုက် ပေးကမ်းခဲ့သည်။ ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မည်သူက ရန်ရှာပါမည်...ည်။

၄၀ နှစ်ကျော်လောက်အောင်

ဤကား အစောင့်ကင်းသမားတို့၏အတွေးတည်း။
အမှန်တကယ်၌မူ သူတို့၏သခင်ကြီးကိုသတ်မည် လူသတ်
သမားသည် သူတို့မြို့ဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။
မြေခွေးချီလောင်သည် အဆောင်တစ်ခုနားသို့ ကပ်ရပ်
လိုက်သည်။

သူသည် အရိပ်အခြည် ကြည့်လိုက်သောအခါ မည်သည့်အ
စောင့်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

မြေခွေးချီလောင် ပြုံးလိုက်လေ၏။

သူငွေကြီးလုံထန်ကို သတ်ရသည်မှာ သာမန်လူတစ်
ယောက်ကိုသတ်ရသကဲ့သို့ လွယ်ကူနေသောကြောင့်တည်း။

သူသည် ထိုနေရာမှ အနောက်ဆောင်သို့သွားလိုက်၏။

ထိုအနောက်ဆောင်၌ သူငွေကြီးအိပ်ခက်တတ်၏။

သူသည် နှစ်ရက်တာအတွင်း အတော်အတန် လေ့လာပြီးခဲ့

ပေပြီ။

သူငွေကြီး၏အဆောင်၌ မီးမှောင်မတွေ့ရတော့ပါ။

သူငွေကြီးလုံထန် အိပ်မောကျနေလောက်ပြီဟု သူက အ
တိအကျပင် စိတ်ထဲမှတွေးတောလိုက်မိ၏။

သူသည် မြဲတင်းပေါက်တစ်ခုကိုခွာရှည်ဖြင့် ကလန်ဖြင့်
လိုက်၏။ တံခါးက အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွား၏။

သူသည် အတွင်းသို့အသာအလာပင် ခုန်ဝင်လိုက်လေ၏။

အဆောင်ထဲ၌ မီးပျားဖိုတ်ထားသဖြင့် မှောင်နေသည်။

အပန်းတရားထဲသို့ဝက် (၁) ၅၁ ၄၉

သူသည် 'အမှောင်ထဲ၌ မျက်စိဖိုတ်လိုက်ပြီး ရပ်နေ၏။
ကျင့်သားရအောင် မျက်စိဖိုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်စိဖွင့်လိုက်သောအခါ အခန်းထဲ၌ အရာဝတ္ထုများကို
မှန်ဝါးဝါးတွေ့လာရသည်။

သူ့ရောက်ရှိနေသောနေရာကို သူသည် လှည့်ပတ်ကြည့်၍
လိုက်မိသည်။

ဧည့်ခန်းမကြီးပင်၊ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းမကြီး
ပင်။

သူငွေကြီးသည် သူ၏ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခန်းမကြီး၌
တွေ့ဆုံလိမ့်မည်ထင်သည်။

ဇားလွှဲကုလားတိုင်များမှာ အားလုံး သားသားနားနားခွည်း
ပင်။

သူသည် ဧည့်ခန်းကြီးမှ လျှောက်သွားလေ၏။
ဧည့်ခန်းမကြီး၏ ညာဘက်တစ်ခန်းမှာ သူငွေကြီးလုံထန်၏

အိပ်ခန်းမှန်း သိလိုက်၏။

သူသည် ထိုအခန်းသို့သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
လုံးဝမမျှော်လင့်မထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူသည်

ပျက်စီးသောသွား၏ ရင်ထဲ၌လည်း ထိတ်ခနဲမြစ်သွားသည်။
လူတစ်ယောက်သည် အခန်းအလယ်တွင် မားမားမတ်မတ်

ပုခုံးခုံပုံတည်၍ အလင်းရောင်ကလည်း အားနည်းလှသည်။
မျက်စိကွင့်သားရအောင်လှုပ်ပြီး သူ့လျှောက်လာရာသို့ ထို

၅၀ * ထက္ကသိုက်နေလင်းအောင်

လူရိုက်ကိုတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြတင်းတံခါးများကလည်း ပိတ်ထားသည်။

မီးများကလည်း ဖိုတ်ထားသဖြင့် ထိုလူရိုက်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်နိုင်ပေ။

သို့သော် မြေခွေးဦးလောင်ကတော့ အတွေ့အကြုံများသူ ဖြစ်သဖြင့် ထိုလူရိုက်... မြင်မိသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာမတွေ့ရပေ။

သည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုလူသည် မိမိ၏လှုပ်ရှားမှုကိုတော့ စူးစူးထဲထဲကြည့်နေမှန်း မြေခွေးဦးလောင်သတိထားမိသည်။

ထိုလူ၏လက်ထဲတွင် ဓားရှည်တစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်ကိုလည်း သူ သတိပြုမိသည်။

အမှောင်ထဲ၌ ရပ်နေသူသည် လုံထန်ဂေဟာ၏ သက်တော်စောင့်တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်သည်။

ဤသို့မျှမဟုတ်လျှင် ခြင်္သေ့ရိုက်သားတစ်ဦးဦးက မိမိအား ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

မြေခွေးဦးလောင်၏စိတ်ထဲတွင် တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

သူ့အကြံအစည်များသည် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်လာတော့မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ ဖြစ်လာမှတော့ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ပါ။

သည်တွေ့ရောက်လျှင် သည်တက်နှင့်လှော်ပြီး ဟိုတွေ့ရောက်လျှင် ဟိုတက်နှင့်လှော်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

အပန်းတရား၏သမီးတော် (၅) * ၅၁

ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ မြန်ရောင်ပြေး၍ မဖြစ်စေ။

ဂေဟာ၏သက်တော်စောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခြင်္သေ့ရိုက်သားပဲဖြစ်ဖြစ် အမြန်ဆုံးရှင်းပစ်ရပေမည်။

မြေခွေးဦးလောင်သည် အမှောင်ထဲမှ ရပ်တန့်နေသူကိုမျက်မြည်မပြတ် စူးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ဓားရှည်ကိုအသာအယာဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ကျား....”

သူသည် မာန်သွင်းအော်ဟစ်ပြီး ပြေးခုတ်လိုက်၏။ ဂေဟာကရပ်တစ်ရပ်ကဲ့သို့ ရပ်တန့်နေသူကလည်း မြေခွေးဦးလောင်လှုပ်ရှားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့လက်ထဲမှဓားကို လွှင့်မြန်စွာ ရေယမ်းလိုက်သည်။

“ဥမ်း... ဥမ်း... ဥမ်း”

ဓားနှစ်လက်သည် မီးပွင့်များ ဖြာထွက်သွား၏။ ပြင်းထန်စွာ ထိုးခုတ်ကြတော့သည်။ ရေခဲရေပူမျှ မြင်ရသူနှစ်ဦးသည် အသေအလဲ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

မြေခွေးဦးလောင်၏ဓားသည် မှန်ပျံ့မြင်ရသူ၏လည်ပျိုဆီကိုရိုက်ပြီး ထိုးဝင်သွားသည်။

မှန်ပျံ့မြင်ရသူက မြန်သည်။ သူ၏ဓားဖြင့် ဆီးခံပေးသည်။

“ဥမ်း....”

၅၂ * တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မြေခွေးဦးလောင်၏စားသည် အရည်အနှိုးမြစ်သွားလေ
တော့သည်။

သို့သော် မှန်ပုလွန်မြင်ရသူက လှိုင်မြန်လှသည်။

မြေခွေးဦးလောင်အား တစ်ဘက်မှစုမ်းပြီး မြေထောက်နှင့်
လှမ်းကန်လိုက်သဖြင့် ထိသွားသည်။

"ဝုန်း..."

မြေခွေးဦးလောင် လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

မှန်ပုလွန်မြင်ရသူသည် မြေခွေးဦးလောင်အား ဓားဖြင့် ပြေး
စိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မြေခွေးဦးလောင်က ဓားနှင့်ခုခံလိုက်သဖြင့် ထိုးသူ
မှာ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်မကိုက်ဘဲ မြစ်သွားသည်။

သူသည် လဲကျနေသူအား ဖိ၍ထိုးမှတ်တော့သည်။

သို့သော် ထိုအောင် မထိုးနိုင်ချေ။

တစ်ဦးတွင်တော့ အောက်မှခုခံသူ၏ ကန်ချက်တစ်ချက်က
ထိသွားလေရာ မှန်ပုလွန်မြင်ရသူမှာ နံရံဆီသို့ အဖီးအလိုင်ဖြင့် ဆုတ်ခွာ
သွားရသည်။

ထိုအခါ မြေခွေးဦးလောင်မှာ မြန်လည်ခုန်ထလာလေတော့
သည်။

ထိုအခါ ရန်သူခုခံယောက်သည် မြန်လည်ရင်ဆိုင်မိကြပြန်
လေပြီ။ သူတို့သည် ပြေး၍ ထိုးမှတ်လေ၏။

ဓားများမှ ဖိပွင့်များ လှင့်ထွက်နေသည်။

"ဝိုင်း... ဝုန်း... ဝုန်း"

"ဥမ်း... ဥမ်း... ဥမ်း"

တိုက်ခိုက်သံများသည် ဆူညံနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြလေ
သည်။

လက်ရည်မှာ တူသယောင်ရှိနေသည်။ မှားသွားသူ စံရပေ
လိမ့်မည်။ မှန်ပုလွန်မြင်ရသူသည် အရပ်ရည်သည်။

မြေခွေးဦးလောင်ထက် ခေါင်းတစ်လုံးခန့် ပိုမြင့်၏။

သို့သော် ဓားစေ့မှာမှ သိသိသာသာ မကွာခြားချေ။

သူတို့သည် ပူးကပ်သွားပြန်၏။

"ဥမ်း... ဣလွမ်း"

"ဝိုင်း... ဝုန်း"

"ဥမ်း..."

"အား..."

နောက်ဆုံး မဇ္ဈိမဆန် အော်သံကြားလိုက်ရသည်။

သူတို့သည် လူချင်းပူးသွားပြီး တစ်ယောက်၏စားသည်
ကန်ယောက်ထဲသို့ တိုးရင်သွားဟန်တူသည်။

တစ်ယောက်၏ မဇ္ဈိမဆန် အော်ဟစ်ညည်းညူသံကို ကြား
လိုက်ရသည်။ ဝှဲသိမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ်သောညွှန် တိုက်ခိုက်သံများသည် ကွယ်လောင်
လှသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်သာများ နီးလာကြ၏။

သူတို့သည် ပထမ၌ တိုက်ခိုက်သံများကြောင့် ကြောက်လန့်
နေကြသည်။ နောက်မှ အစောင့်များ ပြေးဝင်လာကြ၏။
အစောင့်နှစ်ယောက်၏လက်ထဲမှ မီးတုတ်ကြောင့် ဧည့်ခန်း
မှာ လင်းထိန်သွား၏။

ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ လူများစုဖြူပြေးလာကြပြီး
ဓားကိုင်ထားသောလူက ကြံရာမရာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဆီ
သို့ပြေး၏။

သို့သော် ဓားကိုင်ထားသူက ပြတင်းပေါက်သို့ ရောက်သည်
နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ အရိပ်တစ်ရိပ်မှန်ဝင်လာကာ ဓားကိုင်လူ၏ရင်ဝ
သို့ ခြေစုံကန်လိုက်၏။

“ဝန်...”
“အို...”

ဓားကိုင်လူဆိုးမှာ ပါးစပ်မှတစ်ချက်မျှအော်ဟစ်ပြီး လွင့်ခဏ်
သွား၏။

ထိုစဉ် သူဌေးကြီး၏အစောင့်နှစ်ယောက်သည် ဓားရှည်ဖြင့်
ဝင်ပိုင်းရန် ပြေးလာကြ၏။

ထိုအခါ ပြတင်းပေါက်မှလူက အော်ဟစ်လိုက်၏။
“ဟေ့... သူကိုမသတ်နဲ့ဦး”

ဓားနှင့်ဝင်ပိုင်းမည့်သူများမှာ လက်နဲ့ကြ၏။

သူဌေးကြီးလုံထန်က ဧည့်ခန်းထဲ၌ မီးများထွန်ညှို့လိုက်လေ
ရာ တစ်ခန်းလုံး လင်းစွင်းသွား၏။

ဧည့်ခန်းအလယ်ခေါင်တွင် လူတစ်ဦးမှာ ဓားဒဏ်ရာဖြင့်
သေဆုံးနေ၏။

စောစောက ထွက်ပြေးသည့် ဓားကိုင်လူမှာ ပြတင်းပေါက်မှ
ဝင်လာသူက ရင်ဝကို ပြင်းထန်စွာကန်လိုက်သဖြင့် မထနိုင်ဘဲဖြစ်
သွား၏။

အစောင့်နှစ်ယောက်က ဝိုင်းချုပ်ပြီး ထုမလိုက်၏။
ထိုလူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပေ၏။
ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသောလူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ
သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုလူငယ်က ဧည့်ခန်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု၏။
ထိုအခါ မျက်လုံးဖြူးမျက်ဆံဖြူး ဖြစ်နေကြသော သူဌေး
ကြီးလုံထန်၏ မိသားစုကို တွေ့ရလေ၏။

သူဌေးကြီးလုံထန်၏ခန်း ငွေအန်းမှာ အကြောက်လွန်ပြီး
မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူပပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေသည်။
သူမ၏လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး မျက်လုံးဖြူးနေသည့် မိန်း
ကလေးမှာ လုံထန်၏သမီးငယ် အိပ်ပါပင်ဖြစ်၏။

လုံထန်မှာ မျက်လုံးဖြူးကြီးဖြင့် သေသူကိုကြည့်နေသကဲ့သို့
သူ့ဘေး၌ရပ်နေသောသားဖြစ်သူ ချန်ဆန်းမှာလည်း အံ့ဩငေးမော
နေ၏။

သူတို့မိသားစု၏ နောက်ပါး၌ရပ်နေသော ဆယ်ဦးမက
အောက်လူများမှာ သူတို့၏အိမ်စေ့ အိမ်ဖော် အစောင့်များတို့ပင်ဖြစ်

တော့သည်။

သူတို့ကတော့မူ အစေအပါးများသာဖြစ်၍ ကြောင်စိစိနှင့်
ငေးမောကြည့်စွနေကြ၏။

သူငွေကြီးလုံထန်ကမူ သေဆုံးနေသူကိုလည်းကောင်း၊
ပမ်းဆီးရွပ်ကိုင်ခံထားရသောလူကိုလည်းကောင်း၊ ပြတင်းပေါက်မှ
ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်လာသူကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေမိ
လေ၏။

သူငွေကြီးလုံထန်မိသားစုအနေဖြင့် ဘာမှမသိရှိကြသဖြင့်
ဤသို့အံ့ဩနေခြင်းဖြစ်သည်ကို ပြတင်းပေါက်မှဝင်လာသူ ဒိုက်မိလေ၏။
ထိုလူငယ်သည် သူငွေကြီးထန်အား ဦးညွတ်ကိရဝပြုလိုက်
၏။

“သူငွေကြီးထန်... ဒီကိစ္စတွေကို သူငွေကြီးထန် ဘာမှသိ
မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

ဖျက်လုံးအပြုံးသားဖြစ်နေသော သူငွေကြီးထန်မှာ လူ
ငယ်၏အသံကြားမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ၏။

သူက မေါင်းညီတိုလိုက်၏။

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင်၊ ကျုပ်တော့ ဘာကိုမှ
နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ဒီလူတွေက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်အိမ်ထဲဝင်ပြီး
တိုက်ဖိုက်ကြတယ်ဆိုတာ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိတာပဲ”

အားလုံးသောဖျက်လုံးများက လူငယ်အပေါ်သာ ရောက်
နေကြလေ၏။ အဖြစ်အပျက်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာမဟုတ်ပါလား။

ဧည့်ခန်းထဲမှ တိုက်ဖိုက်သံများကြားသောအခါ အားလုံးက
ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။

ထိုအခါ သွေးအလူးလူးနှင့်သေဆုံးနေသူကို တွေ့ကြရလေ
၏။ နောက်တစ်ဦးက လူတွေ့ပိုင်လာသဖြင့် ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ထွက်ပြေးသောလူကို သူတို့မသိသော လူငယ်တစ်ယောက်
က ရင်ဝကိုခုံကန်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာ၏။

ထွက်ပြေးသောလူ လဲကျသွားစဉ် အစောင့်များက ပြေးဝင်
လာကြသည်။

ထိုအခါ ပြတင်းပေါက်မှဝင်လာသောလူငယ်က တားလိုက်
သည်။

ထိုလူငယ်ကား မည်သူပေးမည်။

“ဝမ်းချိုင်း... မင်းကတော့ ဝမ်းချိုင်းဟုတ်ပါပြီ သူတို့ကရော”
သူငွေကြေးလုံထန်က သေသူနှင့်ချုပ်ကိုင်ဖမ်းဆီးခြင်းခံရ
သည့်လူကို လက်ညှိုးထိုးပြီးမေးလိုက်၏။

“နှစ်ယောက်လုံးဟာ ကြေးစားလူသတ်သမားတွေရည်း
ပါဗျ”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“အို...”

အသီးသီး၏နှုတ်ဖျားမှ အာမေဇိုတ်သံများ ထွက်သွား၏။
လုံထန်မိသားစုမှာ တစ်ယောက်မှက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်

မိကြလေ၏။

သူတို့၏မျက်နှာများ၌ အလွန်ထိတ်လန့်ဟန်ပေါ်နေ၏။
သူတို့သည် မည်သို့မျှ ကြေးစားများနှင့် မပတ်သက်ခဲ့ပေ။

ယခုသော် ကြေးစားများက သူတို့စိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး တိုက်
ခိုက်နေချေပြီ။

“ကြေးစားလူသတ်သမားတွေ ဟုတ်လား”

လုံထန်က အံ့ဩစွာ မေးလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ဟိုသေဆုံးသွားတဲ့လူကတော့ မြေ
ရွေးဖို့လောင်ဆိုတဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမားပါ”

ဝမ်းချိုင်းက သူ့ဇနီးကို ခဏနားလိုက်၏။ ပြီးမှ ဆက်ပြော
သည်။

အခန်း(၄)

ကြေးစားနှစ်ယောက်

လူတစ်ယောက်သည် သေဆုံးနေ၏။ လူတစ်ယောက်က
ထွက်ပြေးသည်။

လူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားသောအခါ အား ပြန်စမ်းလာ
၏။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် မည်သို့သောအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပါ
သနည်း။

လုံထန်မိသားစုသည် အံ့ဩခြင်းကြီးမားလှစွာ လူငယ်ကိုသာ
ငေးမောကြည့်ရှုနေမိလေတော့၏။

လူငယ်က ရှေ့သို့လျှောက်လာလေ၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဝမ်းချိုင်းလို့ခေါ်ပါတယ်”

သူငွေကြေးလုံထန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

၆၀ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“သူကတော့ မျက်မှေးရဲ့ကျောင်းဆိုတဲ့ ကြေးစားလူသတ် သမားပါပဲ”

အားလုံး၏အကြည့်က မျက်မှေးရဲ့ကျောင်းဆိုသူ ကြေးစား လူသတ်သမားထံသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်၏။

မျက်မှေးရဲ့ကျောင်းက နာမည်နှင့်လူ့ အလွန်လိုက်ဖက်လှ ၏။

မျက်မှေးဆိုသည်အတိုင်း မျက်စိက အလွန်မှေး၏။ မျက်စိ ပေါက်က အလွန်ကျဉ်းသည်။

ရက်စက်ကောက်ကျစ်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်များ ထိုလူ မျက်နှာ၌ အထင်သားပေါ်လွင်နေ၏။

“ထို့...”

မျက်မှေးရဲ့ကျောင်းက ဝမ်းချိုင်းကိုကြည့်၍ မကျေမနပ်တံ တွေးထွေးလိုက်၏။

ထိုအခါက သူသည် ဣပ်နှောင်ထားသူနှစ်ယောက်၏ လက် မှလွတ်မြောက်အောင် စွန်းသည်။

ဝမ်းချိုင်းက မျက်မှေးရဲ့ကျောင်းအနီး ကပ်သွားသည်။

“ဖျန်း... ဖျန်း... ဖျန်း”

ဝမ်းချိုင်း ပါးသုံးချက်စိုက်လိုက်သည်။

ပါးစိုက်ပြီးသည်နှင့် အစောင့်နှစ်ဦးအား လှမ်းပြောလိုက် သည်။

“ဒီကောင် အန္တရာယ်ကောင်... သိပ်အန္တရာယ်များတယ်။

အပန်းတရား၏သမီးတော် (၅) နှစ် ၆၁

သူ့ကိုမြေထောက်ရော လက်ပါ ကြိုးနှဲ့တုပ်ထား ဒါမှ စိတ်ချရမယ်”

အစောင့်များသည် မြေထောက်ကော လက်ပါ ကြိုးနှင့်တုပ် ကြတော့သည်။

မျက်မှေးရဲ့ကျောင်းက အော်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း သတ္တိရှိတယ်မဟုတ်လား... သတ္တိရှိရင် ကြိုးမချည်ပါနဲ့ကွ။ မင်းနှဲ့ငါ တစ်ခွဲတစ်လမ်း အကဲခမ်းကြံရအောင်”

ဝမ်းချိုင်းက ပြုံးလိုက်၏။ ခေါင်းကိုလည်း ညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ... စိတ်ချ မင်းစိန်ခေါ်တာကို ငါ မငြင်းပါဘူး ဝေ ကလေးစောင့်ပါဦး။ ရှင်းစရာတွေ ရှင်းစဉ်းမယ်”

ဝမ်းချိုင်းက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူငွေကြီးလုံထန်က သူသိချင်သမျှကို မေးမြန်း တော့သည်။

“ဝမ်းချိုင်း... ကျွပ်မသိလို့ မေးပါရစေဦး။ သူတို့က ကြေး စားတွေဆိုတာ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာကိုနှုန့်ကျွပ်အိမ်ထဲမှာလာပြီး ယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ်နေကြတာလဲကွာ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူငွေကြီးရဲ့ ခည့်ခန်းထဲမှာလာပြီး ယှဉ်ပြိုင်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

သူငွေကြီး၏သားချန်ဆန်းက ဝင်ရောက်မေးမြန်းလိုက် မြှင်း မြစ်ပါသည်။

ဝမ်းချိုင်းက ပြုံးပြောလိုက်၏။

မျက်မှေးရဲ့ကျောင်းကို သူလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

၆၂ * ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အစောင့်များအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သူ့ကိုရေ မ၊ခုံကြစမ်း”

အစောင့်များက ရေသို့မ၊ခေါ်ခုံကြသည်။

ရဲ့ကျောင်းသည် မြေရောလက်ရာ ကြိုးတုပ်ခံထားရသည် မဟုတ်ပါလား။

ရဲ့ကျောင်းက မော့ကြည့်ပြီး...

“မင်းပြောတိုင်း ငါကရှင်ပြုရအောင် မင်းက ဘာကောင်မို့လဲ”

“ငါက အကောင်မဟုတ်ပါဘူး လူပါ ဝမ်းချိုင်းပါလို့ စောစောက ပြောထားတာပဲ၊ ဒီမှာရဲ့ကျောင်း မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တယ်ဆိုတာ ယောက်ျားပီပီ ပြောပြလိုက်လေကွာ”

မျက်မှူးရဲ့ကျောင်းမှာ မည်သို့မပြောဘဲ မျက်နှာကိုတစ်ဘက်သို့လှဲလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝမ်းချိုင်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ကြေးစားများသည် အလွန်တရာခေါင်းမာကြသည်ကို ဝမ်းချိုင်းသိထား၏။

ထိုခေါင်းမာသောသူများကို သူယနေပညာပေးရတော့မည် မဟုတ်ပါလော့။

“ဟေ့... ရဲ့ကျောင်း... မင်းဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတယ်ဆိုတာ ပြောမလား မပြောဘူးလား”

ဝမ်းချိုင်းက မေးသည်။

“မပြောဘူးကွာ”

အပန်းတရားထိသပီတော် (၂) * ၆၃

“ငါသိထားတာကတော့ ကြေးစားဆိုတာ သတ္တိရှိတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ မင်းကတော့ သတ္တိကြောင်လှသည်လား၊ ဘာကိုခွဲခွဲဒီကို ရောက်လာသလဲဆိုတာ ပြောရဲတဲ့သတ္တိမရှိဘူးဟာ... ဟာ... ဟာ... ဟာ... ရယ်ရောကောင်းလိုက်တာ”

ဝမ်းချိုင်း တမင်ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမခံနိုင်ဖြစ်မှ ပွင့်ထွက်လာမည် မဟုတ်ပါလား။

မျက်မှူးရဲ့ကျောင်း၏မျက်နှာသည် ပို၍နိမြန်းလာ၏။

မျက်ပေါက်ကလည်း ပို၍ကည်းမြောင်းသွားသည်။

သူသည် သူ့ဌေးကတော်ကြီးဌေးအန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူ့ဌေးကတော်ကြီး ဌေးအန်းကိုသတ်ဖို့ လာခဲ့တာကွ”

သူသည် ဒေါနှင့်ဌေးမာနှင့်ပြောချလိုက်လေသည်။

သူ့ဌေးကြီးလုံထန်၏ ဧနီးသည် ဌေးအန်းမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွား၏။

ရုတ်တရက် သားမြစ်သူချန်အန်သည် ရဲ့ကျောင်းအနီးသို့

ရုန်းခနဲကပ်သွားပြီး မေးလိုက်၏။

“ဘာဗွ... ခင်ဗျားက ကျုပ်အမေကိုသတ်ဖို့လာခဲ့တာ၊ ဟုတ်စ၊ ကျုပ်အမေမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

ချန်အန်သည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အစောင့်တစ်ဦးထံမှ

မားရည်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝမ်းချိုင်းက...

၆၄ နှစ်တက္ကသိုလ်နေ့ထိုင်အောင်

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း... ဒေါသသိပ်မကြီးပါနဲ့၊ သူ့ကိုလော လောဆယ် သတ်လို့မဖြစ်သေးဘူး သူ့ကိုသတ်လိုက်ရင် ဘယ်သူ့ဘယ် ဝါက သတ်မိုင်းလို့ လာသတ်ရတယ်ဆိုတာ မသိရတော့ဘူး။ သေတဲ့ လူက ဘယ်ကော့ပြောနိုင်တော့မှာလဲဗျာ”

ဝမ်းချိုင်း၏ကော့ပြောရာ၌ ချွန်အန်းနောက်ဆုတ်သွားသည်။
“ဟုတ်တယ် သား... ဝမ်းချိုင်းပြောတာ မှန်တယ်... သူ့ကို ခစ်မေးရောတော့ အများကြီးရှိနေတယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူ လုံထန်က ဝင်ပြော၏။
ငွေအန်းသည် ရဲ့ကျောင်းအနီးသို့ကပ်သွားပြီး မေးမြန်း လိုက်သည်။ သူမသည် အတော်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေ၏။
သူမကိုသတ်ချင်လောက်အောင် မည်သူကများ မုန်းနေပါ သနည်း။ သူမ အလွန်သိမ်မွေ့သည်။

“ကျွန်မကို ဘယ်သူသတ်မိုင်းတာလဲ၊ အဲဒါ တဆိတ်လောက် ရှင် ပြောပြပါလား”

မျက်မှူးဆုံကျောင်းသည် ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေတော့၏။

“ဟေ့... အဲထက် နေပါဦး။ ဒီကောင်က ငွေအန်းကိုသတ်လို့ လာတယ်ဆိုတာတော့ သိပါပြီ၊ ဟိုသေနေတဲ့ကောင်ကရော”

သူငွေကြီးလုံထန်သည် သေဆုံးနေသောပြေခွေးရိုလောင် အား မေးခေါ်ပြီး မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဝမ်းချိုင်းက ပြောသည်။

“သူ့နာမည်က ပြေခွေးရိုလောင်တဲ့ဗျ... သူလဲ အင်မတန်

အပန်းတရားအိမ်ထောင် (၁) နှစ် ၆၅

ရက်စက်တဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက်ပါ။ သူကတော့ သူ ငွေကြီးလုံထန်ကိုသတ်လို့ လာခဲ့တဲ့လူပါ”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“အို...”

အာမေဇိုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။
သူငွေကြီးလုံထန်မှာ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွား သည်။

သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးကို အဘယ်သူက သတ် ချင်သည်အထိ မုန်းတီးနေသနည်း။

သူတို့လင်မယားမှာ မည်ကဲ့သို့သော အမှာအယွင်းများ ရှိ နေပါသနည်း။

“မောင်ရင်တို့ပြောပြလို့သာ သိရတယ်... ကျုပ်တော့ မယုံ နိုင်အောင် ပြစ်နေပါပြီကွာ... တကယ်တော့ ကျွန်တို့မှာ မုန်းတဲ့လူမ ရှိပါဘူးကွ”

မုန်းသည့်လူမရှိဟု ပြောသော်လည်း လက်တွေ့အားဖြင့် ယခုသတ်မည့်သူများ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

သူငွေကြီးလုံထန်မှာ ပြောသာပြောနေရသည်။ အားတော့ မရှိလှပေ။

သားဖြစ်သူချွန်ဆန်းနှင့် သမီးဖြစ်သူ အိပါပါတို့က ကြေး စားလူသတ်သမားများက သူတို့မိဘနှစ်ပါးကို သတ်ဖြတ်ရန် လာ

သည်ဟုကြားရသောအခါ စွမ်းယောက်လုံးမျက်နှာပျက်သွားကြ၏။
သူတို့မိဘများသည် မြို့သူမြို့သားများ၏ခွစ်ကြည်မှုကို ရရှိ
နေသူများဟု သူတို့ယုံသည်။

ခွစ်ကြည်မှုကိုရရှိနေလျက် အဘယ်ကြောင့် အသတ်ခံရ
မည်သူများ ပြစ်နေရသနည်း။

“ဘုရား... ကုသုဒ္ဓ မေမေခေမေမေကိုသတ်သွားရင်တော့...”
အိပါပါသည် ဘုရားတစ်လေး၏။
အိပါပါသည် ဝမ်းချိုင်းကို ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။
သူငွေကြီးလုံထန်က...

“ကျွပ်တော့ ဘယ်လိုမှမခင်းစားတတ်တော့ဘူး ဝမ်းချိုင်း။
ကျွပ်ကိုသတ်မယ့်လူကိုလဲ မမြင်မိဘူး”

ထိုစဉ် အိပါပါက ဝမ်းချိုင်းအား စကားတစ်ခွန်းမေး၏။
သူမေးခွန်းမှာ မေးသင့်မေးထိုက်သောမေးခွန်းပင်။

“အထက် အစ်ကို... အစ်ကိုက ဒီကိစ္စတွေကို ဘာကြောင့်သိ
နေရတာလဲဟင်၊ နောက်ပြီး အစ်ကိုက ဘယ်ကလဲ၊ အစ်ကိုဟာ
ဘယ်သူလဲ... ကျွန်မအခုလိုမေးတာကို စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”
ဝမ်းချိုင်းက ရယ်မောလေ၏။

“ဒီမေးခွန်းကို အစောကြီးကတည်းက မေးသင့်တာပေါ့၊
ကျွန်တော်ဟာ မြေသုံးဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ပါ”

“အို...”
“ဟင်...”

“ခါကြောင့် သူ့သိနေတာကိုး”
လုံထန်တို့မိသားစုမှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားကြ
သည်။

မြေသုံးဂိုဏ်း...။
ထိုအမည်ကို ဟိုနန်းဦးဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး ကြားဖူးထားကြ၏။
သူငွေကြီး လုံထန်တို့လည်း ကြားဖူးသည်။

“ဟေ့... လက်ခသတ်တော့ မောင်ရင်က မြေသုံးဂိုဏ်းသား
တစ်ယောက်ကိုး မြေသုံးဂိုဏ်းသားတွေကို မတွေ့ဖူးလို့ တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲ... ခုနက အခြေအနေဆက်ပြောပါဦး”
လုံထန်က ပြောလိုက်လေ၏။
ဝမ်းချိုင်းက...

“ကျွန်တော် မြေသုံးဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
ကိုပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျား သူတို့ သူငွေကြီးထန်တို့ လင်မယားကို
သတ်ဖို့လာတယ်ဆိုတာတော့ အမှန်ပါပဲခင်ဗျား သူတို့နှုတ်မလုံလို့
ကဲလာ... မိုင်းတွေလူက နှုတ်မလုံလို့ဘဲလားဆိုတာတော့ အမှန်မ
ပြောနိုင်ပါဘူး ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးဆီကို သတင်းရောက်လာ
တာတော့ အမှန်ပါပဲ”

အိပါပါက မေးလိုက်သည်။
“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးမှာ အ
ထောက်အထားတွေ များစွာရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးဟာ
ကြိုတင်သတင်းရထားတဲ့အတွက် မြေခွေးနို့လောင်နဲ့မျက်စေ့

ကျောင်းတို့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ သတိပေးထားပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရ ထားတဲ့သတင်းဟာ တကယ်မှန်တတ်တာပဲ။ ကြေးစားနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီမြို့သားတွေမဟုတ်ကြလို့ သူတို့ ကို စောင့်ကြည့်ရတာပဲ အင်မတန်လွယ်ကူပါတယ်။”

လုံထန်က...

“ဪ... သူ့ဟာ ဒီမြို့သားတွေ မဟုတ်ဘဲကိုး။”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူတို့ဟာ ဒီမြို့သားတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ကိုလားလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်ဖို့ ဒီမြို့မှာ လူ သတ်မှုမကျူးလွန်ဖို့ သူတို့ကို ကျွန်တော်သတိပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ကြေးစားပီပီ မောင်းမာပါတယ်။ ဘယ်တော့မှ သတိပေးစ ကားကို နားမထောင်ကြပါဘူး။ အလုပ်ရှင်အပေါ်မှာတော့ အတော် သစ္စာရှိတဲ့လူတွေပါ။”

ဝမ်းချိုင်းက ဆက်လက်ပြောပြလိုက်၏။

သူငွေကြေးလုံထန်သည် ဝမ်းချိုင်းပြောသည့်ကောင်းများကို ဝေဖန်စဉ်းစားနေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်စဉ့်ခန်းထဲမှာ တိုက်တာခိုက်တာကရော တာမြစ်လို့တိုက်ကြတာလဲ။”

သူငွေကြေးလုံထန်က ဝမ်းချိုင်းကိုမေးလိုက်၏။

ဝမ်းချိုင်းက ခဲ့ကျောင်းကိုပြုံး၍ ကြည့်လိုက်၏။

“သူတို့အချင်းချင်း လူမှားကြတာပါ... သူတို့ဟာ တစ် ယောက်နှစ်ယောက်က မြင်ဖူးတွေ ဖူးတဲ့လူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။”

“ညီမာ သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုကြတယ်... သူတို့စဉ့်ခန်းမှာဆိုကြ တော့ သူတို့အချင်းချင်း လူသတ်သမားလို့ မထင်မိကြဘူး။ သူတို့ကို ဟန်တားမယ့် ရန်သူလို့ပဲ ထင်နေကြတယ်... အထူးသဖြင့်တော့ သူတို့ကို လာလမ်းပြန်သွားခိုင်းတဲ့ မြဲသေ့ဂိုဏ်းသားလို့ပဲ ထင်နေကြ တယ်။ အဲဒီမှာနှစ်ယောက်သား အပြတ်ရှင်းကြတာပေါ့။”

“အစ်ကိုက သူတို့နောက်က လိုက်လာတာလား။”

အိမ်ပါက ဝင်မေးသည်။

ဝမ်းချိုင်းက မောင်းလမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အစောကြီးကတည်းက ဒီမြို့ဝင်းထဲရောက်နေ တာပါ... ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူတို့ရဲ့အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတော့ ကျုပ်က သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေရ တာပါ... စောင့်ကြည့်နေတာ လေးငါးရက်ရှိပါပြီ။”

လုံထန်တို့မိသားစုသည် ဝမ်းချိုင်းကိုသာ ငေးကြည့်နေမိကြ သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဝမ်းချိုင်းသည် မိမိတို့အတွက် လေးငါးရက်မျှ စောင့်ကြည့်နေရမည်မှာ သေချာသည်။

လူသတ်သမားများ မရှိမိစေရန်တစ်မျိုး အစောင့်မှားမ ရှိမိစေရန်တစ်မျိုး သူသည် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာနေရပေမည်။

“အင်း... သူပဲ အတော်သူကွရောက်ရမှာပါလား။”

သူငွေကြေးလုံထန် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

ဝမ်းချိုင်းအား ကျေးဇူးတင်ရသကဲ့သို့ မြဲသေ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစာတင်

ကိုလည်း အလွန်ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းနေသည်။
 သေသေဇာဇာ ခင်းစားပါက မြသေ့ရိုက်ချွပ်ကြီးသည် မိမိ
 ၏ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်နေပေသည်။
 သို့သော်လည်း သူ့ငွေကြီးလုံထန်ခင်းစား၍ မရသောအ
 ဇွက်တစ်ချက် ရှိနေသည်။
 ဝိုက်ချွပ်ကြီးသည် ဤသတင်းကိုမည်သည့်အတွက် မိမိတို့
 အား ကြိုတင်သတင်းမပေးပါသနည်း။
 မိမိတို့က ကာယကံရှင် မဟုတ်ပါလား။ ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်
 မဲ ကိုယ့်အသက်ကို စောင့်ရှောက်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။
 သူ့ငွေကြီးလုံထန်သည် ဤအချက်ကိုတွေးတော ခင်းစား
 နေ၏။

အနိ(၅)

အသက်လုတိုက်လို့

သူ့ငွေကြီးလုံထန်သည် မြသေ့ဝိုက်ချွပ်ကြီးကိုလည်း ခော်
 ကားရာမကျအောင် မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“မောင်ရင့်ကိုရော မောင်ရင်တို့ရဲ့ ဝိုက်ချွပ်ကြီးကိုပါ ကျွပ်
 တိုမိသားစုက အထူးကျေးဇူးတင်လှပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဝိုက်ချွပ်
 ကြီးကသာ ကျွပ်ကြီးတင်ပြီးပြောထားရင် ဝိုကြီး သင့်တော်မယ်လို့
 တောင် ထင်မိသေးတယ်။ ကျွပ်တို့လဲ တစ်ဘက်တစ်လမ်းက နည်း
 လမ်းရှာနိုင်တာပေါ့ကွာ”

သူသည် စကားပြော အလွန်လိမ်မာပါးနပ်ပေသည်။
 ဝမ်းချိုင်းက.....

“ခါက ဒီလိုရှိပါတယ် ခင်ဗျာ... ဝိုက်ချွပ်ကြီးဟာ မသေဇာ
 ဇာ့အလုပ်ကို ဘယ်အလုပ်မှ မလုပ်ပါဘူးခင်ဗျာ... အကယ်၍ သူ့ကြီး

တင်ပြီး သတင်းပေးထားလိုက်ပါပြီတဲ့... ဟုတ်မှန်ရင်တော့ မထောင်း
သာဘူးပေါ့ ခင်ဗျား... သူငွေကြီးမှာ စိတ်အမောနဲ့အယှက်ဖြစ်မယ်...
ကာကွယ်ဖို့အတွက် ကြံစည်ရတာတွေရှိမယ်... အဲဒါတွေအတွက်
စိတ်ညစ်ရမယ်... ခြင်္သေ့ရိုက်အနေနဲ့ပဲ မမှန်သတင်းပေးထားမိတဲ့
အတွက် သိက္ခာကျစရာဖြစ်မယ်၊ ရိုက်ချွပ်ကြီးဟာ အဘက်ဘက်က
ဧည့်စားပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဝမ်းချိုင်းသည် ခြင်္သေ့ရိုက်ချွပ်ကြီး၏ သဘောထားကို စွင်း
လင်းပြောပြ၏။

ခြင်္သေ့ရိုက်ချွပ်ကြီး၏ တွေးဆချက်များမှာလည်း မမှားပဲ။
သူ့ရရှိသည့်သတင်း မှန်မည်၊ မှားမည်ကို သူ့ကြိုတင်မခန့်
နိုင်ပဲ။

သတင်းမှားသွားလျှင် ခြင်္သေ့ရိုက်ချွပ် သိက္ခာကျနိုင်သည်
မဟုတ်ပါလား။

သိက္ခာအမြဲတမ်းတက်နေသည့် ခြင်္သေ့ရိုက်ချွပ်အတွက် သူ
သိက္ခာအကျမခံနိုင်ပဲ။

လက်တွေ့ကျကျ လုပ်ဆောင်ခြင်းသာ အမှန်ဟု ခြင်္သေ့
ရိုက်ချွပ်ကြီးယူဆထားသည်။

ဝမ်းချိုင်းက ဆက်၍ရှင်းပြ၏။

“ဗုရို ကြိုတင်သတင်းပေးမထားတဲ့အတွက် သူငွေကြီး
ထန်တိုအနေနဲ့ ဘာမှန်းခိုင်းကြောင့်ကြစရာ မရှိပါဘူး။ သူငွေကြီးထန်
တိုကို အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ရိုက်ချွပ်ကြီးစီမံထားပါတယ်၊ ဒီည

ယိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အရိပ်အခြည်ကို ကျွန်တော်ကြည့်နေခဲ့တာ
ပါ... နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်လာတာကိုလဲ မြင်တယ်... ချဉ်းနင်းထဲ
တိုက်ခိုက်နေကြတာကိုလဲ သိတယ်... သူငွေကြီးထန်တို သတိမထား
မိလို့ပါ... ပထမ သူတို့ရောက်စက အိပ်နိုးထဲဝင်မယ့်လမ်းကို ကျွန်
တော်စောင့်နေတာပါ... သူတို့တိုက်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်အမြင်ဘက်
က လှည့်စောင့်တာပါ”

လုံထန်တိုမိသားစုမှာ ဝမ်းချိုင်းကောင်းကြောင့် တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

သူတို့သည် ဝမ်းချိုင်းအား လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။
သို့သော် အစောင့်နှစ်ယောက်၏တာဝန်မှာ လွန်စွာပေါ့
လျော့ကြသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

လူသုံးယောက်ဝင်လာသည်ကို သူတို့မသိကြပေ။

သူငွေကြီးထန်က အစောင့်နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ... တော်
တော် ဝီရိယကောင်းတဲ့ကောင်းတွေ... ကယ်မယ့်လူတစ်ယောက်...
လူသတ်သမားကနှစ်ယောက် အိမ်ထဲရောက်နေတာကိုတောင် မင်း
တို့မသိကြဘူး... မင်းတို့က ငါ့ရဲ့လစာငွေကိုယူပြီး ကောင်းကောင်း
အိပ်ကြတာပေါ့ဟုတ်လား”

အစောင့်နှစ်ယောက်မှာ ဤသို့စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် နှစ်
ဖျားအတွင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဤသို့မမြန်မာခဲ့သဖြင့် ပေါ့ပေါ့လျော့
လျော့နေမိကြသည်မှာ အမှန်ပင်။

သို့သော် သူတို့သည် တာဝန်ကို လုံးဝပစ်ပယ်သူများ မဟုတ်ကြပေ။ တာဝန်ကျေတော့ စောင့်ခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူသုံးယောက် ဝင်လာခဲ့သည်ကိုတော့ သူတို့တာဝန် လုံးလုံးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူတို့သည် မေါင်ဦးနေကြလေ၏။

“ဖေဖေ... ဒီဂေဟာမှာ ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးတာ... သူတို့ ပေါ့လျော့မယ်ဆိုလဲ ပေါ့လျော့ထိုက်တာပေါ့... နောင်ဆိုရင် သူတို့မပေါ့ဆာတဲ့တော့ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါက သူတို့ကို အတော်သင်ခန်းစာပေးလိုက်ပြီပဲ ဖေဖေရယ်... သူတို့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့”

အိပ်ပါက ဝင်၍ချောင်းဖျလိုက်သည်။ သူမမစင်၏ အကြောင်းကို အိပ်ပါက သိထားသည်။

ဧကားကိုအေးဆေးဆွေ့ ပြောတတ်သော်လည်း အလုပ်လုပ်သည့်နေရာတွင် အလွန်တိကျပြတ်သာသည်။

ယခုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူမခင် ဧကားဦးဆောင်လာသည့် အကြောင်းကို သူမသိသည်။

သူမ၏ဖခင်သည် ထိုအစောင့်နှစ်ယောက်ကို အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ဝင်တာဖြစ်ဖြစ်သည်။

ထိုအခြေအနေကို ဝမ်းချိုင်းက ဝင်ထိန်းသည့်အနေဖြင့် မျက်မှူးရဲ့ကျောင်းထဲသို့ လျှောက်သွားပြီးပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... မျက်မှူးရဲ့ကျောင်း... မင်းကို ငါတစ်ခုပြောမယ်”

ရဲ့ကျောင်းသည် ဝမ်းချိုင်းအား ဂရုမစိုက်ဘဲ မျက်နှာလွှဲနေသည်။

ဝမ်းချိုင်းက ဆက်ပြော၏။

“မင်း အေးအေးဆေးဆေးဆေးဆေးနဲ့ မင်းကိုခိုင်းတဲ့လူကို ထုတ်ပြောမလား... အသက်အသေခံမလား”

မျက်မှူးရဲ့ကျောင်းက ရယ်လိုက်၏။

“ငါတို့မှာ သစ္စာတရားရှိတယ်ကွ... အလုပ်ရှင်ကိုထုတ်ပြောရိုးထုံးစံ မရှိဘူး”

ဝမ်းချိုင်းက ပြုံးသည်။

“တော်တော် ရယ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်တွေပဲ... ပါစစ်ကပြောတော့ သစ္စာတရားတဲ့... ကဲ... ထားပါတော့... အလုပ်ရှင်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်ပေးပြီး တကယ်သစ္စာရှိမရှိကိုတော့ လက်တွေ့စစ်သပ်ကြည့်ရမယ်”

ဝမ်းချိုင်းက ကြိုးဖြေပေးရန် အစောင့်နှစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်၏။

အစောင့်နှစ်ယောက်က လွင်မြန်စွာ ကြိုးဖြေပေးလိုက်ကြသည်။

ရဲ့ကျောင်းသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

ဝမ်းချိုင်းက.....

“ဒီမှာရဲ့ကျောင်း... မင်းကို ငါသတ်လို့ရတယ်ကွ၊ မင်းဟာ လူသတ်သမား သူငွေကြီးထန်နဲ့ ဖြစ်ထဲဝင်လာပြီး သူငွေကြီးအိမ်”

လုပ်ကြံဖို့ကြိုးစားလို့ သတ်ပစ်တယ်ဆို ပြီးတာပဲ။ ငါက မတရားတာကိုမကြိုက်ဘူး... မင်းတို့က ငွေကြေးရရင်ပြီးရောဆိုပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို တန်ဖိုးထားပေးမယ့် ငါကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို တန်ဖိုးထားတယ်... မင်းရဲ့ ပညာက သိပ်ပြီး အဆင့်မြင့်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ရဲ့ ကပ်ပေါ့ကွေး ငါကတော့ မင်းပါပဲ ဝတ်က ဖွင့်မပြောမချင်း တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ”

ဖျက်မဖျော့ကျောင်းက အားပေးတရ ရယ်တော့၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ကြိုက်ပြီ ငါ မင်းကို သိပ်ကြိုက်သွားပြီ... ရဲ့ကျောင်းဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေလာတဲ့ကောင်ပဲ... ငါ့အကြောင်း မင်းကြောခင် သိရမှာပေါ့”

ရဲ့ကျောင်းအား အနှောင့်အယှက်မှ လွတ်ပေးလိုက်သောအခါ သူငွေကြေးလုံထန်မိသားစုတို့မှာ ခိုးရိမ်သွားကြလေ၏။

အကင်းပေးသော အစောင့်နှစ်ယောက်တို့သည် ဓားကွယ်စီကိုင်းပြီး သူငွေကြေးမိသားစုရှေ့၌ ကာကွယ်ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

ဝမ်းချိုင်း သူငွေကြေးလုံထန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူ့အနေဖြင့် ရဲ့ကျောင်းအား ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမှာ အကြောင်းမဟုတ်ချေ။

သူ၏စဉ်းစမ်းထဲ၌ တိုက်ခိုက်သည်ကိုဖွင့်ပြုဖို့က အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။

“သူငွေကြေးထန်... သူ့နဲ့ကျွန်တော် ဒီစဉ်းစမ်းထဲမှာပဲ တစ်ပွဲလောက် ယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါတယ်။ သူငွေကြေးထန် ဖွင့်ပြုနိုင်ပါ့မလား”

သူငွေကြေးလုံထန်က ခေါင်းညှိတ်၏။
“ရပါတယ် ဝမ်းချိုင်း... မောင်ရင်သဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ်”

“ဘာ ပြောချင်ပါသလဲ ဦးလေးထန်”
ဝမ်းချိုင်း၏အပြောအဆိုသည် ပြောင်းလဲသွား၏။
သူငွေကြေးထန်ဟု မခေါ်တော့ချေ။

ဦးလေးထန်ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဆိုနေပေပြီ။
လုံထန်က...။

“ကျုပ် ခိုးရိမ်တာတခြားမဟုတ်ပါဘူး... အကယ်၍ သူ့သာ အနိုင်ရသွားရင် ကျုပ်တို့မိသားစုအတွက် ခိုးရိမ်စရာမဖြစ်ပေဘူးလား”

မှန်ပေသည်။ လုံထန် ခိုးရိမ်မိသည်မှာ မှန်ပေသည်။ မတော်တဆ ဝမ်းချိုင်း ဖွဲ့နီမိသွားပါက ရဲ့ကျောင်းသည် သူ့တာဝန်ယူထားသည်အလုပ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်မည်သာ ဖြစ်သည်။ အလျှော့ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ထိုအခါ လုံထန်မိသားစု ဒုက္ခရောက်ရပေတော့မည်။
ဝမ်းချိုင်းက...။

“ဦးလေးလုံထန် ခိုးရိမ်မယ်ဆိုလဲ ခိုးရိမ်စရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ မခိုးရိမ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရင်ရယ်”
လုံထန်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သေသွားသည်တိုင်အောင် ရဲ့ကျောင်းဟာ ဦးလေး လိုထန်တို့ကို လက်ဖျားနဲ့တို့ရဲ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့မြဲသေ့တို့ထိသားတွေဟာ အလုပ်တစ်ခုကို ပျော်ပျော်ဆဆ ဘယ်တော့မှမလုပ်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်သေသွားတာနဲ့ တစ်ဖြိုင်နက် သူ့ကိုဆိုးမမယ့်လူ ချွတ်ဆင်းပေါ်လာမယ်ဆိုတာ သိထားပါခင်ဗျာ”

ဝမ်းချိုင်းသည် ပြောပုံဆိုပုံ လုပ်ပုံကိုပုံအရ တိတိကျကျ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း သူ့ငွေကြီးလိုထန် သဘောပေါက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့စကားကြားသောအခါ စိတ်အေးသွားသည်။ သူတို့ပြောဆိုနေသည့်စကားများကို ရဲ့ကျောင်းက ကြားသည်။

သူသည် မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့အနေဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ပေ။ အားလုံးကိုရင်ဆိုင်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ရဲ့ကျောင်းက စိတ်မရွည်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကဟော... ကြာတယ်... မင်းနဲ့တိုက်ခွင်လှပြီ၊ မင်း လေကြားနေတာတွေကြားရတော့ ငါနားခါးလှတယ်”

ဝမ်းချိုင်းသည် ရဲ့ကျောင်းနှင့် မျက်နှာဆိုင်ဆိုင်လိုက်၏။

“က... က... ခင်ဗျာရဲ့စားကို ပြန်ကောက်လိုက်ပါ”

ရဲ့ကျောင်းသည် လွတ်ကျသွားသည်စားကို ပြန်ကောက်

လိုက်၏။

ဝမ်းချိုင်းက....

“က... မင်းက စားနဲ့ယှဉ်မှာလား၊ လက်နက်မဲ့ယှဉ်မှာလား... ကြိုက်တာရွေးနိုင်တယ်”

ရဲ့ကျောင်းက မဲ့လိုက်၏။

“ငါက စားသမားပဲ”

“ကောင်းပြီ... မင်း စားနဲ့ပြိုင်ပါ”

“ငါ စားကိုင်ထားကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းကကော စားမကိုင်တော့ဘူးလား”

ဝမ်းချိုင်းလက်ထဲ၌ စားမရှိပါ။

သူ့စားမကိုင်သည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

“မင်းလိုကြားစားတစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါမှာ ငါ့စားကိုင်ဖို့မလိုဘူး ထင်တယ်”

ဝမ်းချိုင်း စားမကိုင်ချင်ပါ။ အဆင်မသင့်လျှင် ရဲ့ကျောင်း သေသွားနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မည်သူမည်ဝါက ခိုင်းစေသည်ကို မသိနိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် စားမကိုင်ဘဲ အနိုင်ယူပြီး မေ့မြန်းမည်ဟု သူက စိတ်ကူးထားသည်။

ဝမ်းချိုင်း၏ စကားကြားသောအခါ ရဲ့ကျောင်းသည် သူ၏ မေးကို ကြမ်းပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ငါကလဲ သိက္ခာအကျ မခံနိုင်ဘူး... လက်နက်မရှိတဲ့မြဲသေ့”

၈၀ * ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကို ဓားနှံအနိုင်ယူသွားတယ်ဆိုတဲ့ အမည်း
ခက်ကြောင့် ငါ့နာမည် ပျက်မယ်၊ ဒီတော့ ငါကလဲ ဓားမကိုပ်ပါဘူး”
ရဲ့ ကျောင်းသည် တစ်ယုံကြေးစားဖြစ်၏။ မာန်မာနလည်း
ကြီးသည်။

လက်နက်မဲ့သူကို လက်နက်ဖြင့်မတိုက်လိုဟု ယူဆပြီး သူ
က မာန်ကြီးစွာဖြင့် ဓားမကိုပ်ခွင့်လိုက်သည်။

“ကြိုက်သွားပြီ”

ဝမ်ချိုင်းက ပြောလိုက်၏။ လက်နက်မဲ့ခြင်းဆိုတော့ ဂို
ကောင်းသည်။

သူက ခြေနစ်ချောင်းကိုခွဲကာ အသင့်စောင့်နေလိုက်၏။
အကာလညအခါ သန်းခေါင်ယံကျော်လွန်စအချိန်၌ စိန်
ခေါ်ပွဲ ဝေလတော့သည်။

ခြင်္သေ့ဂိုဏ်းသား ဝမ်ချိုင်းနှင့် ကြေးစားလူသတ်သမား ရဲ့
ကျောင်း.....။

လက်နက်မဲ့တိုက်ပွဲ ဝမ်ချိုင်းကတော့ ရဲ့ကျောင်းကို အသေ
ဆင်နွှဲရန် မစဉ်ရွယ်ပါ။

ရဲ့ကျောင်းကတော့ ဝမ်ချိုင်းကိုအသေသတ်ရပါလိမ့်မည်။
သို့မှသာ သူလွတ်မြောက်မည် မဟုတ်ပါလား။

ရဲ့ကျောင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ဓားသမားဟုပြောသော်
လည်း လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်ရာတွင်မူ မညံ့ဇော့။

လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ရှိသည်။

အပန်းတရား၏သပိတော် (၅) * ၈၁

လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာဟု ပြောသော်လည်း တကယ်တမ်း
လက်နက်မဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

လက်သီခ လက်မောင်းခ တံတောင်၊ လက်မောင်းဖျားသည်
လက်နက်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးခေါင်းသည် လက်နက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။
ခြေစောင်းကန်ခြင်း၊ တည့်တည့်ကန်ခြင်း၊ နောက်ပေါက်

ကန်ခြင်းများသည် လက်နက်များပင်ဖြစ်ပါသည်။
ထို့ပြင် သူသည် အဝင်ကြမ်း အထွက်ကြမ်းသောသိုင်းသ

မားဖြစ်၍ လွန်စွာသတ်ထားရ၏။
ရဲ့ကျောင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ပါးလွှာသည်။ ရှည်လျားသည်။

သို့သော် အလွန်လှုပ်မြန်၏။
အထူးသဖြင့် ခြောက်နီချက်များသည် လွန်စွာ ကြောက်စရာ

ကောင်းလှ၏။
“ဝို... ဝို... ဝို...”

“ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်”
သူ၏ခြောက်နီချက်များသည် ဝမ်ချိုင်း၏မျက်နှာ၊ ဦးခေါင်း၊

ရင်ဘတ်များနှင့် ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်သန်းနေသည်။
ဝမ်ချိုင်း အသေအလဲ ရှောင်တိမ်းနေရ၏။

သူ၏ ခြေထောက်ကန်ချက်တစ်ချက်သာ မိသွားပါက ဝံရ
ပျံအဖို့ တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်သွားနိုင်ပေသည်။

ဤသည်ကို လိုထန်တို့မိသားစု သိရှိကြသည်။

၈၂ နှစ် ကတ္တူသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုစဉ် ရဲ့ကျောင်း၏ရွာကိုယ် စုတ်တရက် အပေါ်သို့ခုန်
တက်သွား၏။
တစ်မျှန်တည်းမှာပင် ဝမ်းချိုင်း၏ဦးခေါင်းကို ခတ်လိုက်
သည်။

"ဝုန်း..."

"အာ..."

ရှုပ်ထဲသွားသဖြင့်သာ တော်တော့သည်။
သို့သော် ဝမ်းချိုင်း လွင့်ထွက်သွား၏။
လုံထန်တို့မိသားစုမှာ စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်မိလိုက်ကြ

လေ၏

သူတို့အား ဝမ်းချိုင်းက မစိုးရိမ်ပါနှင့် အသင့်ကူညီမည်ဖြစ်
သော ခြင်္သေ့ရိုက်သားတို့ ရောက်လာပါလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။
တယ်မှာလည်း ခြင်္သေ့ရိုက်သား၊ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။
ဝမ်းချိုင်းသေသွားလျှင် သူတို့မိသားစု အကြီးအကွယ်ပြုသ
မှာတက်နိုင်သည်။

ရဲ့ကျောင်း၏သိုင်းပညာမှာ အလွန်အဆင့်မြင့်၏။

သူတို့ကို စောင့်ရှောက်နေသည့် အစောင့်နှစ်ယောက်မှာ

ရဲ့ကျောင်းကို မည်သို့မျှ အနိုင်မယူနိုင်ပါ။

ရဲ့ကျောင်းက သတ်သွားလိမ့်မည်သာဖြစ်၏။

ထိုအခါ သူတို့မိသားစု မည်သို့လုံခြုံပါတော့မည်နည်း။

သူငွေကြေးထန်လုံတို့မိသားစု အာမေဍိတ်သံထွက်သွား

အပန်းထရား၏သမီးတော် (၁) နှစ် ၈၃

သည်မှာ အဆိုးမဆိုသာပါ။

သူငွေကြေးလုံထန်သည် သူရင်ကိုမိလိုက်မိလေ၏။

"ဘုရား... ဘုရား... ဝမ်းချိုင်းသာ သေသွားရင် ငါတို့တော့

မှကွယ်ပါ။"

သူငွေကြေးလုံထန်သည် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိတော့သည်။

အနန်း(၆)

တရားအစစ်ကိုရှာဖွေခြင်း

ရဲ့ကျောင်းသည် ဝမ်းချိုင်းအား အလဲတိုက်ခိုက်နိုင်သဖြင့် ဝင့်ကြားစွာ ရပ်လိုက်သည်။

ဝမ်းချိုင်းသည် ရဲ့ကျောင်းနှင့် ဆယ်ပေခန့်ကွာဝေးသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

သို့သော် သူထရပ်နိုင်သည်။

ရဲ့ကျောင်းက...

"ဘယ်နှယ်လဲ... တော်တော်ထိသွားပြီလား... မင်း စောစောနီးနီး ရပ်ဖို့ကောင်းပြီနော်။ ငါ့အလုပ်ကို မင်းနှောင့်ယှက်ဦးမှာလား"

ရဲ့ကျောင်းသည် စောစောက ရင်ဝကိုအကန့်မထားလိုက်ရသဖြင့် ယခု ပြန်လည်ကလေးခေးလောက်ရသောကြောင့် အတော်ပင်

ကျေနပ်သွား၏။

ဝမ်းချိုင်းက ရဲ့ကျောင်းကို ဘာစကားမျှ မပြောတော့ပေမာန် သွင်းပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"ကျား..."

သူသည် ရဲ့ကျောင်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်ထားရာမှ အောက်သို့ကုပ်ချလိုက်သည်။

သိမ်းငှက်သားဖျိတိုက်ကွက်ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ရဲ့ကျောင်းကို မထိလိုက်ချေ။

သူသည် ငါးရှဉ့်မြေလှေတိုက်ကွက်ဖြင့် တိမ်းရှောင်လိုက်သောကြောင့်တည်း။

သူက ကြမ်းပြင်သို့ လှိမ့်ရှောင်လိုက်ပြီး သူ၏ဘယ်ခြေဖြင့်မင် ပြန်ကန်လိုက်သေးသည်။

ထိုစဉ် လုံးဝမဖျော်လင့်သော ဝမ်းချိုင်း၏တိုက်ကွက်တစ်ခုသည် ဆက်တိုက်ပင် ပေါ်ထွက်လာ၏။

ရဲ့ကျောင်း၏ဘယ်ခြေကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် သူ၏ညာခြေက ရဲ့ကျောင်း၏ မျက်ခွက်တည့်တည့်ဆီသို့ ထိထိမိမိကြီးကန်လိုက်နိုင်သည်။

"ခုန်..."

"အား..."

ရဲ့ကျောင်းမှာ သုံးလေးပတ်မျှ လှိမ့်သွား၏။

ဝမ်းချိုင်းကား ရုပ်မနေစေ့
 ရဲ့ကျောင်းနောက် ဆက်တိုက်လိုက်သွား၏။
 ဘောလုံးတစ်လုံးကို ကန်သကဲ့သို့ ဆက်တိုက်ကန်လိုက်၏။
 "ဝုန်း..."
 "ဝုန်း..."
 "အာ..."
 "အိ..."

ရဲ့ကျောင်းသည် ဆက်တိုက်လွင့်စဉ်သွား၏။ သူသည် ကုန်း
 ရုန်း၍ထရန် ကြိုးစားသည်။

ပါးစပ်မှသွေးများကျလာသည်ကို တွေ့ရသည်။
 ရဲ့ကျောင်းသည် အလွန်နိမ့်နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်၏။ သိုင်းသမား
 တစ်ယောက် ဤမျှအကန်ခံလိုက်ရလျှင် မှောက်သွားလောက်ပေပြီ။
 သို့သော် သူကားမပျောက်။
 အမြင့်သို့ခုန်တက်ကာ ဝမ်းချိုင်းအား ဒဏ်ပေးလိုက်၍ ပြန်
 တိုက်၏။

တစ်ဘက်ရန်သူအား ထိခိုက်သွားစေသော တိုက်ကွက်မျိုး
 မဟုတ်ပေ။ လွှဲရွက်သည်။ တိမ်းပေးသည်။
 ထိုကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုးကို ဝမ်းချိုင်း ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။
 ကျားနာခဲ့လျှင် ပိုဆိုးတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။
 ရဲ့ကျောင်းထံ၌ ဟာကွက်များ တွေ့နေရ၏။
 သူက ဆက်တိုက်ခြေရောလက်ပါ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

"ဝုန်း..."
 "ဝုန်း..."
 "ဗွင်..."
 "အာ..."

ရဲ့ကျောင်းသည် နောက်ဆုံး ညည်းညူပြီး လဲကျသွားလေ
 သည်။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ညိုမည်းပွားရောင်နေ၏။
 ပါးစပ်မှစီးကျလာသောသွေးများက ကြည့်မကောင်းစေ့။
 သူ၏ချင်ကြမ်းစတံနံတွင် မြင်မကောင်းအောင် ပေကျန်နေ
 သည်။

ထိုအခြေအနေကိုမြင်ရမှပင် လုံထန်တို့မိသားစု သက်ပြင်း
 မျှနိုင်တော့သည်။

"ဘယ်လိုလဲ ရဲ့ကျောင်း... မင်း တရားတာကိုထုတ်ပြော
 တော့မှာလား... မင်းရဲ့အလုပ်ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

ဝမ်းချိုင်းက ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။
 ရဲ့ကျောင်း အခြေမပေးနိုင်ပါ။ မောနေသည်။ ဒဏ်ရာများ
 က ပြင်းထန်လှသည်။
 သူ၏ရင်အနံ့သည် ဖားပိုလိုးသကဲ့သို့ နိမ့်ချည်မြင့်စွာ ဖြစ်
 နေသည်။

"ဂေါ့..."
 ရုတ်တရက် ရဲ့ကျောင်းထံမှ အော့အန်သံထွက်လာ၏။
 သွေးများ ထိုးအန်တော့သည်။ ဝမ်းချိုင်း ခိုးရိမ်သွား၏။

၈၈ နူး ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သို့သော် ဝမ်ချိုင်း၏ခိုးခိုမှုသည် နောက်ကျသွားချေပြီ။
ရေခဲခဲထိုးအန်ပြီးသည်နှင့် ရဲကျောင်းဦးစီးသက်သွားသည်။
သူသည် အသက်ရှူခြင်း ရပ်ဆိုင်းသွားလေပြီ။
“တောက်....”

ဝမ်ချိုင်းသည် တက်ခေါက်လိုက်၏။
သူသည် ရဲကျောင်းကိုဝံ့ကြည့်နေသည်။
ရဲကျောင်းကား သေလေပြီ။
သူတိုက်ခိုက်မှု ပြင်းထန်သွား၍ ရဲကျောင်း အသက်ဆုံးရှုံး

သွားရချေပြီ။
သူအဖို့လည်း မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားခဲ့လေပြီ။
သူအား ခိုင်းစေသူအလုပ်စွင် မည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကို မ
သိနိုင်တော့ပေ။

ကြေးစားရဲကျောင်းသည် သူ၏သစ္စာတရားကို အသက်
သေသည်အထိ စောင့်ထိန်းသွားသည်မှာ ချီးကျူးစရာတော့ကောင်း
သည်။

ဝမ်ချိုင်းသည် ရဲကျောင်း အနီးမှ ခြာလိုက်သည်။
သူဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာပေ။ သူမသေစေချင်သောသူ
သေသွားလေပြီ။

“ကျွန်တော် လက်လွန်သွားပြီ ဦးလေး လုံထန်”
ဝမ်ချိုင်းက သူငွေကြေးလုံထန်ကို တောင်းပန်လိုက်၏။
“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ... သူက အသေအလဲတိုက်တာ

အပန်းတရားထိသပီတော် (၆) နူး ၈၉

ကိုးကွ၊ ကိုယ်က ညာတိုက်လို့မရတာ၊ ညာတိုက်ရင် ကိုယ်ပဲခံရမယ်။
သူ သေသင့်ပါတယ်... ကံကြမ္မာက ဒီလိုဖန်လာတာကိုးကွ”
သူငွေကြေးက ဝမ်ချိုင်းအား နှစ်သိမ့်လိုက်၏။
သူငွေကြေးက....

“က... သူတို့အလောင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြှုပ်နှံ
သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါကွယ်”
အစောင့်နှစ်ဦးသည် သေနေသူနှစ်ဦး၏အလောင်းများကို
မထုတ်သွားကြ၏။

မြေတွင်းတွား၍ ဖြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။
ထိုအချိန်တွင် ရောင်နီထွက်မြေလွှာတော့သည်
ဝမ်ချိုင်းသည် နောက်မှလာခဲ့ပါဦးမည်ဟု ပြော၍နှုတ်
ဆက်ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ဖော်များ၊ အလုပ်သမားများသည် ဝေလီဝေလင်းအ
ချိန်၌ အမင်းများကို ရေဆေးခြင်း၊ ကြမ်းပြင်များကို ရေဆေးခြင်းစ
သည်တို့ဖြင့် အလုပ်စွပ်သွားလေ၏။

အစောင့်များမှတစ်ပါး ညသန်းခေါင်ယံမှ နိုးလာသူအားလုံး
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မအိပ်စက်ကြရချေ။
မည်သူမျှကလည်း အိပ်စက်နိုင်မည်မဟုတ်တော့ချေ။
သူငွေကြေးလုံထန်တို့မိသားစုသည် နံနက်စာ စားသောက်
သည့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြလေ၏။

မိသားစုလေးယောက်စလုံး မျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေကြ

သည်။

သူတို့ရှေ့၌ အငွေထောင်းထောင်း ထနေသော နွားနို့ခွက်များ မုန့်ပဲသွားရေစားများ ရှိသော်လည်း မည်သူမျှ နွားနို့ခွက်ကို ကောက်မကိုင့်ကြစေချေ။

မုန့်ပဲသွားရေစားများကို လှမ်းယူမစားသောကံကြံစေချေ။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် မြစ်နေကြလေ၏။ တိတ်ဆိတ်မှုကို လုံထန်က တောင်မြို့ခွင်းလိုက်၏။

“အင်း... အတော်ကို ခဉ်းစားရောကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ... ငါတို့မိသားစုမှာ အန္တရာယ်တွေရှိနေပြီ။ ဒီနေ့ကပြီ။ ငါတို့မိသားစု သတိနဲ့နေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

သူငွေကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို နွားနို့ခွက်ကိုဆွဲယူလိုက်၏။

သူငွေကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စကို ဖေဖေ နည်းနည်းမှခဉ်းစားလို့မရဘူး”

သားဖြစ်သူ ဓနိဆန်းက

“ခဉ်းစားကြည့်ပါဦး ဖေဖေရယ်... ကျွန်တော်တို့ကို မကျေနပ်တဲ့လူ ကြည့်မရတဲ့လူ ရန်ကြီးရန်ခေါ်မယ့်သူတွေ ဘယ်သူရှိမလဲလို့”

သူငွေကြီးလုံထန်သည် နွားနို့ကို တစ်ကြိမ်မျှ သောက်လိုက်၏။

နွားနို့သည် အရသာမရှိဘဲ သူ့လည်ခေါင်းတစ်လျှောက်စီးဆင်းသွားလေ၏။

သူသည် နွားနို့ပန်းကန်လုံးကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“ခဉ်းစားရောတွေကတော့ အများကြီးပျောက်ကွာ... ဒါပေမယ့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူကိုတော့ ဘယ်လိုမှခဉ်းစားလို့ မရနိုင်ဘူး”

ထိုခဉ် ဓနိမြစ်သူ ငွေအန်းက...

“စဉ်းအစ်ကိုကြီး လုံကျန်ပေဝါခေ့ လက်ချက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား... ကျွန်မတော့ ဒါပဲ ခဉ်းစားလို့ရတယ်”

သူမက ကောက်ခါင်ကာ မေးလိုက်သည်။

လုံထန် ကွက်ခဲနံ့မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

သူ၏ခနီးသည်ကို ခူးခူးခိုက်ခိုက် ကြည့်လိုက်ပြီ။

“မင်း စိတ်ကလွဲနေပြီ ငွေအန်း... တဆိတ်ရှိရင် မင်းဟာအစ်ကိုကြီးလုံကျန်ပေဝါကိုပဲ အပြစ်တင်နေတယ်။ ကဲ... မင်းပြောသလိုဆိုရင် အစ်ကိုကြီးလုံကျန်က တို့လင်မယားကို ဘာအကြောင်းကြောင့် သတ်ခွင့်ရတာလဲ။ ဘာကိုခွင့်ကြောင့် ဒီလောက် မုန်းတီးနေရတာလဲ။ တို့နဲ့ သူတို့ကြားမှာ မုန်းစရာအကြောင်းရှိရင်ရှိမယ်။ ဒီလို သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ပစ်ခွင့်လောက်အောင် မုန်းတီးမှုတော့ ရှိလှမဟုတ်ဘူး... မင်းပဲ ခဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ငွေအန်းမျက်နှာ အနည်းငယ်ပျက်သွားသည်။

သူမ၏စိတ်ထဲ၌ အခြားမည်သူ့ကိုမျှထင်ရန် အကြောင်းမရှိခဲ့ချေ။

သံသယဝင်နေသဖြင့် ဤကံကားကိုပြောလိုက်မိသော်လည်း

၉၂ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သေသေရာရာ စဉ်းစားကြည့်လျှင် အစ်ကိုကြီးလိုကျန်ပေဝေသည် ဤမျှ မရက်စက်နိုင်ချေ။

သူမက....

“တစ်ချိန်တုန်းက ကိစ္စတွေကြောင့် ကျွန်မနည်းနည်း သံသယဝင်နေပါတယ်။”

“မဆိုတာကွာ... လွန်ခဲ့တဲ့မြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်က ကိစ္စဟာ တယ်လောက်များကြီး ကျယ်နေလို့လဲ၊ သူ့အနားမှာ မနေစေချင်လို့ မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။ တို့ကလဲ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း တစ်နယ်တစ်ကျေးကို ပြောင်းလာခဲ့တယ်... ကိစ္စကပြီးနေပြီပဲ၊ သူက မနေစေချင်ဘူး တို့က ပြောင်းပေးတယ်... သူက တို့ကို ဘာဖြစ်လို့သေစေချင်ရမှာလဲ၊ ခုဆိုရင် မြောက်နှစ်ပြည့်လို့ ခုနှစ်နှစ်ထဲတောင် ရောက်တော့မယ်”

ငွေအနီး ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။
စားသောက်ခန်းထဲ၌ စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
အတန်ကြာမှ....

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ အကယ်၍ အစ်ကိုကြီး လိုကျန်ပေဝေသာ ငါတို့အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့ရင် သူ့သား လိုမင်းဝါ မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာနေပျံ့မလား၊ အစ်ကိုကြီးက သူ့သားကို ဘာဖြစ်လို့ခွင့်ပြုထားမှာလဲ”

မှန်ပါသည်။

လိုမင်းဝါသည် လိုကျန်ပေဝေ၏စာတစ်ဦးတည်းသောသာဖြစ်ပါသည်။

အပန်းတရားထိသပီးတော် (၅) နှစ် ၉၃

သူသည် လုံထန်တို့မိသားစုကို အလွန်ခင်စား။
အထူးသဖြင့် မောင်နှမသုံးလေးဝမ်းကွဲတော်စပ်သော ချွန်အနီးနှင့်အိမ်ပါမိတ်တို့ မကြာခဏ အရောက်လာတတ်ပေသည်။
အကယ်၍ လိုကျန်ပေဝေဝေးသာ လုံထန်တို့လင်မယားကိုသတ်ပြတ်လိုစိတ်ရှိခဲ့လျှင် သူ့သားကို ဤသို့ရွေးချယ်ထားပါမည်လော။
ငွေအနီးသည် ထိုစဉ်စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။

“ရှင် စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင်လဲ စိတ်ဆိုးပါ... ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သံသယရှိနေတာကိုတော့ ကျွန်မပြောရမှာပဲ၊ ရှင်အစ်ကိုကြီးဟာ အတော်အသိရခက်တဲ့ လူမျိုးရှင်၊ ကျွန်မတို့ကိုနှင်ထုတ်တဲ့အချိန်တုန်းက သူပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ရှင်ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

သူ့ငွေကြီးလုံထန်၏လေသံ မာသွားသည်။
“ဟ... ငါ့အစ်ကိုအကြောင်း ငါသိပါတယ်ကွ၊ ငါတို့သုံးလေးဝမ်းကွဲသာတော်လို့ သွေးဝေးတယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့အစ်ကိုဟာ ဒီလောက်အထိတော့ မရက်စက်ပါဘူး”

ငွေအနီးက....
“စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်ဆိုတာ မြင်နိုင်တာမဟုတ်ဘူးရှင်... စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်ရှိတဲ့လူ မျှီပေါက်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ့ဝမ်းထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး”

သူ့ငွေကြီးလိုထန်က သူ့အစ်ကိုဘက်မှ ကာကွယ်ပြောသည်။

“မင်းပြောသလိုပဲပေါ့ကွာ... ငါတို့ကို မုန်းနေတဲ့လူ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနေမှန်း ချို့မပေါက်ဘဲဖြစ်နေတော့ ငါတို့ ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ... အပြောမှား အလုပ်မှားဆိုတာက ရှိတာမို့ပဲကွ၊ ငါအပြောအဆိုမှား အလုပ်မှားရှိနေခဲ့တာတွေ ဘယ်နှစ်ခုရှိမယ်ဆိုတာ မသိဘူး မင်းက ငါ့အစ်ကိုမို့ည်း ပီပြောမနေပါနဲ့ သူ့မှာရက်စက်တဲ့စိတ်ထား မရှိဘူးဆိုတာတော့ ငါသိတယ်”

သူငွေကြေးလုံထန်နှင့် ငွေအနီးတို့အပြန်အလှန် ပြောနေကြသည်မှာ မပြီးနိုင်တော့ပေ။

ထိုအခါ သမီးဖြစ်သူ အိပါပါက ကောားနည်းရန်စ ဝင်ပြောရလေ၏။

“ကဲပါ... သမီးတို့မှာ အန္တရာယ်တွေ နေရတုန်းမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေကြီးနှစ်ယောက် အန္တရာယ်ကင်းသွားမှာမဟုတ်ပါဘူး သမီးတို့ တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်... ဦးလေးလုံကွန်ပေဝဲဟာ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ကို သတ်ခွင့်လောက်တဲ့ စိတ်ထားမျိုးမရှိဘူးလို့ သမီးတို့တော့ ယုံတယ်”

သူငွေကြေးလုံထန်သည် သမီးဖြစ်သူထံမှ တစ်မံရသွားပြီဖြစ်၍ ငွေအနီးအား အနိုင်ရသူ၏အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

သမီးဖြစ်သူက ဆက်၍ ပြောလေ၏။

“ဦးလေးလုံကွန်ပေဝဲကိုမို့ည်း ရန်သူဖြစ်မယ်လို့ မေမေ့စိတ်ထဲနဲ့မနေပါနဲ့... သမီးတို့အနေနဲ့ ရန်သူဖြစ်နိုင်တဲ့တခြားလူတွေကိုလဲ ကြည့်ရဦးမယ်၊ ဖေဖေနဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်

နေကောင်း ပတ်သက်နေမယ်၊ အဲဒီဘက်ကိုလဲ ပြန်စဉ်းစားသင့်ပါတယ်”

အိပါပါသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်သို့ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်၍ စဉ်းစားဝေဖန်တတ်နေပြီ၊ သူပြောသည်မှာ မှန်သည်။

တစ်ဘက်တည်းသို့စောင်းပေး စဉ်းစားနေလျှင် တစ်ဘက်က လွတ်သွားမည်ဖြစ်သည်။ အားလုံးကိုမျှ၍ စဉ်းစားရန်လိုသည်။ ချွန်ဆန်းဆိုလျှင် သူမထက် နှစ်နှစ်ကြီးသောကြောင့် အသက်နှစ်ဆယ်လေးနှစ်ခန့်ရှိလေပြီ။

သူက အိပါပါထက် ပို၍ စဉ်းစားတတ်ပေသည်။

သူသည် သူ၏မိခင်ပြောနေသည်တို့ကို ဘဝင်မကျပေး ထို့ကြောင့် သူက သူညီမအိပါပါ၏ကောားကို ဝင်ရောက်ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

“ညီမလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်... ဦးလေးလုံကွန်ပေဝဲကိုမို့ည်း မဲပြီး စဉ်းစားမနေပါနဲ့ အဘက်ဘက်ကမျှပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့... အဲဒီလိုစဉ်းစားမှ တရားမပေါ်မယ်”

သူငွေကြေးလုံထန်မှာ သားနှင့်သမီးတို့နှစ်ယောက်က သူ့အား ထောက်ခံနေကြပြီဖြစ်၍ သူ့အစ်ကိုအပေါ် ကာကွယ်မှုမှာ လုံလောက်သွားသည်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့... ငါ့အစ်ကို လုံကွန်ပေဝဲကိုလဲ စဉ်းစားတခြားလူတွေလဲ စဉ်းစားကြပေါ့၊ အဲဒါမှ အမှန်ရမှာ...”

၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစာအုပ်
အားလုံးတိုက်ဆိတ်သွားကြသည်။
အားလုံးကိုယ်စီကိုယ်စီ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်သွား
ကြသည်။

အခန်း(၇)

အတိတ်ကဇာတ်ပြောင်း

ချန်ဆန်းပြောသည့်အတိုင်း မိသားစုလေးယောက် ခဏ်းစား
နီးဝင်နေကြ၏။
အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သည့် သူဌေးကြီးလုံထန်
က သေချာနက်နဲစွာ ခဏ်းစားနေသည်။
သူ့ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ခဏ်းစား
နေသည်။
သူဌေးကြီးလုံထန်.....။
သူ သူဌေးဘဝသို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ မကြာသေးပါ။
သူဌေးကြီးဟူသော ဝိသေသဘွဲ့ ရှေးက သူ့အားအခြေအနေ
ငြိမ်မြင့် ခဲ့ညားစေပါသည်။
သူ သူဌေးဘွဲ့ ကပ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ကျော်ကျော်မျှသာ

ရှိပါသေးသည်။

အရင်က သူသည် သူ့ငွေကြီးတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အလွန်စာရာ ဆင်းရဲခဲ့ပါသည်။

သူ့အိမ်ထောင်ကွဲကော မြင်းလှည်းအငှားမောင်းခဲ့ရသည်။ စုဆောင်းမိမြင်းမရှိသော်လည်း ထမင်းနပ်မရှိအောင်တော့ စားခဲ့ရပါသည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီး ငါးနှစ်အတွင်း သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကာခဲ့သည်။

ထိုအခါ သူသည် မြင်းလှည်းမောင်းသောဝင်ငွေနှင့် လုံးဝစားမလောက်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် လုံထန်သည် ငွေကြေးအနည်းငယ် စုဆောင်းပြီး လှေကြီးတစ်စင်းဝယ်လိုက်သည်။

ထိုလှေကြီးနှင့်ကုန်စည်ဖို့ဆောင်ပေးသည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ပြုမှုတစ်ပြု တစ်နယ်မှတစ်နယ်သို့ ခရီးသည်များဖို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ကုန်စည်များ ဖို့ဆောင်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန် အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ လုံကျွန်ပေဝါးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လုံကျွန်ပေဝါးနှင့် လုံထန်တို့မှာ အမျိုးနွယ်တော်စပ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ကွာဝေးလှပါသည်။

နှစ်ဝမ်းကွဲမောင်နှမမှ မွေးဖွားလာသောကြောင့် သူတို့

သည် သုံးဝမ်းကွဲအစ်ကိုသာ တော်စပ်ကြသည်။ သို့သော် လုံကျွန်ပေဝါးက သဘောကောင်းသည်။ စိတ်ကောင်းရှိသည်။

သူသည် သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများကို မေ့လျော့နေပါသည်။

လုံထန်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

လုံကျွန်ပေဝါးသည် လုံထန်ကိုအထိုင်ခိုင်းသည်။
“ထိုင်ခမ်းပါဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”
လုံထန်သည် သူ့အစ်ကိုကြီးမျှသာသည်ကိုသိသော်လည်း အပူမကပ်ပေ။ ခပ်ကင်းကင်းသာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

“မင်း လုပ်ငန်းကိုငါ့နား အဆင်ပြေလော့”
“အဆင်ပြေလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ကျွန်တော်

လှေနဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖို့နေတယ်။ ပင်ပန်းသလောက် မစားရမှသောက်ရပါဘူးဗျာ။ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း အိမ်က မိန်းမရယ် စားလောက်လုံလောက်ပဲ ရတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ”

“မင်း အယ်မှာနေထိုင်သလဲ”
“ကျွန်တော် အယ်အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် နေနိုင်မှာလဲ ခင်ဗျာ ဖြစ်သလိုပဲ ငှားရမ်းနေထိုင်တာပေါ့”

“မင်းလဲ့ သားသမီးတွေကရော အယ်လောက် အသက်

၁၀၀ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့ထမ်းအောင်

ရွယ် ရှိနေကြပြီလဲ”

“ကျွန်တော့် သားအကြီးကောင်က ဆယ်လေးနှစ်ကျော်ပါပြီ... သမီးကတော့ ဆယ်နှစ်နှစ်ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”
လုံကျွန်ပေဝါသည် စဉ်းစဉ်းစားစား နားထောင်နေ၏။ သူသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးဖွဲ့လိုက်ပြီ...
“အင်း... ဘာ... မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်တဲ့ ခင်ကောကေအရွယ်တွေပဲ”

လုံကျွန်ပေဝါသည် ထိုသို့ပြောပြီး တိတ်ဆိတ်သွား၏။ သူသည် စဉ်းစားနေပေသည်။ ညီတော်စပ်သူလုံထန်အား သူကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သင့်သည် မဟုတ်လော။ သူ့ညီကျယ်ဝန်းလှသောကြီး ရှိသည်။ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ရှိသည်။ လုံထန်အားခေါ်ပြီး ဥယျာဉ်ဖွားလုပ်ခိုင်းရလျှင် အဆင်ပြေမည်မဟုတ်ပါလော။
ဤသို့ဆိုလျှင် လုံထန်အားလည်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပြီး ဖြစ်မည်။

သူ၏ကလေးနှစ်ယောက်လည်း မိမိက ထောက်ပံ့ကြည့်ရှုမည်။ သူတို့၏ဘဝအဆင်ပြေနိုင်သည်ဟု တွေးတောနေသည်။ ထိုသို့တွေးပြီးနောက်...
“လုံထန်... မင်းလုပ်ငန်း သိပ်အဆင်မပြေရင်လဲ ငါ့ဘီပြောင်းခဲ့ပါလော့ ငါ့ဘီမှာ ဥယျာဉ်ဖွားလုပ်ပေါ့... မင်းသားသမီးတွေ

အပန်းတရားထိသမီးတော် (၆) နှစ် ၁၀၁

ကိုလဲ ငါ့စောင့်ရှောက်နိုင်တာပေါ့”

သူသည် ဤသို့မှာကြားပြီး သူ့ဂေဟာသီသို့ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

လုံထန်သည် ငေးမောတွေးတောရင်း ကျွန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ငေးမောတွေးတောရင်း ကျွန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ဥယျာဉ်ဖွားလုပ်ရမည်ဟု ပြောသည်။ ဥယျာဉ်ဖွားအလုပ်မှာ ရေလုပ်သား၏ဘဝလောက်တော့ မင်ပန်းကြမ်းတမ်းမည် မဟုတ်ပါ။

ရေလုပ်သားဘဝမှာ လွန်စွာ ကြမ်းတမ်းလှပါသည်။ အစားအသောက်မှာလည်း ဖြစ်သလို စားသောက်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် လုံထန်သည် လုံကျွန်ပေဝါ၏အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်မိပါတော့သည်။ မကြာမီ လုံထန်တို့ လုံကျွန်ပေဝါ၏ ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တော့၏။

လုံထန်မှာ လုံကျွန်ပေဝါ၏ ဂေဟာသို့ရောက်သောအခါ မိသြထိတ်လန့်သွားတော့၏။

လုံကျွန်ပေဝါမှာ ရတနာများ ရောင်းဝယ်သည့်လုပ်ငန်းဖြင့် မျမ်းသာနေသည်ဟု ကြားသိထားရသော်လည်း ဤမျှအထိ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ချမ်းသာနေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။
ကြီးကျယ်သည့် ဖြိုဝင်းကြီး... ကြီးကျယ်သည့်ဂေဟာ... အ

၁၀၂ * တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဆောက်အံ့ကြီး...။

လုံထန်တို့မိသားစုသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသောမြိုင်
ကြီးထဲသို့ မဝင်ရုံအောင် မြစ်နေကြသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့လဲ”

မြို့စောင့်တစ်ယောက်သည် ပေါ်လာလေ၏။ သူ၏အဝတ်
အစားများမှာ လုံထန်တို့၏အဝတ်အစားထက် တောက်ပြောင်လေ
သည်။

လုံထန်က နှံ့တွန့်တွန့်ဖြင့်...။

“ကျွန်... ကျွန်တော် လုံကျန်ပေဝါးကိုတွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“သူငွေကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့။ သူငွေကြီးလုံကျန်ပေဝါးနဲ့ တွေ့ချင်လို့
ခင်ဗျာ။ သူက ခေါ်ထားလို့ပါ”

အစောင့်သည် သိမ်ငယ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့်လုံထန်၏
ခနီ။ သားနှင့်သမီးကိုကြည့်၍ နှာခေါင်းနှံ့လေ၏။

“ဟေ့... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ထိုစဉ် သူငွေကြီးလုံကျန်ပေဝါး၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေ
၏။

အစောင့်သည် ပျာပျာသလဲ မြစ်သွား၏။

“ဟော့ဟော့ သူငွေကြီးကိုတွေ့ချင်လို့ပါတဲ့ခင်ဗျာ”

လုံကျန်ပေဝါးသည် တံခါးအနီးသို့လျှောက်လာလေ၏။

လုံထန်က...။

“အစ်ကိုကြီး...”

အော်ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဟာ... လုံထန်တို့မိသားစုပါလား... လာကြ... လာကြ”

သူငွေကြီးက လှိုက်လှဲစွာ ခေါ်လေ၏။ ထိုအခါ တံခါးစောင့်

ဖျက်နာဖျက်သွားတော့သည်။

သူသည် လုံထန်တို့အား အထင်သေး အမြင်သေးမြစ်ခဲ့

သည် မဟုတ်ပါလော့။

သူသည် ဘေးကပ်ငြိမ်ကပ်နေရတော့၏။ သူငွေကြီးလို

ကျန်ပေဝါးသည် နံ့စွာဆင်ဆဲလှသော လုံထန်အား လည်ပင်းဖက်၍
ခေါ်သွားလေ၏။

လုံထန်သည် သူ့အစ်ကိုကြီး၏နွေးထွေးသော ကြိုဆိုမှု
ကြောင့် စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီးက အရမ်းချမ်းသာနေတာပဲနော်”

လုံကျန်ပေဝါးက ရယ်လိုက်၏။

“ကုသိုလ်ကံပေါ့ ဂျဉ်ဇီရယ်... မင်းဆင်ဆဲရတာလဲ ကုသိုလ်

ကံပဲ။ ငါ့ချမ်းသာတာလဲ ကုသိုလ်ကံပဲ... မင်းအလုပ် မလုပ်ဘူးလား။
တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်း လုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ ဆင်ဆဲနေတယ်...
တာကယ်ဆိုရင် မင်းချမ်းသာသင့်တာပေါ့... ဒါကြောင့်မို့ ငါကကုသိုလ်

ကံလို့ ပြောတာပါ”

လုံကျန်ပေဝါးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်သွားလေ၏။ အစေခံ

များက ပျာပျာသလဲ ဧည့်ဝတ်ပြုရကြသည်။

ထိုအခန်းများသည် လုံထန်တို့မိသားစုထက် တောက်
ပြောင်လေသည်။

သူတို့ရှိ၍ အံ့ဩရသည်မှာ လုံကျန်ပေဝါး၏ခန်း ရှမ်းကီးကို
တွေ့လိုက်ရသည့်အခါတွင် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှမ်းကီးသည် လုံကျန်ပေဝါး၏ ပ
ထမခန်းသည်မဟုတ်ဘဲ နောက်ထပ် အသစ်ထူထောင်ထားသော
အိမ်ထောင်သစ် ဖြစ်နေသည်။

“မင်း... အံ့ဩသွားလော့”

သူငွေကြေးလုံကျန်ပေဝါးက ပြောလိုက်လေ၏။ လုံထန်မှာ
ရှမ်းကီးကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းသာညှိတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ငါ့ ပထမအိမ်ထောင်ဆုံးသွားတယ်ကွ... ဒါနဲ့ ငါ့လဲ နောက်
ထပ်အိမ်ထောင်သစ် ထပ်ထူထောင်လိုက်တယ်။ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်
ထူ ဆိုတာလိုပေါ့ကွာ”

လုံထန်နှင့်ခန်းတို့မှာ ခေါင်းညှိတ်၍သာ နေကြရသည်။

သူငွေကြေးက...

“ရှမ်းကီး... သူဟာ ငါ့ဝမ်းကွဲညှိလုံထန်ပါ... ငါတို့ဖြစ်မှာ
အိမ်တစ်လုံးစို့တယ်မဟုတ်လား အဲဒါမှာ သူတို့ကိုနေခိုင်းပြီး ဥယျာဉ်
မူအလုပ်ကိုပေးထားဖို့ ငါ့ညှိစွယ်တယ်... မင်းသဘောတူတယ် မ
ဟုတ်လား”

လုံထန်သည် မျက်နှာငယ်သွားလေ၏။ /

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူငွေကြေးလုံကျန်ပေဝါးသည် ၉

ယျာဉ်မူခန့်ထားရန်ကိုခွင့်ပင် ခန်းဖြစ်သူအား တိုင်ပင်နေရသည် မ
ဟုတ်ပါလား။

လုံကျန်ပေဝါးသည် အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်သော်လည်း သူတစ်ဦး
၏ သဘောနှင့်မပြန်ကြောင်း သူခန်းကိုတိုင်ပင်နေရသည်က သက်
သေပြနေသည်။

ထိုသို့တိုင်ပင်သောအခါ ရှမ်းကီးက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်
သဘောတူညီသဖြင့် လုံထန်တို့အသက်ရှူချောင်သွားလေသည်။

ရှမ်းကီးသည် လုံထန်တို့မိသားစုလေးယောက်အား ကြင်နာ
စွာ ပြုံးပြသည်။

“အို... ရှင့်ဆွေမျိုးအရင်းကြီးတွေပဲ။ ခြံထဲမှာထားလိုက်
တော့... ခြံလဲ လုံမြို့တာပေါ့။ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့အကူအညီကို ပေးရ
တာပဲ။ ဘာအပန်းကြီးတာမှတ်လို့... မောင်လေးလုံထန်နဲ့ ညီမလေး
ငွေအန်းတို့ စိတ်နှစ်နှစ်သဘာသာနေကြပါ”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ လုံထန်တို့မိသားစုမှာ
အသက်ရှူချောင်သွားကြ၏။

ရှမ်းကီးသည် အလွန်သဘောကောင်းသော အမျိုးသမီး
တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု လုံထန်တို့မိသားစုက သတ်မှတ်သွားကြသည်။

အမှန်ကလည်း ရှမ်းကီးသည် ထိုစဉ်အခါက အမှန်တကယ်
သဘောကောင်းခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူသည် ဟန်ဆောင်မှုမပါ။ စိတ်ရင်းသဘောရင်းနှင့် ပြော
မဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လုံထန်တို့၏ စားဝတ်နေရေးကို အဆင်ပြေအောင် စေရန် ရှမ်းကီးကပင် စီမံခန့်ခွဲခဲ့ပါသည်။

သူမ၏သားဖြစ်သူ လုံမင်းဝါနှင့် လုံထန်တို့သားနှင့် သမီး ဖြစ်သူ ချန်ဆန်းနှင့်အိမ်ပါတို့အား အတူတကွ ကျောင်းနေစေခဲ့သည်။

အဝတ်အစားများမှာလည်း အတူတူပင်၊ စားအတူ သုံး ဖြန့်အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

လုံထန်တို့လင်မယားသည် ရှမ်းကီးတို့ကို အထူးပင် ကျေး ဇူးတင်လေ၏။

သူတို့အပေါ် လိုလေသေးမရှိစေရန်ရှောက်သော ရှမ်းကီးတို့ အတွက် အလိုက်သီစွာပင် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ပေသည်။

လုံထန်သည် ဖြိုဝင်းတစ်ဝင်းလုံးရှိ မြက်များကို စွင်းလင်း သည်။

သူ့၌ ရှမ်းကီးတို့ ခန့်ထားပေးသော အလုပ်သမားနှစ် ယောက်ရှိသည်။

ထိုအလုပ်သမားနှစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် အလှူခိုက် သစ်ပင်များ ပန်းပင်များ နှစ်စုလှစားသုံးရမည့် စားပင်သီးပင်များ ကို စိုက်ပျိုးသည်။

များမကြာမီအတွင်း လုံကျန်ပေဝင်းနှင့်ရှမ်းကီးတို့၏ ဖြိုဝင်း ကြီးမှာ ပန်းညှာညှာသဖွယ် သာယာလှပလာသည်။

ငွေအနီးကလည်း ရှမ်းကီးတို့၏ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို လိုလေ သေးမရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ရှမ်းကီးမှာ အိမ်အတွက် ဘာမျှလှည့်မကြည့်ရ အောင် ရှိခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်အတော်ကြာခဲ့သည်။ အိမ်ပါသည် အပျိုကြီး ဖားဖား ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အပျိုဖြစ်လာသည်နှင့်အညီ စိတ်နေစိတ်ထားတို့မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာတော့၏။

ကိုယ်နေဟန်ထားမှာလည်း အလွန်လှသည်။ မီးသေးရင်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးအစားထဲက ဖြစ်သည်။

ကိုယ်နေမှာသာ လှပသည်မဟုတ်။ အသားအရေမှာလည်း ဝင်းဝါးစရာမျှတ်လှသည်။ မျက်နှာမှာလည်း အလွန်လှသည်။

နှာတံကလေးဖူး၊ ခြေစင်းနေပြီး မျက်စိမှာ သုံးရက်လ ကဲ့သို့ ကျေးညွတ်နေသည်။

အလွန်လှပသော အိမ်ပါကို မင်းဝါသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ဝင်စားလာတော့၏။

ထို့ကြောင့် မင်းဝါသည် အိမ်ပါကို ဇွတ်အတင်း ချစ်ခွင့် တောင်းလေတော့သည်။

အိမ်ပါမှာ ခဏ္ဍိးစားမြော်မြော်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူသည် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဟု ငြင်းဆန်သော်လည်း မင်းဝါ

သည် အိမ်ပါကို ကျားပိန်တွယ် တွယ်၍ ချစ်ခွင့်တောင်းလေတော့၏။ နောက်ဆုံး အိမ်ပါမှာ အလျှော့ပေးလိုက်ရတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။

၁၀၈ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အလျှောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမြင်ရမနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိုးမမြင် လေမမြင် ချစ်ခင်ကြသော်
လည်း နောက်မှပြသသောတက်လာမည့်အဖြစ်ကို သူတို့မသိကြချေ။
တစ်နေ့ ချစ်သူနှစ်ဦး ပန်းညယျာဉ်အတွင်း ချိန်းဆိုကား
ပြောနေသည်ကို ရှမ်းကီး တွေ့မြင်သွားလေ၏။
ရှမ်းကီး အဲဒါပုန်ထလေပြီ။
သူမသည် လုံကျန်ပေဝါးအား ဒေါသတကြီး တွေ့ဆုံရလေ
၏။

“ဒီမှာရှင့်... ရှင့်တူမ ဧကောလောက်မှ စောက်မနက်တဲ့
ကောင်မကို ကြည့်မပြောတော့ဘူးလား”

ရှမ်းကီးကို လုံကျန်ပေဝါက ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲရှင့်... အိမ်ပါက မင်းဝါကို အပိုင်ချိုင်နေ
တာ ရှင်နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးလား”

လုံကျန်ပေဝါ သက်ပြင်းဆူလိုက်၏။

“လူငယ်ချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးနေကြတာပဲကွာ... သူတို့ချင်းရိုး
ရိုးသားသား ဝင်မင်နေကြတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီမှာ ရှင့်ကို ကျွန်မကောင်းအများကြီး မပြောချင်ဘူး။ သူတို့
ကို ကျွန်မအပုန်းမခံချင်ဘူး ဒီမီးကိုခပွေးတာက ရှင်ပဲ... အဲဒီတော့
ရှင်ပွေးတဲ့မီးကို ရှင်ငြိမ်းစ အစေအရာရာ ရှင်တာဝန်ယူ ခါပဲ”

! လုံကျန်ပေဝါ တစ်ခွန်မျှ ပြန်လှန်မပြောတော့ပါ

အပုန်းတရားစစ်သမီးတော် (၅) နှစ် ၁၀၉

နောက်ဆုံး...

“အေးပါကွာ... ငါပဲ အပုန်းခံလိုက်ပါမယ်”

သူသည် ထိုတစ်ခွန်သော ပြောနိုင်တော့သည်။

လုံကျန်ပေဝါမှာ သူ့သား အိမ်ပါနှင့်ချစ်ကြိုက်နေသည်ကို
ဒေါသဖြစ်ရသည်ထက် ရှမ်းကီးက သူ့အား ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောနေ
သည်ကို ဝိုဖို၍ ဒေါသဖြစ်နေ၏။

သူသည် လုံထန်ရှိရာအိမ်သို့ မျက်နှာသုန်သုန်ပုန်ပုန်နှင့်
ရောက်လာလေ၏။

လုံထန်သည် သူ့အစ်ကိုကြီး မျက်နှာမကောင်းသည်ကိုမြင်
၍ ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ အစ်ကိုကြီး”

လုံထန်က နေရာထိုင်စေပေးသည်။

လုံကျန်ပေဝါက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ငါ ထိုင်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး မင်းကိုပြောရောဂီလို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ အစ်ကိုကြီး”

လုံကျန်ပေဝါသည် ငွေအနီးတို့သားအမိနှစ်ယောက်ဆီသို့
မျက်လုံးတစ်ချက်ခုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းသမီးကို မင်း ဆုံးမထားပါ... ယောက်ျားရှာတယ်ဆို
တာ ကိုယ်တို့နှစ်ရာတန်ရာကိုသာ ရှာရတယ်၊ ငါ ဒီလောက်ပဲ ပြော
ချင်တယ်”

“ဇာ...”

လုံထန်သည် အလွန်ရှက်သွား၏။ ဒေါသလည်း ထွက်သွား
၏။

လုံကုန်ပေ၏။ ထွက်သွားသည့် ကျောပြင်ကြီးကို သူသည်
ငေးကြည့်နေမိ၏။

လို့အောက် အိပါပါနှင့်ငွေအန်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

သူသည် သမီးကိုပြောလိုက်၏။

“ပြောစမ်း... သမီး။ နင် ဘယ်သူနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ၊
အစ်ကိုကြီး၊ ခုလိုဆူပူသွားတာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းသလဲ၊
ငါ့နားထဲ သံရေလောင်းထည့်လိုက်သလား၊ မှတ်ရတယ်၊ ပြောစမ်း
ပါ... ငါ့ကိုခပ်မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ”

လုံထန်သည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ကူးယံလောင်စွာ အော်
ဟစ်မေးမြန်းလိုက်သည်။

အိပါပါမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုနေတော့သည်။

“ငါမေးတာကို မပြောဘူးလား”

လုံထန်သည် လက်ကိုမြှောက်လိုက်၏။

သူမသည် အိပါပါကိုဒေါသဖြစ်မြန်နှင့် ရိုက်နှက်ရန်လက်ကို
မြှောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌—

“လုံထန် တူမလေးကိုမရိုက်ပါနဲ့- ကလေးတွေပဲကွယ်...
အများအယွင်းတော့ ရှိကြမှာပေါ့”

ရှမ်းကီးသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာပြီး သာယာညှင်းပျောင်းစွာ
ပြောလိုက်လေ၏။

လုံထန်က—

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်... အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်
တို့ကို ရက်ရက်စက်စက်ပြောသွားတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်သမီးမလိမ္မာ
လို့ မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်မလေးကို သတ်ပစ်မှအေးမယ်”

လုံထန်က ဒေါသထွက်လွက် ပြောဆိုလေ၏။

“အို... မင်းရဲ့အစ်ကိုကြီးက ဒီလိုပါပဲ၊ ဘယ်နေရာမဆို သူ
ဒေါသစွန့်ပါပဲ၊ သူ့ကြောင့်လဲ ခက်ပါတယ်... ကလေးတွေက နားမ
လည်လို့မှာကြတာပဲ... အဲဒီကလေးတွေကို မမှားအောင်လူကြီးတွေ
က ပြောဆိုဆုံးမလိုက်ရင်ပဲတော့ပဲ၊ ကလေးတွေကလဲ မြဲမြင်ကြမှာ
ပေါ့... မင်းကလဲ မရိုက်ပါနဲ့၊ နောင်ဒီလိုမဖြစ်အောင် ပါးစပ်နဲ့ဆုံးမ
ပါ... ငါ မင်းအစ်ကိုကြီးကို ပြောလိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မကြီးရှမ်းရယ်... အစ်ကိုကြီးကို ကြည့်ပြော
ပေးပါ... ကျွန်မလဲ သမီးကိုဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်”

ငွေအန်းကလည်း ဝင်တောင်းပန်လိုက်သည်။

“အေးပါကွယ်... စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေကြပါ... ငါ ကြည့်
ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ရှမ်းကီးသည် နှစ်သိမ့်စကားပြောပြီး ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

ငွေအန်းသည် ရှမ်းကီးကို ကျေးဇူးတင်မိသော်လည်း လုံ

၁၁၂ * တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျန်ပေဝါးပေါ်တွင် စိတ်ခုသွားမိတော့သည်။

“အစ်ကိုကြီးဟာ တော်တော်ပစ္စည်းကုတ်မောက်တဲ့လူပဲ”
သူသည် စိတ်ထဲမှ ထိုသို့မှတ်ချက်ချမှတ်လိုက်လေ၏။

အခန်း(၈)

အလှူငွေ

မင်းဝါနှင့် အိပါပါတို့သည် အပြောအဆို အနေအထိုင် ဆင်
မြင်ကြရတော့သည်။

သို့သော် မင်းဝါသည် အိပါပါကို အလွန်ချစ်ခင်ကြင်နာပါ
သည်။

အိပါပါကလည်း မင်းဝါကို အလွန်ချစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တစ်ဦးအချစ်ကိုတစ်ဦး မျှီသိပ်၍
အနေအထိုင်ဆင်မြင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မင်းဝါသည် ဆူပူကြိမ်းမောင်းမည်ခိုးသဖြင့် လည်းကောင်း၊
အိပါပါတို့မိသားစု အနေအထိုင်မည်ကိုခိုးခိုသဖြင့် လည်းကောင်း အိပါ
ပါအပေါ် ချစ်ခင်သည့်အမူအရာများမပြုဝံ့ပါ။

ပြုလျှင် ဖခင်နှင့်မိခင်က ခြေစွဲကြမည်မဟုတ်ပါလော့။

အိပါပါကိုတော့ သူက ပြောပြထားသည်။
 အိပါပါအပေါ် တစ်ခက်မျှ မေတ္တာမပျက်ပါ။
 တစ်နေ့ အခြေအနေပေးသွားသည်နှင့် အိပါပါနှင့်လက်ထပ်
 မည်ဟု ပြောပြထားပါသည်။
 ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်နီးပါး ကြာမြင့်လာခဲ့သည်။
 ထိုအချိန်အတွင်း လုံထန်က ဇာတာတက်ခဲ့ပေသည်။
 သူ့လှေသမားဘဝတုန်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့်မိတ်ဆွေ
 တစ်ဦးသည် ရတနာအရောင်းအဝယ်ဖြင့် ကြီးပွားနေပြီး လုံထန်အား
 သူနှင့်အတူတွဲလုပ်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။
 ရတနာအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများ သင်ကြားပြသပေး
 သည်။ အရင်းအနှီးထုတ်ပေးသည်။
 မိတ်ဆွေ ဘေးဒုက္ခရောက်နေသည့်အခါ အနီး၌ မားမား
 မတ်မတ်ရပ်မှသာ မိတ်ဆွေကောင်းဘိသသည်မဟုတ်ပါလား။
 လုံထန်သည် ခြောက်လနီးပါးအတွင်း ရတနာများအ
 ကြောင်း နားလည်လာပြီး ရတနာကုန်သည်ဖြစ်မှန်မသိ ဖြစ်လာ
 တော့သည်။ ကံကလည်း လိုက်သည်။
 သူ့အရောင်းအဝယ်လုပ်သည့် လုပ်ငန်းမှန်သမျှ အောင်မြင်
 ခဲ့သည်။
 မီးပွားရေအားဖြင့်လည်း နေ့ချင်ညချင်၊ တိုးတက်လာ
 တော့၏။
 ရတနာကုန်သည် ရတနာပွဲစားများသည် လုံထန်၏အိမ်က

လေးထံ၌ အမြဲမပြတ်စည်ကားနေတော့သည်။
 ထိုအခါတွင်ကား...
 "ဘယ်လိုလဲ လုံကုန်... ရှင်မွေးတဲ့မောက်က ရွင့်ကိုကောင်း
 ကောင်းကြီး ပြန်ခြောက်နေပြီမဟုတ်လား"
 ရှမ်းကီး၏မျက်နှာ၌ ဒေါသမိုးများ တောက်နေ၏။
 လုံကုန်ပေဝါးက ရှမ်းကီးကို လုံးငမကြည့်ပေ။
 သူသည် အခြေအနေများအားလုံးကို သိထား၏။
 သူ့လုပ်အား သွပ်ရိယ၊ သူ့ဇာတာနှင့်သူတက်လာသည့် လုံ
 ထန်၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို သူ့အနေဖြင့် ကာများမနာလိုစ
 ရာရှိပါမည်နည်း။
 ညီတစ်ယောက်အား အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရ
 တနာလုပ်ငန်းထဲ သူကပင် လက်တွဲခေါ်ယူရပေဦးမည်။
 သူက လက်တွဲမခေါ်ယူဘဲ အခြားသူတစ်ယောက်က လက်
 တွဲခေါ်ယူသွားသဖြင့် သူပင် ဝမ်းသာပေဦးမည်။
 ယခုရှမ်းကီး ဘာဖြစ်နေသည်ကို သူသိသည်။
 "မင်း ဘာပြောချင်သလဲ ရှမ်းကီး" ။
 ပုံက လေအေးအေးဖြင့်ပင် ပြန်ပေးလိုက်၏။
 ရှမ်းကီးသည် လုံထန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာ၌ ဝင်ထိုင်
 လိုက်၏။
 "ရှင် သေသေဇွာဇွာ ခဦးစားကြည့်စမ်းပါ... ဘယ်လောက်
 နှိုင်းစို့ကောင်းသလဲ... သူတို့အိမ်မှာ ရတနာပွဲစားတွေ တစ်ခုတစ်ခု"

၁၁၆ နှစ် ကတ္တုလိုက်နေထိုင်အောင်

လုံထန်ဟာ သူတို့အတွက် အရေးတကြီးလှမြစ်ပြီရှင်”

လုံကုန်ပေးပါသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ကွယ်... သူမိတ်ဆွေခွဲသူ... သူ့အပေါင်း အသင်းနဲ့လူပါ... သူမိတ်ကို သူမိတ်ဆွေ ရတနာကုန်သည်တွေ သူမိတ် ဝင်ထွက်သွားလာနေသလို ငါ့မိတ်ကဲ့သို့ ရတနာကုန်သည်တွေ ဝင် ထွက်သွားလာနေကြတာပါပဲ... သူမိတ်ဆွေတွေ သူမိတ်ဝင်ထွက်သွား လာနေလို့ ငါ့စည်းစိမ်တစ်ပြားသာမှ လျော့မသွားပါဘူး။ နောက်ပြီး သူ့ဘဝထူထောင်ထောင် မြစ်လာတာဟာ ငါတို့မင်းတို့ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်လား”

ရှမ်းကီး၏မျက်လုံးများသည် ဒေါသရောင်ကြောင့် ဝင်းဝင်း တောက်နေ၏။

“ဘာရှင်”

“သူတို့ဘဝ ဒီလိုထူထောင်ထောင်မြစ်တာ ငါတို့ဝမ်းသာ လို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ပြောတာပါ”

“သူတို့ဘဝထူထောင်ထောင် မြစ်လာတာကို ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာနေရဦးမယ် ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် ဒီစည်းစိမ်တွေ အကုန်လုံး ပေးပြီး ရှင်တူမကို ရှင်ယုထားလိုက်ပါလား”

ရှမ်းကီးမှာ လွန်စွာဒေါသထွက်နေသဖြင့် အပြောအဆို ယုတ်ရှင်း ကြမ်းတမ်းလာတော့သည်။

“မင်း... ဒီလိုမပြောနဲ့”

“ရှင်က ကျွန်မကိုအော်သလား”

လုံကုန်ပေးပါ၏အသံသည် နိမ့်ကျသွား၏။

“ကဲ... မင်း ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ”

“ကျွန်မ အပန်းအစီးပြီး ပြောနေရဦးမှာလား... ဒီမျက်နှာတွေ ကို ကျွန်မမမြင်ချင်ဘူး... ဒါနောက်ဆုံးစကားပဲ... ရှင့်ကိုစွဲ ရှင်ကြည့် ရှင်းပါ... ဒါပဲ...”

“ကောင်မလေး... သူတို့ ဒီမှာမရှိရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မလိုချင်တာ ဒါပဲ”

နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ရှမ်းကီးသည် ဆွေမျိုးသား ထံ အလည်အပတ်သွားသည်။

သူမသည် ဆွေမျိုးများထံသွားရာ၌ တစ်လနီးပါးကြာမြင့် မည် မြစ်သည်။

ထိုသို့ထွက်သွားရာ၌ ငွေအနီးတို့ကို ပြောဆိုမှာကြားသွား သေးသည်။

ငွေအနီးတို့ကလည်း သူမကိုလှိုက်လှဲစွာ ပြီးဆောင်ပေးကြ သည်။

သူမသည် ငွေအနီးတို့အပေါ် ချီသာသောစကားများကို ပြောဆိုမှာကြားခဲ့သော်လည်း လုံကုန်ပေးပါအား သူမမှာကြားမိ သည်စကားများကိုတော့ ငွေအနီးတို့မိသားစု မကြားနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ငွေအနီးကိုအပြစ်မမြင်နိုင်ဘဲ လုံ ကုန်ပေးပါကိုသာ အပြစ်မြင်နေကြ၏။

ရှမ်းကီးသည် အိမ်မှမထွက်မီ သူ့ငွေကြီးလုံကုန်ပေးပါအား

နောက်ဆုံးပြောကြားခဲ့၏။

ထိုနောက်ဆုံးစကားမှာ...

"ကျွန်ုပ်ပြန်လာလို့ ဒီမိသားစုတွေ ဒီမှာဆက်ပြင်နေရဦးဆိုရင်တော့ ရင်ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားထားပါ။"

ရှမ်းကိုးထွက်သွားပြီဆိုနောက် သူ့အဖေကြီးလုံကျန်ပေပဲသည် အရက်များကို တစ်ဆီပြီးတစ်ဆီ ဆောက်နေတော့၏။

အရက်သောက်နေသည်မှာ အစနေဆိုလျှင် ဆယ်ရက်ခန့်မျှ ရှိနေပေပြီ။

သူသည် အခန်းထဲမှ ထိုးမထွက်ချေ။ အရက်ဧည့်သာ မိသောက်နေ၏။

လုံကျန်ပေဝါး အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်နေ၏။

သူ့စိတ်ထိခိုက်ရသည်မှာ ထိုထန်တိုမိသားစုအတွက်ပင် ဖြစ်၏။

လုံထန်သည် သူ့တက်လမ်း သူ့ရာခဲ၏။ ဤသည်ကို မိမိက ဘာကြောင့် မနာလိုဝန်တုံဖြစ်ရပါမည်လည်း။

ထို့ကြောင့် သူသည် လုံထန်တိုမိသားစုအတွက် အကောင်း သားတွေကွာ... ငါ ဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူး။

သူ့နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်မိ၏။

မှန်ပါသည်။ လုံကျန်ပေဝါး ရေရွတ်မိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သူတို့သာ လှေပေါ်မှာမဆိုမိခဲ့ကြလျှင် ဤသို့ကြေကွဲစရာ

များ ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။

လုံကျန်ပေဝါးသည် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ပါလျက် ရှမ်းကိုးက အဘယ့်ကြောင့် အစေအရာရာလွှမ်းမိုးထားပါသနည်း။

"သူ့အကြောင်းတော့ သူ့ရှိခြေပင်...။"

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လုံကျန်ပေဝါးသည် သူ့ခန်းသည် ရှမ်းကိုး၏စကားကို မဖယ်ရှားလိုသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ခန်းရှမ်းကိုး အမှာစကားကြားခဲ့သည့်အတိုင်း လုံထန်တိုမိသားစုကို ဤဂေဟာမှ အပြီးအပိုင် နှင်ထုတ်ရပေတော့မည်။

ကိုယ်ခေါ်ထားသည့်လူကို ပြန်နှင်ထုတ်ရသည်မှာ ရွက်ဖွယ်လိလိ အလုပ်ပင်မဟုတ်ပါလား။ နှင်ထုတ်သည်ဆိုလျှင် အကြောင်းပြုချက်တော့ ရှိရမည်။

အဖြစ်မရှိသည်ကို အပြစ်ရှာရပေမည်။ အခြားသောအပြစ်ကို ရှာနေရန်မလိုပါ။ မှာကြည်းခေရန် စကားသာလိုပါ၏။

ထိုစကားပြောပြီး နှင်ထုတ်လျှင် ကိစ္စပြီးသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့တစ်သက်လုံး မုန်းသွားပေမည်။ ယခုတော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ မုန်းခွင်လည်း မုန်းခေတော့... နှင်ထုတ်ရမည်သာ ဖြစ်၏။

သူသည် လက်ခဲသိမ်း သောက်လိုက်၏။

ဂေဟာကြီးမှထွက်၍ လုံထန်၏အိမ်သို့ လျှောက်သွားတော့

၏။

လုံထန်သည် သူ့အစ်ကိုကြီးဖျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်သိလိုက်၏။

လုံကုန်ပေဝါး၏ဖျက်နှာသည် အရက်ရိန်ကြောင့် နီမြန်းနေ

၏။

ဖျက်နှာတစ်ခုလုံး သုန်သုန်ပူပူနီမြစ်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ခု ကို အလိုမကွသည့်အလား ဖြစ်နေ၏။

လုံထန်သည် အာစေးထည့်ထားသကဲ့သို့ စကားမပြောနိုင် ဖြစ်နေ၏။

“လုံထန်... မင်းကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ အစ်ကိုကြီး”

လုံကုန်ပေဝါးသည် တံတွေးကိုမျှီချလိုက်ရ၏။

“မင်းတို့လဲ စီးပွားတက်နေပြီကွာ... ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုရပ်တည်ဖို့ ကြိုးစားကြပေါ့၊ ငါ့ ခပ်ရှင်ရှင်ပဲပြောမယ်ကွာ...မင်း တို့ခုရက်ပိုင်းအတွင်း ပုံဖြစ်က ထွက်သွားကြပါ... တတ်နိုင်ရင် ဒီနယ် က ထွက်သွားကြပါ... အဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့်လုံကုန်ပေဝါးက ထွက်သွားတော့၏။

အံ့ဩထိတ်လန့်သည့် ဖျက်နှာထားဖျော့ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ များမှာ လုံထန်တို့မိသားစုပင်ဖြစ်တော့၏။

လုံထန်တို့မိသားစုသည် အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ပြန်ပြောင်းတွေးတောနေကြ၏။

လုံထန်၏ဖျက်နှာထဲတွင် တစ်စုံနီက သူ့အစ်ကိုကြီးနှင့် ထုတ်ခဲ့သည့်စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်မြင်ယောင်နေ၏။

ဗျန်ဆန်းက....

“အဖေ... ဘာကိုစဉ်းစားလို့ရသလဲ”

လုံထန်သည် လန့်သွား၏။

“ဟင်...”

“ဪ... အဖေ ဘာတွေစဉ်းစားလို့ရသလဲလို့ မေးတာပါ... ဥပမာ... အဖေ့ရဲ့ ရတနာကုန်သည်တွေထဲက တယ်သူတွေများ ကောက်ကုန်တဲ့လူ ပါမလဲလို့ မေးရတဲ့သဘောပါ”

လုံထန်က ခေါင်းကိုဖြည့်ညှင်းစွာ ခံပြသည်။

“မရှိပါဘူးကွာ... အဖေတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လေးကို သတ်ပစ်ခွင့်လောက်အောင် တယ်သူက မုန်းတီးပွားလဲကွာ”

ထိုအခါ ငွေအနီးက ထူးမြားသောစကားကို ပြောကြားလေ

၏။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

၁၂၂ ။ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လုံထန်က...

“ဘာတစ်ခုလဲကွ”

“ကျွန်မ ခြင်းစားမိတယ်... အစ်မကြီးရှမ်းရဲ့ ခိတ်ထားဟာ ထူးခြားတယ်လို့ ထင်တယ်ရှင့်”

“ဘာထူးခြားတာလဲကွ... တို့လင်မယားကို သူ့သတိခိုင်း တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

လုံထန်က မေးလိုက်၏။

ငွေအနီးက...

“လေးငါနှစ် အတူနေလာတော့ အစ်မကြီးခိတ်ထားကို ကျွန်မသိလာတယ်ရှင့်... အစ်မကြီးရှမ်းကီးရဲ့ မျက်နှာဟာ ပြုံးနေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ မပြုံးဘူးရှင့်... သူ့ဆီမှာ မကောင်းတဲ့ ခိတ်အကြံများ ရှိမလားလို့ ကျွန်မတစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိတယ်... နောက်ပြီး အစ်မကြီးလုံကျန်ပေဝါးကိုလဲ သူ့သိပ်နိုင်တယ်”

လုံထန်က မောင်းညိတ်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီအချက်တော့ ငါလဲ မင်းလိုပဲ ခြင်းစားမိတယ်... အစ်မကြီးလုံကျန်ပေဝါးက သူ့ခိုင်းတာဆို ဘာမဆိုလုပ်ပေးနေရတယ်... ဘယ်ကိစ္စမှ မလွန်ဆန်ရဲဘူး ဝေဟာကြီးတစ်ခုလုံးကိုလဲ ရှမ်းကီးကပဲ လွှမ်းမိုးထားတယ်။ သူ့ဩဇာကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်ရဲကြဘူး... အစ်မကြီးဟာ အရပ်ပဲ”

“ကျွန်မတို့ ခုလိုကြီးပွားမွှမ်းသာလာတာကိုလဲ ရှမ်းကီးက ကျေနပ်မယ်ထင်ဘူး”

အုန်းတရား၏ထပ်ပေး (၅) ။ ၁၂၃

“ဟာ... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ သူတို့မှာ ခည်းစိမ် ဥစ္စာ အတော်ချမ်းသာနေတာပဲ၊ ငါတို့ထက် အများကြီးသာတာပဲ... ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ မနာလိုခိတ် ရှိမယ်ထင်ပါဘူး”

လုံထန်သည် ခိုးသားသူဖြစ်သည်။

သူသည် သူ့တွေးတတ်သလိုပင် တွေးသည်။

သူ့ကိုယ်နှင့်နှိုင်းပြီးသာ တွေးသည်။

ဥစ္စာနေ များပြားကြွယ်ဝသူများသည် နည်းနည်းပါးပါးမွှမ်းသာသောသူများအပေါ် မနာလိုဝန်ကိုခိတ်ရှိမည်မဟုတ်ဟု ထင်ထား၏။

ငွေအနီးက...

“အင်းလေ... ကျွန်မတို့ဘက်က သက်သေအထောက်အထားမရှိဘဲနဲ့ မတရားခွင့်ခွဲလို့လဲ မကောင်းဘူးလေ၊ ဒီတော့ ဒီကရှေ့လျှောက် ကျွန်မတို့ပဲသားစု သတိပီရိယနဲ့နေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ထိုအခါ အိပါပါက...

“သမီးတို့ ခြင်္သေ့ရိုက်အမျှင်ကြီးနဲ့တွေ့ရင် တရားခံကိုသိနိုင်မလား မခိုဘူး”

အိပါပါသည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပါသည်။

ခြင်္သေ့ရိုက်အကြောင်း ကြားဖူးထားသော်လည်း သေဗျာဗျာသိသဖြင့် ဤသို့ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ လုံထန်က ရှင်းပြရလေ၏။

“သမီးက ခြင်္သေ့ရိုက်အကြောင်း ဘာမှမသိသေးဘဲကွီး...”

ခြင်္သေ့ရိုက်ကူးချုပ်ကြီးကို အဖေတို့မဆိုထားနှင့် ဝမ်းချိုင်းတို့တောင် မြင်ဖူး
မယ်လို့မထင်ဘူး။ သူတို့ကိုညွှန်ကြားတယ်ဆိုတာက ဓားနဲ့ညွှန်ကြား
တာလဲ မြစ်နိုင်းတယ်။ ခြင်္သေ့ရိုက်ကူးချုပ်ကြီးက စုပ်ဖွက်ပြီးမှ ညွှန်ကြား
တာလဲ မြစ်နိုင်းတယ်။”

အိပါပါမှာ ဆုံသြသွားလေ၏။

“အို... ဟုတ်လား... သမီးတော့ မသိပါဘူးပေမေ၊ သူတို့
ရိုက်ကူးသားအခွင့်အလမ်းတောင် မမြင်ဖူးဘူးဆိုတော့ အတော်ကို လျှို့
ဝှက်တဲ့လူဖြစ်မှာပဲ။ သူက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်နေရတာလဲ။”

“တချို့ရိုက်ကူးချုပ်တွေဟာ ဒီလိုပဲသမီးရဲ့။ သူဘယ်သူဘယ်ဝါ
ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး။ သူက အဲဒီလိုလျှို့ဝှက်ပြီးနေတော့
ရိုက်ကူးသားတွေလဲ တော်ရုံတန်နဲ့နဲ့ ဘာမှမလုပ်ရုံကြတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ ရိုက်ကူးချုပ်ကြီးဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိကြဘဲဘဲက
သူတို့ကို ရိုက်ကူးချုပ်ကြီးက စောင့်ကြည့်နေလေမလားဆိုတဲ့ စိတ်က
ပိစီးနေတော့ သူတို့ဟာ မမှန်တာ မလုပ်ရုံတော့ဘူးလေ... သူတို့က
အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့် လျှို့ဝှက်ထားတာ သမီးရဲ့။”

“အင်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြင်္သေ့ရိုက်ကူးချုပ်ကြီးဟာ ခုဆိုရင်
သမီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ... သူကယ်လို့ ဖေဖေနှင့်
မေမေတို့ အသက်ဘေးက လွတ်တာနော်”

“ဟုတ်တယ်... သမီးရဲ့။ ရိုက်ကူးချုပ်ကြီးဟာ ဖေဖေတို့ရဲ့
ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ... ဝမ်းချိုင်းလဲ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပါပဲ။ အဲကြောင့်
ခြင်္သေ့ရိုက်ကူးချုပ်နိုင်းအောင် ဖေဖေက တတ်နိုင်သမျှ ငွေကြေး

ထောက်ပံ့ရမှာပေါ့”

“ကောင်းတယ်... အဲဒီအကြံကောင်းတယ်”

ငွေအနံ့က ထောက်ခံလေ၏။

ထိုနောက် လုံထန်သည် အခန်းထဲမှထသွားပြီး မကြာမီအ
ခန်းထဲပြန်ဝင်လာသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ငွေလှည့်လက်မှတ်တစ်စောင်ပါလာ၏။
သူသည် သားဖြစ်သူ ဇွန်ဆန်း၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

“ဇွန်ဆန်း... ဒီငွေလှည့်လက်မှတ်ကို ဝမ်းချိုင်းကိုပေးလိုက်...
ဖေဖေက ခြင်္သေ့ရိုက်ကူးအတွက် လူတယ်လို့လဲပြောလိုက်ပါ။ နောက်
ထပ်လဲ ထပ်လှူဒါန်းမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဇွန်ဆန်းက သူ့ပစ္စည်းအား ဆတ်ခနဲပြန်ကြည့်ကာ...

“အဖေ... ကျွန်တော် သူ့ကိုဘယ်မှာစုာရမလဲ”
လုံထန်သည် ထိုနောက်ကြောင့် တွေဝေသွား၏။

ဇွန်ဆန်းပြောသည်မှာ မှန်၏။

ခြင်္သေ့ရိုက်ကူး မည်သည့်နေရာ၌ရှိသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြ
ပါ။

ထိုပြင် ခြင်္သေ့ရိုက်ကူးသားများ မည်သူများ ဖြစ်ကြသည်ကို
ဝမ်းချိုင်းမှလွဲ၍ မည်သူမျှ မသိကြပါ။

ဝမ်းချိုင်း ခြင်္သေ့ရိုက်ကူးသားဖြစ်သည်ဟု သူတို့သိရှိခြင်းမှာ
ဝမ်းချိုင်းက ထုတ်ဖော်ပြောဆို၍သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က သူသည် ရှင်းပြောဘဲ ထွက်ပြေးသွားလျှင် ကျွန်ုပ်တို့

၁၂၆ နူး တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

၌ မြသေ့ဂိုဏ်းပါဝင်ကာကွယ်နေသည်ကို သူတို့အားလုံးသိကြမည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် လုံထန်သည် တစ်ဖျက်တော့ စဉ်းစားမိသည်။

မြသေ့ဂိုဏ်းသည် အစည်းအဝေးလုပ်လျှင် ပန်းရနံ့စား သောက်တည်းမို့ရနံ့၌ အစည်းအဝေးကျင်းပသည်ဟု သူသိထား သည်။

ပန်းရနံ့စားသောက်ဆိုင်တွင် မြသေ့ဂိုဏ်းသားများကို ခုခမ်း ပါက ရနံ့မည်ဟု သူတွေ့မိလေ၏။

“မင်း ဒီလိုလုပ်ပါလားကွ... ပန်းရနံ့စားသောက်တည်းမို့ဆိုင် မှာ ခုခမ်းကြည့်ပါလား။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းချိုင်းရဲ့ သတင်းတော့ ကြား ရမှာပဲ။ မြသေ့ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးမဟုတ် တစ်ဦးကိုခုခမ်းနိုင်မှာပဲ... ကံကောင်းရင်တော့ ဝမ်းချိုင်းကိုတိုက်ရိုက်တွေ့မှာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ... ကျွန်တော် သွားခုခမ်းလိုက်ပါ့မယ်”

“သွားဆို ခုပဲသွားလိုက်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖျန်ဆန်သည် သွားခင်ပေးသော ငွေလွှာလက်မှတ်ကိုယူ၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

နေမင်းသည် သူ၏ရောင်ခြည်များကို ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးသို့ မြန့်လွှတ်ပေးနေလေပြီ။

အဆန်း(၉)

အကြောင်းမသိသောညီညွတ်

ခဲခဲရောင်ခြည်အောက်တွင် မြင်းတစ်ကောင် မှန်မှန်ကလေး ပြေးနေ၏။

ပြေးလွှားနေသော မြင်းကြီးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ပါရှိ သည်။

သူသည် မြင်းကြီးကို ဟိုနန်းမြို့ပေါ်သို့ပြေးရန် ဦးတည်လျှတ် ရှိသည်။

ထိုလူကား မည်သူနည်း။ ကြေးစားလူသတ်သမားတစ် ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

တိတိကျကျဆိုလျှင် ဟိုနန်းမြို့မှ သူငွေကြီးလုံထန်၏သား ဖြစ်သူနှင့် သမီးဖြစ်သူကိုသတ်ဖြတ်ရန် လာနေသည်။

လူသတ်သမား ကျွဲအော်ရောင်ပေတည်း။

သူက သေမင်းတမန်သာတည်း။

လိမ္မာရာကျွမ်းကျင်ဟူသည့်စကားအရ သူသည် လူသတ်
ဖြင်းလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အမှားအယွင်းမရှိခဲ့
ချေ။

သိုင်းပညာ အလွန်ကျွမ်းကျင် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သည့်
သိုင်းသမားတစ်ဦးကိုပင် အခက်အခဲမရှိဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူသတ်
ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။

လူသားတစ်ဦးက လူသားတစ်ဦးကို သတ်ဖြတ်ရန်ဆိုသည်
မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

တကယ်သတ်ကြည့်မှ တကယ်ခက်ခဲသောအလုပ်မှန်း သိ
နိုင်သည်။

အလွန်နိတ်မောစရာကောင်းသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါ
သည်။

ပထမဦးဆုံးလုပ်ငန်းမှာ မိမိသတ်ရမည့်သူ မည်သူမည်ဝါ
ဖြစ်သည်ကိုသိရှိထားရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သေချာအောင် ခုံစမ်းထား
ရမည်ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ မှားယွင်းသတ်မိပါက မိမိအတွက်ကော စိရသူ
အတွက်ပါ အကျိုးမရှိဖြစ်တတ်သည်။

သတ်ရမည့်သူကို သိရှိပြီးသောအခါတွင်လည်း ထိုလူ၏
သွင်ပြင်စရိုက်ကို လေ့လာရသည်။

သိုင်းပညာမည်မျှ တတ်ကျွမ်းထားသနည်း၊ မိမိအား မည်

သို့တို့ဖြန့်နိုင်မည်နည်း။

အကယ်၍ ထိုသူက မိမိထက် သိုင်းပညာသာလွန်နေပါ
လျှင် ထိုလူမသေဘဲ မိမိသေရမည်ကိုပါ ထည့်တွက်ရသေးသည်။
ထိုအခါ ထိုကဲ့သို့သောလူများကိုသတ်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခု
သာ ရှိတော့သည်။

ထိုနည်းမှာ အလစ်ချောင်ပြီး ပိတ်တဆိတ်လုပ်ကြံသတ်
ဖြတ်သည့်နည်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

နောက်တစ်ချက်ကား သတ်ရမည့်သူ၏ အသွားအလာ...
အနေအထိုင်... အိပ်ခက်စိုက်... အိပ်ခက်သည့်နေရာ သေည့်အချက်
များကို သိထားရန်လိုအပ်သတည်း။

ယခု ကျွေအော်ရှောင်သည် လိုအပ်သောအချက်အလက်
များကို စဉ်းစားနေခဲ့သည်။

သူ ယခု အလုပ်လက်မိလာရသည်ကို အတော်ပင် မကျေနပ်
ဖြစ်နေသည်။

ဘာကို မကျေနပ်ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း အသေအချာ မ
ပြောနိုင်ပေ။

သူမကျေနပ်ဖြစ်နေသည့် ပထမအချက်မှာ ရှမ်းကီးဖြစ်
၏။

ငွေပေးခိုင်းလျှင် ရသည်ဟူ၍ မောက်မောက်မာမာ ပြော
ဆိုခဲ့သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ လူတစ်ယောက်သတ်သည့် အဖို့ငါ့မ

၁၃၀ * တက္ကသိုလ်နေ့ထူးအောင်

ဈေးနှုန်းကို ဈေးထဲ၌ ဈေးဝယ်သလို ဈေးဆန်နေခြင်းဖြစ်သည်။
အလွန်မှန်းရာကောင်းသော ကိစ္စတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။
ထိုအချက်နှစ်ချက်လုံးကို ကွေအော်ရှောင် မကေ့မနပ်ဖြင့်
နေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့လက်ထဲ၌ ငွေလေးသောင်းတိတိရဲ့
မဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။
လေးသောင်းဟူသောငွေမှာ နည်းနည်းနောနောငွေမဟုတ်
ချေ

သာမန်လူတစ်ဦးအဖို့ လေးနှစ်ရှာ၍လည်း ထိုလေးသောင်း
ဟူသောငွေကို စုဆောင်းမိမည်မဟုတ်ချေ။

သူ၏အလုပ်က ငွေရအလွန်လွယ်ကူသည့် အလုပ်ဖြစ်
သည်။

လောကတွင်လည်း မကောင်း၊ သံသရာတွင်လည်း
ကောင်းသောအလုပ် ဖြစ်သည်။

မကောင်းမှန်းသိသော်လည်း သူမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဝေ
ဖြစ်မှတော့ မဝင်ကြောက်နေ၍ မရတော့ပါ။

သူသတ်ရမည့်လူနှစ်ယောက်ကို စဉ်းစားလိုက်၏။
တစ်ဦးက အမျိုးသား တစ်ဦးက အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်

လုံးငယ်ရွယ်သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
ထိုမောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မှတ်မိသိရှိပြီး ဆိုပါဖို့ မည်

ကို အရင်သတ်မည်နည်း။

အုန်းတရား၏သမီးတော် (၅) * ၁၃၁

တစ်ယောက်ယောက်ကို အလွင်ဦးစွာ သတ်လိုက်ပါက
နောက်တစ်ယောက်ကိုသတ်ရန်အတွက် အချိန်အတော်ယူရမည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပထမတစ်ယောက် အသတ်မိ
ထားရသည့်အတွက် ကျန်လူများ သတ်မိရယူနှင့် နေကြပေတော့
မည်။

ထိုအခါ အချိန်ကိုစောင့်ရတော့မည်။ အချိန်ကို ငုံ့လင့်နေရ
တော့မည်။

ထို့ကြောင့်ဖြစ်နိုင်လျှင် နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ပြိုင်နက်
တည်း သတ်ရပေလိမ့်မည်။

သို့မှသာ သူ့အတွက် လုံးဝအဆင်ပြေပေလိမ့်မည်။

မြင်းတစ်ကောင်သည် လုံ့ထန်၏ဂေဟာရွေသို့ ရောက်သည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

တံခါးစောင့်သည် မြင်းပေါ်မှ လူကိုကြည့်လိုက်၏။
ထိုလူကိုမြင်သောအခါ တံခါးစောင့်သည် တံခါးကိုဖွင့်ပေး

လိုက်လေ၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တံခါးစောင့်သည် ထိုလူကို မှတ်မိ

သိရှိနေသောကြောင့်ပေတည်း။
ထိုလူမှာ သူငွေကြေးလုံ့ထန်၏ဆွေမျိုးသားအရင်း ဖြစ်ငှ

၁၃၂ * ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သောကြောင့်တည်း။

မြင်းပေါ်က လူကလည်း တံခါးစောင့်အား တစ်ချက်ဖြူဖြူ
ကာ သူ့မြင်းနှင့် ဂေဟာအတွင်း ဝင်သွားတော့၏။

ဂေဟာအတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်
၏။

သူသည် အလွန်အံ့ဩသွား၏။ နှိုင်းကြီး၏အခြေအနေ
သည် ပြောင်းလဲနေသည်မဟုတ်ပါလော့။

ဂေဟာကြီးကိုလည်း ကြည့်ပါ။ တံခါးများ အားလုံးပိတ်
ထားပါသည်။ ယခင်က ဤသို့မဟုတ်ချေ။

သူသည် ထူးဆန်းသောစိတ်ဖြင့် တံခါးမကြီးသီသို့ကပ်သွား
လေ၏။

တံခါးမကြီးလည်း ပိတ်ထားသည်။ အိမ်သားအားလုံး ခေါ်
ထွက်သွားလေသလား...။

ခရီးထွက်သွားလျှင် နှိုစောင့်က တံခါးပွင့်ပေးမည် မဟုတ်
ချေ။ ခရီးထွက်သွားကြပါသည်ဟု ပြောပေမည်။

မြင်းနှင့်လာသောဧည့်သည်သည် တံခါးမကြီး၌ ချိတ်ဆွဲ
ထားသော ခေါင်းလောင်းကြိုးကလေးကို ဆွဲလှုပ်လိုက်၏။

“ကလောင်... ကလောင်... ကလောင်”
ခေါင်းလောင်းသံကလေး ခပ်လွင်လွင်ထွက်ပေါ်သွား၏။

ကြာမီ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်သွား၏။
စားရည်ကိုနေကပ်ကျော၌ သိုင်းလွယ်ထားသော လူတစ်ဦး

ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် ကြုံ့နိုင်တောင့်တင်းသည့် သိုင်းသမားတစ်ဦး
ဖြစ်ကြောင်း သူတွေ့ရသည်။

ထိုလူက မြင်းနှင့်လာသောလူငယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ခန့်ရှိသည့် လူငယ်တစ်ဦး

ဖြစ်ကြောင်း သူတွေ့ရသည်။
အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။

ခါးတွင် စားရည်တစ်လက်ချိတ်ဆွဲထားသောကြောင့် သိုင်း
လောကထဲမှ သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု တံခါးပွင့်ကြည့်သူက ယ

ဆဲသည်။
“ဘာကိုစုလဲ မောင်ရင်... ဘယ်သူ့ကိုတွေ့စွင်လို့လဲ”

အစောင့်က ခပ်ပြတ်ပြတ်မေး၏။
မြင်းနှင့်လာသောလူငယ်သည် အံ့ဩမှုကို မျိုသိပ်လိုက်

သည်။
တံခါးစောင့်ကို လေးလေးစားစားပင် ပြန်မြေလိုက်သည်။

“ဣန်တော် ဦးလေးလုံထန်ဆီ လာတာပါ... နာမည်က မင်း
ဝါလာတာလို့ ပြောပေးပါ”

“ဂျိမ်း...”
တံခါးပြန်ပိတ်သံ မြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည့်အတွက်
မင်းဝါ မအံ့ဩပါ။

၁၃၄ * ထက္ကသိုက်နေလင်းအောင်

ဦးလေး လုံထန်ခန့်ထားသော အစောင့်သိုင်းသမားသည် သူ့ရောက်ရှိနေသည့်အကြောင်းကို ဦးလေးလုံထန်အား သွားရောက် သတင်းပေးနေခြင်းသာ မြစ်ပေါ်ရိပ်မည်း

ဤကိစ္စသည် အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါ။

မင်းဝါ အံ့ဩမိသည်မှာ လုံထန်ဂေဟာတွင် မည်သည့်ကိစ္စ များ မြစ်နေပါသနည်းဟုတွေးတော အံ့ဩနေမိခြင်းသာ မြစ်ပါသည်။ သူ့တွေးတောနေစဉ် တံခါးမကြီးသည် ပြန်ပွင့်သွား၏။

စောစောက အစောင့်သိုင်းသမားနှင့်အတူ အိပ်ပါပါလာ သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

“ဪ... အစ်ကိုမင်းဝါ”

အိပ်ပါက နှုတ်ဆက်သည်။

ထိုအခါ အစောင့်သည် တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်၏။

မင်းဝါသည် ခန်းမကြီးထဲသို့ရောက်လိုက်ရတော့သည်။

သူသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ သူ့ငွေကြီးလုံထန် နှင့် ငွေအနီးတို့အိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

မင်းဝါသည် တစ်စုံတစ်ခုခုအခြားနေပြီကို သိလိုက်၏။

“မင်းဝါ... ထိုင်ပါ”

လုံထန်က ကုလားထိုင်ကိုမေးလေ့ရင်း ပြောလိုက်၏။

မင်းဝါသည် လုံထန်နှင့်ငွေအနီးတို့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍ အံ့ဩစိတ်ကို မမျှသိပ်နိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်၏။

“ဦးလေးတို့ ဘာဖြစ်နေကြသလဲ... မျက်စိမျက်နှာတွေလဲ

အပန်းထရား၏သမီးထော် (၆) * ၁၃၅

မကောင်းဘူး”

“အမြစ်ကတော့ မပြောချင်တော့ဘူးကွာ၊ တို့လင်မယားကို ကြေးစားနှစ်ယောက်က လာသတ်တာကွ”

ထို့နောက် လုံထန်သည် ဟိုတစ်နေ့က မြစ်ဖျက်ခဲ့သော အ မြစ်အဖျက်အခေအဆိုးကို ပြန်လှန်ပြောပြလိုက်သည်။

ခြင်္သေ့ရိုက်ခဲ၏ အကူအညီကြောင့် သူတို့လင်မယား အ သက် ချမ်းသာရာရခဲ့သည့်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလိုက်သည်။

မင်းဝါသည် လုံထန်၏စကားများကို ရင်ဖိုလိုက်လှစွာ နား ထောင်နေရ၏။

လုံထန်၏စကား ဆုံးသွားသောအခါ သူသည် ရင်မောသွား လေ၏။

ဦးလေးလုံထန်နှင့် မခါခါငွေအနီးတို့အတွက်လည်း လွန် စွာ စိုးရိမ်သွားလေ၏။

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးတို့မပျော်နဲ့နော်”

“မပျော်ပါဘူးကွာ”

“ဦးလေးတို့ကို အင်မတန်မှန်းတီးတဲ့ ရန်သူတစ်ယောက် တော့ ရှိနေပြီ၊ အဖေခွဲအေမေသိရင်လဲ စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

မင်းဝါက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လုံထန်အဖို့ သာယာမြစ်ရောဂါသည်လူမှာ သူ့အစ်ကိုကြီးလုံ ကျန်ပေဝါနှင့် ရှမ်းကီးတို့လဲ ရှိနေရာ သူ့အနေဖြင့် မင်းဝါကို အက တော်မေ့ရပေသည်။

သူ့အဖေ သို့မဟုတ် သူ့အမေ၏ အစီအစဉ်များကို သူမသိ
ရှိလား သို့မဟုတ် သူ့အဖေနှင့်အမေက သူတို့အားသတ်ရန် မသိရှိ
လားမသိ မင်းဝါ၏အမှုအရာမှာ ယခင်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

မည်သို့မျှ အမှုအရာမလျက်ပေ။

“အဲ... မင်း ဘယ်က လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ထိုက်ခန်းတောင်က လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်
ဆရာကိုဂါရဝပြုရင်း တစ်လလောက် အိမ်မှာနေပြီး သိုင်းပညာ
ထပ်မံ ဆည်းပူးနေတာပါ”

မင်းဝါသည် ထိုက်ခန်းတောင်ပေါ်ရှိ ဆရာကြီး၏အဖွဲ့အစည်းက
တက်ပေးသော သိုင်းပညာရပ်ကို တစ်လနှစ်လ ထပ်မံဆည်းပူးလေ့
ရှိသည်။

“အဲဆိုရင်... နုစိုနီထိ မင်းမိဘတွေဆီ ပြန်မရောက်သေးဘူး
ပေါ့”

မင်းဝါက ခေါင်းညှိတ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... မပြန်ရသေးပါဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်
တော်မိဘတွေကို ပြောရကောင်းမလား မပြောရကောင်းမလားဆို
တာကို ကျွန်တော်ခွဲခြားစားနေတာ”

လုံထန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ပြောပြလဲ စိတ်ဆင်းရဲနဲ့ကလေးပြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ...
အကြောင်းမထူးမယ့်အတူတူ မင်းမိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြော
မနေပါနဲ့တော့”

မင်းဝါက ထိုစကားကိုလက်မခံပဲ။

အကယ်၍ သူ့မိဘများဖြစ်သည့် လုံထန်ပေးပေးနှင့်မိခင်ရှမ်း
ကိုးတို့ပါ သိရှိပါက လုံထန်တို့မိသားစုကို အကူအညီပေးရန် ကြော
ဂိုဏ်းသားများကို လေ့လာလိုက်မည်ဟု မင်းဝါက ထင်သည်။

ကြောဂိုဏ်းသည် မိခင်ကြီးရှမ်းကိုး၏အစ်ကိုက တည်
ထောင်ထားသော ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်သည်။

ရှမ်းကိုး၏အစ်ကိုကြီးက ဤဂိုဏ်းတွင် ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးဖြစ်
သည်။

ရှမ်းကိုး၏အစ်ကိုကြီးမှာ ရှန်ကျန်ဖြစ်သည်။

ကြောဂိုဏ်းသည် အဖြူဖြူအနယ်နယ်၌ အတော်ကလေး
ဩဇာဖွံ့ဖြိုးနေသဖြင့် လုံထန်တို့မိသားစုမှာ ကြောဂိုဏ်း၏ စောင့်
ရှောက်မှုကို ခံရလျှင် မည်သည့် ကြေးစားလှသတ်သမားမျှ
စော်ကားရဲမည်မဟုတ်ဟု မင်းဝါထင်သည်။

“ဒီကိစ္စကို အမေသိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်... အမေသိရင်
ကြောဂိုဏ်းကို အကြောင်းကြားပေးမှာပါ။ ဦးလေးလုံထန်ရဲ့ ကြော
ဂိုဏ်းက စောင့်ရှောက်နေတဲ့လူတွေကို ဘယ်သူကမှ မစော်ကားရဲကြ
ဘူး မဟုတ်လား”

ငွေအနံ့သည် မင်းဝါ၏စကားကို နားထောင်ပြီးမှ မင်းဝါကို
ခေါ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မင်းဝါ”

“ပြောပါ... ဒေါ်လေး”

"မင်းအဖေအဖေက ဒေါ်လေးတို့မျက်နှာကိုတောင် မကြည့်ခင်လို မင်းတို့မြိုင်ထဲက နှင်ထုတ်လိုက်သေးတာပဲကွယ်... တို့ကွရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ကူညီမယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပုံမလား" မင်းဝါမှာ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားတော့၏။

"ဒေါ်လေးကလဲဗျာ... ဒီအကြောင်းထည့်ပြောနေပြန်ပြီ... ဒီကိစ္စဖြစ်ခဲ့တာက အမှူးလွန်ပြီး ပြောမှားဆိုမှားဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဖေက အရမ်းပူနေတယ် မဟုတ်လား... ခုလို ဒေါ်လေးတို့မှာ ရန်သူရှိနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ရိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

လုံထန်သည် ငွေအနီး၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

"ဒီကိစ္စ ထပ်မပြောနှင့်"ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ထပ်မကောင်းမပြောခင်တော့သကဲ့သို့ ဧည့်ခန်းထဲမှ တိတ်ဆိတ်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ငွေအနီးသည် သူ့နောက်မှလိုက်ပါသွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် အိပ်ပါနှင့်မင်းဝါတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မင်းဝါသည် အိပ်ပါအနီးသို့ တိုးကပ်ရွေ့ထိုင်လိုက်ပြီ။

"အိပ်ပါ..."

"ရှင်... အစ်ကို"

"ဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေးတို့က သစ်ကိုအပေါ်များ စိတ်ခုနေသလား မသိပါဘူး"

လုံထန်နှင့်ငွေအနီးတို့သည် သူ့အပေါ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲမရှိသည်ကို မင်းဝါ စိစားသိရှိရသောကြောင့် စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးစိစားသွားရသည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်ပါကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဖေဖေအဖေဖေတို့က အစ်ကိုအပေါ်မှာ စိတ်ခုစရာမရှိပါဘူး... ဘာအပြစ်များ ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ"

မင်းဝါက...

"ဦးမ ဖြစ်ကိုလမ်းလျှောက်ရအောင်"

"ရွှေကော်လေ"

မာသမားအစောင့်သည် သူတို့အား တံခါးပွင့်ပေးလေ၏။

"တူမလေး... အန္တရာယ်ကိုသတိပြုပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

အိပ်ပါက မာသမားအစောင့်များအား ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ဖြစ်သည့် ဆင်းလျှောက်ကြလေတော့သည်။

သူတို့သည် ဂေဟာမှမြင်နိုင်သော မှု့ကျယ်တစ်ခုတွင် ထိုင် လိုက်ကြလေ၏။

"အိပ်ပါ"

"ရှင်..."

"အစ်ကိုကို အမှန်အတိုင်း ပြောခမ်းပါ"

“ဘာပြောရမှာလဲရှင်”

“ညီမ... အစ်ကို့ကို ချစ်သေးရဲ့လားဟင်”

အိပါပါက ဘာမျှပြန်မပြောပေး သက်ပြင်းကလေးသာ မသိမသာ ချစ်သည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် အိပါပါသည် မင်းဝါကို ရင်ထဲအသည်းထဲက ချစ်ခဲ့သူဖြစ်၏။

မင်းဝါမှလွဲ၍ ဤကမ္ဘာ၌ အခြားယောက်ျားမရှိဟု ထင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားသည်။

သူမ၏အဖေနှင့်အမေသည် မင်းဝါ၏မိဘနှစ်ပါးမှလွဲ၍ သူတို့ကိုရန်ပြုစရာ လူရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မင်းဝါ၏မိဘနှစ်ပါးကို သိပ်မယုံကြည်ကြပေး

အကယ်၍ အဖေနှင့်အမေ တွေးထင်ထားသကဲ့ မင်းဝါ၏မိဘများသည် လူသတ်သမားများကို ငှားရမ်းသော တရားစီမံများ ဖြစ်နေလျှင် မိမိသည် မင်းဝါကို မည်သို့သိယောဇဉ်တွယ်၍ ဖြစ်ပါတော့မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် သူမသည် မင်းဝါ၏အမေးစကားကို မဖြေနိုင်ဘဲ တုန့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“အိပါပါ အစ်ကို့မေးတာကို ပြောလေ... ညီမက ချက်ချင်း လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် အစ်ကို့ညီမကို ချက်ချင်း လက်ထပ်မယ်”

“အို...”

အိပါပါက အလန့်တကြား မောကြည့်၏။

“ဘာလဲ... အစ်ကို့စေတနာနဲ့ မေတ္တာကို ညီမမယုံလို့လား”

“အစ်ကို့မေတ္တာ အစ်ကို့စေတနာကို ညီမယုံပါတယ်... ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်သလဲ... ဆက်ပြောပါ”

အိပါပါက သက်ပြင်းခွလိုက်၏။

ပြီးမှ...

“အစ်ကို့ရဲ့အဖေနဲ့အမေက ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ညီမထင်တယ်”

မင်းဝါက ပြုံးလိုက်၏။

“ဪ... ညီမက ဒီအတွက် စိုးရိမ်နေတာကို... မင်း ဘာမှ မပူနဲ့ အဖေနဲ့အမေက သဘာတူပါတယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုရရင် ပြီးစရာ မဟုတ်လား”

“ဦးလေးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်က သဘောတူတယ်ဆိုရင် ညီမ ဒီလောက်စဉ်းစားနုပါမလား နောက်ပြီး တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ ပြော”

“ညီမနဲ့အစ်ကိုဟာ ဆွေမျိုးတွေမဟုတ်လား... ဒါကိုလူတွေက ဘယ်လိုခွင့်ပြုနိုင်မှာလဲ”

မင်းဝါက ရယ်မောလိုက်၏။

အိပါပါက မင်းဝါ၏မျက်နှာကို ခေ့ခေ့ကြည့်ကာ...

“အစ်ကိုက ဘာရယ်တာလဲ”

“ညီမက ဘာမှမသိတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေတာပေါ့”

အိပ်ပါ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

“ညီမက ဘာကိုသိရမှာလဲ”

“ညီမက ဆွေမျိုးတော်တယ်လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား။

အဲဒါ ညီမ ဘာမှမသိလို့ ပြောတာပေါ့”

“ဦးလေး လုံကျန်ပေဝါးနဲ့ ဓမ္မဗေဟာ ညီအစ်ကိုတွေပဲ။

ဒီတော့ ညီမနဲ့အစ်ကိုလဲ ဆွေမျိုးတွေပဲပေါ့”

“ညီမအသိနဲ့တော့ မှန်နေတာပဲ။ အစ်ကိုဟာ လုံကျန်ပေ
ဝါးနဲ့ သားအရင်းဆိုရင်တော့ ဆွေမျိုးတော်တာပေါ့လေ။ အဲတောင်
တော်တော်ဝေးပါတယ်။ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် လက်ထပ်လို့ရပါတယ်
အမှန်တော့ အစ်ကိုဟာ လုံကျန်ပေဝါးနဲ့ သားအရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်...”

အိပ်ပါသည် ယင်းစကားကြောင့် မင်းဝါး၏မျက်နှာကို မ
ယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

မင်းဝါးက ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ညီမရဲ့... အစ်ကိုအဖေအရင်းက ဆုံးသွားပြီ
လေး လုံကျန်ပေဝါးဟာ အဖေရဲ့နောက်အိမ်ထောင်ဆိုတော့ ညီမနဲ့
အစ်ကိုက ဘယ်လိုဆွေမျိုးတော်နိုင်မလဲ”

အိပ်ပါမှာ မင်တက်မိသွား၏။

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကိုနဲ့လုံကျန်ပေဝါးဟာ ဘာမှမတော်
စပ်ပါဘူး ညီမရဲ့ဓမ္မဗေတော်စပ်တာက လုံကျန်ပေဝါးနဲ့တော်စပ်တာ

ပဲ၊ အစ်ကိုနဲ့ညီမဆိုရင် ဘာမှသွေးသားမတော်စပ်ပါဘူး”

“ဒီအကြောင်းကို အဖေနဲ့အမေကလဲ တစ်ခါမှမပြောဖူး
ဘူး။ သူတို့ မသိကြဘူးနဲ့တူတယ်”

“ညီမရဲ့ဓမ္မဗေ ငွေအနီး သို့မဟုတ်တော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဦး
လေးကုံထန်ကတော့ သိမှာပါ။ အဲပေမယ့် သူက စပ်စပ်ခုခုလဲ မလုပ်
တတ်ဘူး။ အင်္ဂုဏ်ကလေး မပြောတတ်ဘူးဆိုတော့ ညီမရဲ့ဓမ္မဗေကို
လဲ ပြောချင်မှပြောမှာ။ ညီမရဲ့ဓမ္မဗေက အစ်ကိုတို့ကို သွေးသား
တော်စပ်တယ်လို့ ထင်ရှင်ထင်နေမှာ။ အစ်ကိုသိပါတယ်။ ဦးလေး
လုံထန်က အစ်ကိုအကြောင်း ရိုသ်မိသိရှိနေပါတယ်”

အိပ်ပါသည် စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုးစဉ်းစားသွားမိလေ၏။

“ဒီမှာ အစ်ကို...”

“ပြောလေ ညီမ”

“ဒါဆို အစ်ကိုအမေက ညီမနဲ့သဘောတူနိုင်ပါ့မလား”

မင်းဝါးက ပြုံးလိုက်၏။

“ဓမ္မဗေကို သေသေချာချာဖွင့်ပြောရမှာပေါ့။ သူ သဘော
တူတာ မတူတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုက ကလေးလေးမှ
မဟုတ်ဘဲ ညီမက အစ်ကိုအပေါ် ဓမ္မဇ္ဈာပျက်မသွားပါနဲ့ သနားစွာ
နေပါ”

“အဆိုတော့ အမှာကြီးရှိပါသေးတယ် အစ်ကိုရယ်။ လက်
ထပ်ဖို့ကိစ္စကို စဉ်းစားပါဦး”

မင်းဝါ မျက်နှာပျက်ကွဲသွား၏။

၁၄၄ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ညီမ... ညီမဟာ အစ်ကိုရဲ့ အချစ်ကိုမယုံသေးလို့ ဧည့်အား ဝိုင်းနေတာလား”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်... ခုချိန်မှာ ဖေဖေဖဲ့ဖေဖေ ခေ ခေဘာအန္တရာယ်ကြီးနေတဲ့အချိန် မဟုတ်တာပဲ ဖေဖေဖဲ့ဖေဖေကို သေစေမောင်တဲ့ရန်သူတွေရှိတယ်လေ၊ ဒီကိစ္စ အေးအေးဆေးဆေးဆေးဖြစ် တဲ့အခါကျမှ ကျွန်မတို့လက်ထပ်ဖို့ ပြောမှာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ... ညီမရယ်”

မင်းဝင်းသည် စိတ်အေးသွားချီး ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း(၁၀)

မြသော်စိတ်သားအဖများ

“ဝန်ထုနဲ့ ဇာနည်သောက်ဆိုင်...။

အထူးပြောရာ မလိုပါ။

လူအများ အမြဲရည်ကားသည့်ဇာနည်သောက်ဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။

အဝင်အထွက် များပြားပါသည်။

ဇွန်ဆန်းတစ်ယောက် ဤဇာနည်သောက်ဆိုင်ထဲသို့ရောက်ရှိ နေသည်မှာ အတော်ကလေးကြာနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဝမ်းချိုင်းအား တွေ့လိုတွေ့ကြား လာရောက်စောင့် ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဝမ်းချိုင်း၏အချိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါချေ။

ဇွန်ဆန်းသည် ဝမ်းချိုင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်း

သည်အတိုင်းထိုင်စောင့်လျှင် ဓားပြုတိုင်းမယ်ကလေး မျက်စိ
စူးစရာဖြစ်မည်နိုး၍ အစားအသောက်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုမှာ၍
စားသောက်နေလေ၏။

အစားအသောက်သုံးမျိုးကို အကုန်မစားဘဲ မှာကြားစား
သောက်ပြီးသည်အထိ ဝမ်းချိုင်းကို မတွေ့ရသေးဘဲရှိသည်။

ဇွန်ဆန်းသည် သူ့အနီးမှဖြစ်တပ်သန်းသွားသော ဧည့်သည်
ကလေးကို ခေါ်လိုက်၏။

“ခုနစ်... ဝေ”

ဇွန်ဆန်းသည် သုံးယုတ်နိုးပစ်ထိုင်နေရာသဖြင့် စိတ်မစွည်
တော့ပါ။

သူသည် မနီးရန်စားသောက်ဆိုင်သို့ ယခင်က စားသောက်
ရသဖြင့် ဧည့်သည်မယ်ကလေးများ၏အမည်ကို သိရှိထား၏။

ခုနစ်ဆန်းဆိုသောမိန်းကလေးသည် ဇွန်ဆန်းဆန်သို့ လျင်မြန်
ဇွတ်လတ်စွာ ရောက်ရှိလာ၏။

“အစ်ကို... ဘာထပ်ယူဦးမလို့ပါ”

ဇွန်ဆန်းက ခေါင်းယမ်း၏။

“ဘာမှထပ်မယူပါဘူး... မင်းကိုမေးစရာရှိလို့ပါ”

သူမက အနားသို့ကပ်လာ၏။

“ဘာမေးမှာလဲ”

“နင်... ဝမ်းချိုင်းဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို များ မသိဘူး
လား... လုပ်က ဝမ်းချော့ချော့လေး... အသက်ကတော့ ငါ့လောက်ပဲ

မယ်”

ခုနစ်သည် မျက်မှောင်ကလေးကြွတ်ကာ စဉ်းစားနေ၏။
အတန်ကြာမှ...

“အစ်ကိုမေးနေတာ အရက်သမား ဝမ်းချိုင်းနဲ့တူတာပဲ”

“ဘယ်လို အရက်သမားဝမ်းချိုင်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကိုနဲ့... အသက်ကတော့ အစ်ကို
လောက်ပဲရှိတယ်... ဒါပေမယ့် သူက အချိန်ပြည့်ဖူးနေတာပဲ။ ကစား
ဝိုင်းနား ရုခံသီရုခံသီရုအရက်ပဲ သောက်နေတာပဲ။ အစ်ကိုရှာတဲ့ ဝမ်း
ချိုင်းဟုတ်မဟုတ်တာ ကစားခိုင်းတွေထဲ အစ်ကိုဝင်ကြည့်မှသိမယ်”

“အေး... အေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ... ငါတွေ့ဖူးတဲ့လူ
ဟုတ်မဟုတ် ငါ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဇွန်ဆန်းသည် စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

သို့သော် သူ့စိတ်ပျက်သွားသည်ကို ခုနစ်မသိစေလိုသဖြင့်
ဇွန်ဆန်းသည် စိတ်ပျက်သွားသည်ကိုမဖော်ပြဘဲ ခုနစ်အား ကျေး
ဇူးတင်စကားပြောလိုက်၏။

မိမိတို့၏ကယ်တင်ရှင်မှာ မည်သည့်ရည်မှင်မှု အရက်သ
မားမဖြစ်နိုင်ပါ။ ခြင်္သေ့ပုံတံသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ၏။

မျက်နှာက ချောမောပြီး သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားထား
သည်ကို ဇွန်ဆန်းမြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ယခု ဝမ်းချိုင်းဆိုသူမှာ အရက်သမားဝမ်းချိုင်းဖြစ်နေပါ၏။
သို့သော် ခုနစ်မှာ ယခုဝမ်းချိုင်းသည် သူ့အသက်အရွယ်

လောကီသဘောကြီး ချစ်ရည်နောမောသည်ဟု ပြောဆိုနေ၏။
 ထို့ကြောင့် ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ သွားရောက်ကြည့်
 ရှိသည်ဟု သူယူဆ၏။
 ချန်ဆန်းသည် သွားကြည့်ရုံဆိုခြင်းလိုက်၏။
 သူသည် အနောက်ဘက်အဆောင်များဆီသို့ လျှောက်လာ
 ရဲ့၏။
 သူသည် အစောင့်များကိုနှုတ်ဆက်ကာ အဆောင်တွင်းသို့
 ဝင်လိုက်၏။
 ထိုအခန်းတွင်းမှ ဆူညံသံများ၊ ရယ်မောသံများ တက်
 ခေါက်သံများ ကြားလိုက်ရ၏။
 ထိုကြားထဲ မိန်းကလေးများ၏ ရယ်သံများကိုပါ ကြား
 လိုက်ရ၏။
 အညှအတာရောတာတာ အပြောအဆိုများလည်း ကြား
 နေရသည်။
 လောင်ကစားခန်းမထဲသို့ ရောက်သောအခါ ချန်ဆန်းက
 သူ၏မျက်လုံးကို ကစားလိုက်သည်။
 လောင်ကစားခန်းများ မျိုးစုံရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။
 ကွန်ရိုင်း ဇယ်ရိုင်း၊ ဆီစာသုံးလုံးနှင့် မဲကစားသူများလည်း
 ရှိသည်။
 လောင်ကစားသူများမှာ ကစားပိုင်း၌သာ တိုးဝေဝေနေကြ
 သည်။ အပြင်၌ ဘာဖြစ်နေသည်ကို လုံးဝမသိကြပေ။

ချန်ဆန်းသည် ကစားပိုင်းများ လူများကြား၌ ဝမ်ချိုင်းကို
 လိုက်ရှာနေမိသည်။ မတွေ့ မည်သည့်ကစားပိုင်း၌မျှ မတွေ့ပါ။
 ချန်ဆန်း စိတ်ပျက်သွားသည်။
 သူသည် မတွေ့သဖြင့် အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာသည်။
 အပြန်တွင် အပေါက်ဝစားပဲတစ်လုံး၌ မှနေသောလူတစ်ဦး
 ကို တွေ့ရလေ၏။
 ထိုသူကား သူ့စာပေနေသော ဝမ်ချိုင်းပေတည်း။
 ချန်ဆန်းသည် ဝမ်ချိုင်းမှနေသည်ကို မယုံကြည်ပေ။ သူ
 သည် ထိုစားပွဲဆီသို့လျှောက်သွားလေသည်။
 သူသည် အနားသို့ရောက်သည်နှင့် နှာခေါင်း၌ လိုက်မိ
 သည်။
 စူးရှပြင်းထန်သော အရက်နံ့က သူ့နှာခေါင်းထဲသို့တိုက်
 လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 "ဝမ်ချိုင်း... ဝမ်ချိုင်း"
 ချန်ဆန်းက ခေါ်လိုက်၏။
 သို့သော် ဝမ်ချိုင်းက မျက်လုံးမဖွင့်ပါ။ ပါးစပ်က ဂူသွားခါးခါး
 သော်လိုက်သည်။
 "ဝမ်ချိုင်း..."
 "အင်..."
 ဝမ်ချိုင်းက မူးမူးစူးစူးဖြင့် ပြန်ထုန်းသည်။
 ဝမ်ချိုင်း မျက်လုံးဖွင့်သွားသည်။

ထိုအခါ ချန်ဆန်းကို တွေ့မြင်သွားတော့၏။

“ဝမ်းချိုင်း... ဝမ်းချိုင်း”

“အင်း...”

“ခင်ဗျား သိပ်ပူးနေသလား”

ဝမ်းချိုင်းသည် စားပွဲ၌ထထိုင်သည်။

“အေး... ကျုပ် သိပ်ပူးနေတယ်”

သူ စိတ်ညစ်သွားသည်။

သူလာသည့်ကိစ္စမှာ မခင်က ပေးခိုင်းလိုက်သော ဓမ္မလွှဲလက်မှတ်ကို လာပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု မိမိတို့၏ သူရဲကောင်းကြီးမှာ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် ပူးနေသည်။

သို့သော် ဝမ်းချိုင်းနှင့် စကားပြောစရာရှိနေသည်။

သူနည်းနည်းပါးပါး အပူးပြေသည်အထိတော့ စောင့်ရပေဦးမည်။ ဤစကားခိုင်းထဲတော့ စကားပြောရန် မဖြစ်နိုင်စေရ။

လူများလွန်းလှသည်။ ကြာရှည်နေ၍လည်း မဖြစ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းချိုင်းအား တွဲ၍ လောင်းကစားခိုင်းခန်းမထဲ

မှ ချန်ဆန်း ထွက်လာတော့၏။

ထို့နောက် လူရှင်သော မနုဿိတစ်နေရာသို့သွားပြီး ခေါ်သွားလေ၏။

ချန်ဆန်းသည် ပန်ဆန်းစားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှ ထွက်ကာ အနိပ်အာဝါသကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ဝမ်းချိုင်းကို

ခေါ်လာလေ၏။ ထိုနေရာသည် လူရှင်း၏။

ချန်ဆန်းသည် ဝမ်းချိုင်းအား ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်စေလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဝမ်းချိုင်း၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မစဉ်းစားတတ်အောင် မြစ်သွားတာပဲ”

ဝမ်းချိုင်းက သူ၏မှားစင်းသောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျား ဘာကိုစဉ်းစားလို့မရတာလဲ”

ဝမ်းချိုင်းက အာလေးလျှောလေးဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ခင်ဗျား ဒီလိုပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါလားဗျ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဒီလိုလေဗျာ... ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် ထက်မြက်လွှဲမြန်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ... ဟိုကြေးစားလူသတ်သမားမျက်မှူးဆွဲကျောင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တုန်းကဆိုရင် ခင်ဗျားဆွဲ သိုင်းပညာဟာ တကယ့်ကို အံ့ဩလောက်အောင် လျှင်မြန်တာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ... အဲဒါကဖြစ်သလဲ”

“ဒီလောက်အနိမ်မြည့်ပူးနေတဲ့ အရက်သမားတစ်ယောက်က သိုင်းပညာထက်မြက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

ဝမ်းချိုင်းက ရယ်သည်။

မရယ်ချင်ရယ်ချင်ဖြင့် ရယ်သည်။

၁၅၂ နေ့ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"ဟင်... ဟင်... ဟင်"

ချန်ဆန်းက ဝမ်းချိုင်း၏မျက်နှာကိုကြည့်သည်။

"ခင်ဗျားက ဘာရယ်တာလဲဗျ"

ချန်ဆန်းက စိတ်ပျက်စီး ဝမ်းလှုပ်စမ်း

"ရယ်ချင်လို့ပါဗျ"

ဝမ်းချိုင်းက ပြောသည်။

ချန်ဆန်း၏မျက်နှာ၌ မှီသွား၏။

"ဒီမှာ ချန်ဆန်း"

"ဗျား..."

"ကျုပ် ပြောမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ"

ချန်ဆန်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောသည်။

ဝမ်းချိုင်းသည် ချန်ဆန်း၏ပေါင်ကို ပုတ်လိုက်၏။

"ဒီမှာ ချန်ဆန်း... ကျုပ်တို့ဟာ ဇာတ်မိပေါ်မှာကပြနေတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေပါဗျ... ခင်ဗျားသေသောပေါက်ရဲ့လား"

"သဘောမပေါက်ဘူးဗျာ"

"ပြောမယ်... သေသေရာရာမှာ နားထောင်ပါ။ ပထမ အခန်းမှာ မင်းသားလို ကရုဇပမယ့် နောက်တစ်ခန်းကျတော့ ဘီလူးသေရဲလိုလဲ ကရုဇပပါ။ ပထမအခန်းမှာ ရယ်ဖောရုဇပမယ့် နောက်တစ်ခန်း ကျတော့ ဝိုပြုရတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် သူ့အပိုင်နဲ့သူ့ကတော့ သဘာဝ ကျတာပဲ မဟုတ်လား"

အပန်းထုရား၏သမီးတော် (၁) ၃၅၃

ဝမ်းချိုင်း၏ကောားကို နားထောင်ရင်း ဝမ်းချိုင်း၏မျက်နှာကို သေရာရာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ မှုမမှု ကြည့်ရုံဖြင့်နမြစ်သည်။ သူမှုနေသည်မှာ အမှန် မြစ်သည်။

ပြောဆိုနေသည်မှန်သော်လည်း ပြောသလိုထဲက အာလေး လွှားလေးကြီးနုနုမြစ်သည်။

သို့သော် ခကားများက နက်နဲသည်။ အပေါ်ယံပြောခြင်း မဟုတ်စေ။

ထို့ကြောင့်...

"ဂဲ... ဆက်ပြောပါဦးဗျ"

ဝမ်းချိုင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"အင်... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကောားကိုနည်းနည်းစိတ်ဝင်စား လာပြီထင်တယ်။ နားထောင် နားထောင်... အားလုံးနားထောင်ပြီး ရင် သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်။ ဂဲ... ကျုပ် ခကားကိုဖြန့်ဆက် မယ်... ကျုပ်ဟာ တစ်နေ့က လူ့ခွမ်အကောင်းတစ်ယောက်လို သရုပ် ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့တော့ အရက်သမားလိုသရုပ်ဆောင်တယ်။ ဒါက အဝဇာတ်မိပေါ်မှာကနေတာပဲ... အဆန်းမှမဟုတ်ဘဲဗျ"

ထိုအခါ ချန်ဆန်းက...

"ခင်ဗျားပြောတဲ့ခကားတွေက မဆိုပါဘူး... နားထောင်လို လဲ ခကားငယ်တယ်။ သဘာဝသုံးကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ရာ..."

ချန်ဆန်းက ခကားကိုရင်လိုက်၏။

သူသည် ဝမ်းချိုင်းနှင့်စကားပြောရသည်ကို ခဏ်းစားချိန်ဆ
နေပါသည်။

ခြင်္သေ့ရိုက်ကားနှင့် စကားပြောနေသည်နှင့်တူနေသည် မ
ဟုတ်ပါလား။

“ဆက်ပြောပါဗျာ”

ဝမ်းချိုင်းက ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ချန်ဆန်းက...

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲ သရုပ်ဆောင်ဆောင်
ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျားကိုရော ခြင်္သေ့ရိုက်ကိုပါ လေးစား
လျက်ပါဗျာ”

ဝမ်းချိုင်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်အတွက် သဘောမပေါက်သေးပါ
ဘူး အကြောင့်မို့ ခင်ဗျား ခြင်္သေ့ရိုက်ကားအကြောင်းပြောတာ တိုးတိုးမ
ပြောတာပေါ့။ ကျွန်ုပ်လုပ်တာတွေကို ခင်ဗျား သဘောမပေါက်ပါဘူး”

ဝမ်းချိုင်းသည် တောပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်၏။
သူ့မျက်စိများမှာ အမှူးသမားမျက်စိ မဟုတ်တော့ပေ။

ဝမ်းချိုင်း၏စကားကြောင့် ချန်ဆန်းလန့်သွား၏။

ဝမ်းချိုင်းက...

“ဒီမှာ ချန်ဆန်း... ကျွန်ုပ်ခြင်္သေ့ရိုက်ကားသားဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
မိသားစုကိုမပြောမဖြစ်လို့ ပြောနေရတာ။ ကျွန်ုပ်ခြင်္သေ့ရိုက်ကားသားဆို
တာ ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူး။ ဘယ်သူမှ မသိစေ စကောင်းလေပဲ။

ခြင်္သေ့ရိုက်ကားအကြောင်းပြောရင် တိုးတိုးပြောပါ”

လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင်မှူးနေသော လူတစ်ယောက်
သည် ယခုတော့ အကောင်းပကတိဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဝမ်းချိုင်း အရက်သောက်မှူးပေးပြောနေသည်မှာ
အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိပေလိမ့်မည်။

ဝမ်းချိုင်း၏မျက်လုံးများသည် သတိကြီးစွာထားသော မျက်
လုံးများ ဖြစ်နေပါသည်။

ဝမ်းချိုင်းက...

“ကဲ... ခင်ဗျားက ဘာပြောမည်လဲ... ဆက်ပြောလေ”

ချန်ဆန်းက...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုသာရှာတာဗျ”

ချန်ဆန်း၏အသံသည် တိုးသွား၏။

လေးသံမျှသာ...

“ဟုတ်ပြီ... ကိစ္စက...”

“ကိစ္စကတော့ ဖေဖေက ခင်ဗျားတို့ရိုက်ကားချုပ်ကြီးဆီကို အ
လှူငွေ အပို့နိုင်လောက်လို့ပါ”

“ကောင်းတယ်... ရိုက်ကားချုပ်ကြီး ဝမ်းသာသွားမှာပဲ”

ချန်ဆန်းသည် ဝမ်းချိုင်းကို အကဲခတ်ကြည့်၏။

ဝမ်းချိုင်းထံ၌ မှူးသည်အမှူးအရာမတွေ့ရတော့ပေ။

ဗြိမ္မ ခဏ်းစားမိသည်မှာ ဝမ်းချိုင်းသည် အမှူးပြောသွားခြင်း
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခဏ်းစားမိသည်။

၁၅၆ နှစ် တက္ကသိုလ်ဆုလမ်းအောင်

ဝမ်းချိုင်းက...

"ကဲ... ခင်ဗျားအံ့အလှူငွေက ဘယ်မှာလဲ"

ချန်ဆန်းသည် ငွေလွှဲလက်မှတ်ကို အိတ်ထဲမှထုတ်လိုက်၏။
ထို့နောက် ဝမ်းချိုင်း၏လက်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။

"ကျုပ်အဖေက ခင်ဗျားတို့ခြံခေသိုက်ကို လှူတာပါ"

"ဝမ်းသာပါတယ်... ကျုပ်တို့ရှိကမ်းချွန်ကြီးလက်ထဲကို ပေး
အပ်လိုက်ပါ့မယ်"

ချန်ဆန်းသည် ခိုခိမ်နေ၏။

ဝမ်းချိုင်းသည် အရက်ဆက်သောက်ပါက မူးမူးရူးရူးဖြစ်ပြီး
ငွေလွှဲလက်မှတ်ပျောက်သွားမှုဖြင့် အားလုံးဆိုးရွားမည်ဟု တွေးနေ
ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် သတိပေးစကားပြောရန် ကြံစဉ်မှာပင် အသံတစ်
ခုကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

"တောက်... တောက်... တောက်"

"တောက်... တောက်... တောက်"

သူတို့၏ရွာဘက်လမ်းမထိမှ တာတောက်တောက်ဖြင့် အသံ
တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

ထိုအသံကြား၍ ချန်ဆန်းမအံ့သြပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို
သော် ထိုအသံမှာ ဝါးဆစ်ပိုင်းကလေးအား တုတ်တိုဖြင့် တာတောက်
တောက်ခေါက်ပြီး သကြားခဲရောင်ချနေသောအသံ ဖြစ်သောကြောင့်
တည်း။

အပန်းတရားထိသမီးတော် (၂) နှစ် ၁၅၇

ထိုခဏသည်၏သကြားခဲများကို လူကြီးလူငယ်မရွေး ဝယ်
စားကြ၏။

"တောက်... တောက်... တောက်"

ဈေးသည်လူကြီးသည် သကြားခဲကိုပါးစပ်မှ မအော်ဘဲ ဝါး
ဆစ်ကိုတုတ်ဖြင့်ခေါက်ပြီး ရောင်းချနေခြင်းသာဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုခဏသည်မှာ နေ့ခင်းနေ့တိုင်း ထိုနေရာသို့လာ
ရောက်ရောင်းချလေ့မရှိပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆယ်ရက်ခန့်ကြာမှ သူ့ကိုတွေ့ရပါသည်။ တစ်
ခါတစ်ရံ တစ်လကြာမှ တွေ့ရတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ခြောက်လ ခုနစ်လကြာမှ တွေ့ရတတ်ပါသည်။
သူသည် နယ်နိမိတ်၌ ရောင်းချနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်

မည်။

သို့သော် ထိုဝါးဆစ်ခေါက်သံကြား၍ ဆတ်ခနဲခြစ်သွားသူ
မှာ ဝမ်းချိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းချိုင်း ဆတ်ခနဲ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်သွားသည်။ ချန်ဆန်း
မသိလိုက်ပါ။

ဝမ်းချိုင်းသည် လမ်းမပေါ်မှ သကြားခဲသည်အား လှမ်း
ကြည့်နေပါသည်။

ဝမ်းချိုင်းသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်၏။
ချန်ဆန်းက...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ... ခင်ဗျား သကြားခဲစားချင်လို့လာ"

စုတ်တရက် မေးလိုက်သောကောသကြောင့် ဝမ်းချိုင်း လန့်
သွားသည်။

ဝမ်းချိုင်းသည် သကြားခဲသည်၏တတောက်တောက်ခေါက်
သံ၌ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ဘေး၌လူရှိနေသည်ကို မေ့လျော့သွားဟန်
တူသည်။

ဇွန်ဆန်းက စုတ်တရက် လှမ်းပြောလိုက်သောအခါမှ သူ
သည် ဇွန်ဆန်းကို သတိမရဘူးသည်။

သူသည် ဇွန်ဆန်းကိုပြုပြီး ကြည့်လိုက်၏။

“သကြားခဲ မစားချင်ပါဘူး... ကဲ... ခင်ဗျား အမြန်ဆုံးပြန်
ပေးတော့... ကျုပ် ဒီည ခင်ဗျားတို့ပေဟာကို လာခဲ့မယ်”

ဝမ်းချိုင်းသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ဇွန်ဆန်းအနီးမှလွှတ်
တစ်ပြက် ထွက်ရှာသွားလေတော့၏။

ဇွန်ဆန်းက ဝမ်းချိုင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

❀ အရက်သမားနှင့် လုံးဝမတူတော့ပေ။ သယ်ယူပိုင် မဖြန့်
ယိမ်းထိုးခြင်းမရှိပေ။

သွက်လက်လှုပ်ရှားမှုသည် ယမန်နေ့ကလှုပ်ရှားသော ဝမ်း
ချိုင်း၏ သွက်လက်လှုပ်ရှားမှုနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ညီမျှသည်။

သူသည် လူကောင်းတစ်ဦးပင်တည်း။

သူအရက်မူးနေသည်မှာ ဟန်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဟန်ဆောင်နေသနည်း။ အကြောင်းရှိပေလိမ့်မည်။

သူ့ကိုလည်း အမြန်ဆုံးပြန်နိုင်သည်။ ညဘက်၌ သူပေဟာ

သို့လာခဲ့ပါမည်ဟု ပြောသွားသည်။

သူ့ကို ညဘက်၌ စောင့်နုံသာ ရှိတော့သည်။

ဇွန်ဆန်းသည် ဝမ်းချိုင်းမရှိတော့မှ သကြားခဲသည်၏ တ
တောက်တောက်အသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိလာသည်။

ဝမ်းချိုင်းသည် သကြားခဲသည်၏တတောက်တောက်ခေါက်
သံကြောင့် ထွက်သွားခဲ့လေသလော။

ဇွန်ဆန်းသည် အတွေးအမျိုးမျိုးတွေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အခန်းသော တစ်လပြီးတစ်လ ပေးသည်။ ထိုတံခါးကို တော့ ခြင်္သေ့ရိုက်က တစ်ခါမျှ မပွင့်ပါ။

“ဒီအခန်းက အမြဲတမ်း တံခါးပိတ်ထားတာပဲ... ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ထားတာလဲဗျ”

ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မမေးကြစေ။

ထိုမေးမည့်သူများသည် ထိုအခန်းကိုစိတ်ဝင်စားသည်ထက် လောင်ကစားပိုင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့်တည်း။

ပိုင်ရှင်ကပင် သံသယဖြစ်မိသည်။ ဤအခန်းကိုခြင်္သေ့ရိုက်က အသုံးပြုမှုပြုရုံလားဟု ပိုင်ရှင်က သံသယဝင်မိသည်။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငှားရမ်းပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ အခန်းတံခါးကို ခြင်္သေ့ရိုက်က တစ်ခါမျှ မပွင့်သောကြောင့်ပင်တည်း။

သို့သော် ပိုင်ရှင်သည် အထင်အမြင် လှပစွာနေခြင်းဖြစ်၏။ ခြင်္သေ့ရိုက်သည် ထိုအခန်းကိုအသုံးပြုနေသည်မှာ အကြိမ်

ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိနေပါသည်။

ယခုလည်း ထိုအခန်းထဲ၌ လူအဖွဲ့ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ထိုအကြိမ်ကို အခန်းပြင်ပမှလူများ မသိကြပါ။

သူတို့သည် အခန်း၏လျှို့ဝှက်ပေါက်မှဝင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လူငါးယောက် ရောက်ရှိနေပေပြီ။

သူတို့သည် လျှို့ဝှက်ပေါက်မှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ကြသည်။

အခန်း(၁၀)

အစဉ်အစား

အခန်းတစ်ခန်း...။

အခန်းတစ်ခန်းဆိုသည်မှာ ပန်းရန်စားသောက်ထိုင်စားအခန်းတစ်ခန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခန်းသည် သီးသန့်ခန်းဖြစ်ပါသည်။ အခန်းတံခါးကို အမြဲပိတ်ထားပါသည်။

အမြဲတမ်းပိတ်ထားသဖြင့် အများအပြင်တွင် မိုးနေပါသည်။

ဤအခန်းသည် တံခါးပွင့်သောအခန်းမဟုတ်။ တံခါးပိတ်သောအခန်းဖြစ်သည်ဟု အားလုံး၏အသိတွင် သိရှိထားကြပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ထိုအခန်းတွင် ပိုင်ရှင်မနေပါ။ ခြင်္သေ့ရိုက်က ငှားရမ်းထားသောအခန်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။ သစ်သားခိန်များ ပိတ်ထားသဖြင့် အလင်းရောင်ဝင်သည်လောက် မဝင်ပါ။

ဆိုသော် နေ့ခင်းမြိန်နေသဖြင့် အလင်းရောင်အနည်းငယ်တော့ ဝင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ညနှင့်တစ်ည မြင်တွေ့နေရပါသည်။ အခန်းထဲတွင် ကုလားထိုင်ဆယ်လုံးတိတိ ဇီတန်းထား၏။

ကုလားထိုင်များတွင် တစ်ဖုတစ်ဆယ်အထိ ဂဏန်းများ ရေးသားထား၏။

ထိုကုလားထိုင်ဆယ်လုံး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိနေ၏။

ထိုကုလားထိုင်ကား မြေခံပိုက်ချွပ်ကြီး၏ ကုလားထိုင်ပင် မြိန်တော့သည်။

မြေခံပိုက်ချွပ်ကြီးသည် ထိုင်ရမည့်ကုလားထိုင်၌ ဓောစီးခွာ ရောက်ရှိနေ၏။

သူသည် အနက်ရောင်ကတ္တီပါဝတ်ပုံကြီးကို လှမ်းမြို့ထားပြီး အနက်ရောင်ခေါင်းခွပ်ကို ခွပ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချွပ်ကြီး မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်မျှ မသိရှိကြပါစေ။

ဂိုဏ်းချွပ်ကြီးသည် သူ့ရေမှ ကုလားထိုင်များကို ဝေးခိုက်ကြည့်နေသည်။

ယခု ဂိုဏ်းသားစုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်ရှိနေသည်။ လော

ယောက်ကျန်နေသေးသည်။ ထိုအခိုက် နှစ်ယောက်ဝင်လာ၏။

အမှတ်ခြောက်နှင့် အမှတ်ကိုးတို့နှစ်ယောက် မြစ်ကြသည်။ သိပ်မကြာခဏ တစ်ယောက် ထပ်ဝင်လာသည်။ နှုတ်တစ်နေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ အမှတ်တစ်ဆယ်သာ ကျန်တော့သည်။

အမှန်တော့ ထိုနှစ်ယောက်ထပ်သည် အမြဲတမ်း နောက်ဆုံးကျမှ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမှတ်တစ်ဆယ်ဂိုဏ်းသားသည် လူနုတက်နုရောက်သည်အထိ သကြားခဲလျှောက်ရောင်အုန်း လူစုနေရသောကြောင့်ပေတည်း။

သိပ်မကြာလိုက်ခဏ သကြားခဲသည် အမှတ်တစ်ဆယ်ရောက်လာသဖြင့် ဂိုဏ်းသားဆယ်ယောက်ပြည့်သွားသည်။

ဂိုဏ်းချွပ်ကြီးသည် ဂိုဏ်းသားဆယ်ယောက်ပြည့်သွားသည်အထိ အေးချမ်းစွာ ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် မတ်တတ်ထရပ်၍ ဧကအပြောလေတော့၏။

“တို့အဖွဲ့သားအားလုံးကို ခုံနဲ့ညီညီတွေ့ရတဲ့အတွက် မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲလို့ ကျွန်ယူဆပါတယ်... ဝမ်းလဲသားတယ်... အမြဲတမ်း ကုလားထိုင်မှာ လှမလျှောက်ပဲနေဖို့ကို ကျွန်ဆုတောင်းပါတယ်”

ဂိုဏ်းသားကြီးသည် သူ့ဧကားကိုချစ်လိုက်ပြီး ဂိုဏ်းသားဆယ်ယောက်၏မျက်နှာကို တစ်ယောက်စီကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တို့ဂိုဏ်းဟာ အလွန်ပဲသေးပါတယ်... ကျုပ်တို့အ

၁၆၄ နှစ် ကျော်သို့လှမ်းရောက်အောင်

လုံးပေါင်းမှ ဆယ်တစ်ဦးသာရှိတဲ့အတွက် ဂိုဏ်းတွေထဲမှာ အသေးငယ်ဆုံးဂိုဏ်းကလေးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တို့ဂိုဏ်းဟာ သေးငယ်ပေမယ့် ဟိုနန်းမြို့တစ်မြို့လုံး ဓမ္မပွင့်နေပါတယ်။ ကျွန်တို့လှုပ်ရှားနေတဲ့အတွက် လှုပ် သာဓုခေါ်နေတယ်... နတ်လဲ သာဓုခေါ်နေပါတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဲဒါသည် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်မဟုတ်ဘူး

လူဆယ်ယောက် ကြားရရှိကလေးသာ ဖို့သည်။ အဲဒါသည် အလွန်အေးချမ်းလေ၏။

မြသေ့ဂိုဏ်းသားများသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ဖျက်နာကိုမမြင်မှူးသော်လည်း ထိုအသံကြားပြီး အမြဲတမ်း လေးစားကြည်ညိုခဲ့ကြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“ကျုပ်အနေနဲ့ မလိုအရေတာကြီး အစဉ်းအတေးခေါ်ရတာကတော့ အကြောင်းထူးရှိလိမ့်။ အရေကြီးတဲ့အကြောင်းထူးကိုတော့ နောက်မှပဲပြောမယ်။ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဆုံးမကြံစိတ်ကလေးပေး ပြောချင်တယ်”

မြသေ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ချောင်းတစ်ခုခုကိုဟန်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တို့အခုလုပ်နေတဲ့လုပ်ငန်းနဲ့

အပန်းစားခန်းထပ်ပေးတာ (၁) နှစ် ၁၆၅

တည်ချက်ကို သိထားကြရဲ့ပဲ။ ကျွန်တို့က ဘာကိုဦးတည်ထားသလဲ... ဒါကိုအမြဲမပြတ်သတိထားဖို့လိုတယ်။ ကျွန်တို့ဦးတည်ထားတာက ဥက္ကဋ္ဌချုပ်ကို ဥက္ကဋ္ဌချုပ်အောင် ကယ်ဆယ်ဖို့ မတရားပြုကျင့်ခြင်းမဲ့နေလို့ကို အကူအညီပေးဖို့ ခိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ပါလျက် စင်စေ့နဲ့မပူဘဲ ငတ်မွတ်ဆင်နဲ့နေတဲ့လူတွေကို လက်လှမ်းမီသမျှ အကူအညီပေးဖို့ အဲဒါတွေဟာ ကျွန်တို့ဦးတည်ချက်တွေပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဂိုဏ်းသားနှစ်ဦးက တောက်ခဲလိုက်ကြ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တို့လုပ်တဲ့လုပ်ငန်းဟာ အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့လုပ်ငန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တို့မြသေ့ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းစိမ်းတာဟာ ဘာမှမကြာသေးဘူး ဒါပေမယ့် အခုဆိုရင် လူသိအတတ်များနေပြီ... မြသေ့မြသား နယ်သူနယ်သားအားလုံးက ကျွန်တို့ဂိုဏ်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ချီးကျူးနေကြပြီ။ ဒါကို မင်းတို့လဲ သိပါတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏စကားသည် တန်ခိုးသွားသည်။

ထို့နောင် သူသည် စကားကိုဆက်သည်။

“အဲ... ကျွန်တို့ကိုအားမပေးဘဲ ရန်သူလိုသဘောထားတဲ့ လူတွေလဲ အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိပြုပါ။ အဲဒီလူတွေကတော့ အနက်ရောင်ဆိုင်သမားတွေပေါ့တဲ့ သောက်လမ်းဆိုင်သမားတွေ ခုခိုက်သမားတွေ... နောက် မတော်မတရား အမြတ်ကြီးစား

ကျပ်သွေး သုပ်နေတဲ့လူတန်းစားတွေ... အဲဒီလူတွေကတော့ ဘယ်
နည်းနဲ့မှ မကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ခုံရုံးရုံထက်ပြောသည်။

“အဲဒီလူတွေဟာ ကျွပ်တို့ဂိုဏ်းကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖြိုဖျက်
မယ်ဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲဘဲ... ဒါပေမယ့် ကျွပ်တို့က သူတို့
ကိုကြောက်နေရတာလား... ဘယ်တော့မှမကြောက်ဘူး... သူတို့က
ကျွပ်တို့ကိုဖျက်ဆီးခွင့်တယ်... ကျွပ်တို့ကလဲ အဖျက်အဆီးမခံရ
အောင် အမြဲသတိရှိနေရမယ်... နားဆုံဖျက်လုံးတွေ ခွင့်ထားရမယ်
နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ထောက်လှမ်းနေရမယ်... ဒါမှ ရန်သူရဲ့အကြံကို
ကျွပ်တို့က ကြိုပြီးသိနေရမယ်... ရန်သူရဲ့အကြံအစည်ကို ကြိုတင်သိ
ထားခြင်းဟာ ရန်သူကိုအောင်နိုင်ခြင်းပဲ”

“ဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ”

“အဲ... နောက်တစ်ခုက ကျွပ်တို့ဂိုဏ်းသားတွေဟာ တာ
ကယ့်ထိပ်တန်း သိုင်းပညာရှင်တွေချည်းပဲ... ထိပ်တန်းအဆင့်မြင့်ပ
ညာရှင်တွေချည်းဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ကရုဏ်ာရောမလိုဘူး ဒါပေမယ့်
လူသတ်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွပ်မလို ခွင့်ဘူး... အတတ်နိုင်ဆုံး
ရှောင်ရှားကြပါ။ မတတ်သာမှ သတိကြပါ။ စတော်ရုံတန်ခိုးလောက်ဆို
ရင် ဖုတ်သားလောက်အောင် ပညာပေးလိုက်ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ စကားကို ကျွန်တော်တို့နှစ်
သားထားပါမယ်”

နုပါတ်သုံးက ကတိပေးပြောကြားလိုက်၏။

“နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက ကျွပ်တို့အဖွဲ့သားတွေဟာ
တစ်ဦးနဲ့ အမိန့်ကိုတစ်ဦးက အစဉ်အတိုင်း နားခံဖို့ပဲ၊ ကျွပ်မရှိရင် အား
လုံးဟာ နုပါတ်တစ်ရဲ့အမိန့်ကို နားခံကြရမယ်... နုပါတ်တစ်မရှိရင်
နုပါတ်နစ်ရဲ့အမိန့်ကို နားခံကြရမယ်၊ အစဉ်အတိုင်း နားခံသွားကြရ
မယ်”

ဂိုဏ်းသားများက....

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအတိုင်းပဲ နားခံကြပါတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မခင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းတယ်... ကျွပ်တို့ အခုတွေ ဆုံကြပြီးမဟုတ်လား
ကျွပ်အပေါ် မကျေနပ်တဲ့အဖျက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြပါ...
မှားရင် ကျွပ်ပြင်မယ်... မှန်ရင်တော့ လက်အောက်ငယ်သားတွေကို
ရှင်ပြောမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား”

နုပါတ်တစ်က ပြောလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက....

“အခုမှအကြီးဆုံးအဖျက်ကတော့ သစ္စာရှိဖို့ပဲ... ကျွပ်တို့အ
ထဲမှာ သစ္စာမောက်ရှိနေရင်တော့ ဒီသစ္စာမောက်ကို ဘယ်တော့မှမ
ညှာပါဘူး”

အားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

က ဆက်ပြော၏။

“က... ကျုပ်တို့လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ငန်းကလေးတွေကို ဆက်ပြောကြရအောင်... ဆက်ဆွေးနွေးကြရအောင်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး နုပိတ်ခနစ်ကိုလှမ်းကြည့်ကာ...

“နုပိတ်ခနစ်... သူ့ငွေကြီးလှမ်းတဲ့ အခြေအနေကို ပြောပြပါ”
နုပိတ်ခနစ်က ရပ်ပြီး ဦးညွတ်လိုက်၏။

“သူ့ငွေကြီးလှမ်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရသွားပါပြီ... သူ့နီးလောင်စာနီကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဝမ်းဆီးပြီး ပညာပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက် သူ့ငွေကြီးလှမ်းကာ ခြင်္သေ့ရိုက်ကို ငွေတစ်သောင်းလဲ ခန့်လိုက်ပါတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အဲဒီလိုကြားရတာ ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းမသိဘူး... ကျုပ်အနေနဲ့ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ မင်းတို့အထင်မလွဲစေချင်ဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဝမ်းသာတယ်လို့ပြောတာ သူ့ငွေကြီး ငွေလှူခန့်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

နုပိတ်ခနစ် ထိုင်လိုက်လေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် နုပိတ်ငါးကိုကြည့်ပြီး...

“နုပိတ်ငါး ဆောင်ရွက်နေတဲ့ကိစ္စကော အဆင်ပြေရဲ့လား”
နုပိတ်ငါးသည် ထရပ်ပြီး ကရဝံ့ပြုသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဒါပေမယ့် ဘယ်ကျော်ကောက်ကျွေးတဲ့အတွက် မျက်နှာတွေမှူးရောင်သွားတဲ့အထိ ကျွန်တော် ထိုးလိုက်မိပါတယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟာ... ဒီလောက်တော့ ဆုံးမရမှာပေါ့ကွာ။ သူက အရက်ဆိုင်တွေထဲမှာ လူတကာကို မိုက်ကြွေးခိုခိုလ်ကျနေတဲ့ကောင်ပဲ... ဒီလောက်ဆုံးမတာ နည်းပေးတယ်။ ကျွဲကနီးသွားအောင် ဆုံးမလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ခဲမှနေောင်ကြည့်သွားမယ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် နုပိတ်ငါးကို အားပေးသည်။

အပြစ်မတင်စေ့ နုပိတ်ငါး ဆောင်ရွက်ရသောတာဝန်မှာ ဘယ်ကျော်ကောက်ကျွေးဆိုသော အရက်သမားတစ်ဦးသည် အရက်ဆိုင်များတွင် အရက်သောက်နေသူများထံမှ မိုက်ကြွေးခွဲ အရက်သောက်နေသည့်အပြင် စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ဓားသောက်သူများအား ကန့်ကျားခိုခိုလ်ကျနေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ဘယ်ကျော်ကောက်ကျွေးကို အော့အန်လုံးလုံးနေကြ၏။

ထိုသူအား ဆုံးမရန် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက နုပိတ်ငါးအား တာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကိစ္စပြီးသွားသည်နှင့်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက နုပိတ်တစ်တက် သို့လှည့်လိုက်လေ၏။

“နုပိတ်တစ်... မင်းရဲ့ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးသွားပြီလား”

နဲ့ပါတ်တစ်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဦးညွှတ်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... အားလုံးပဲ ပြီးစီးသွားပါတယ်။ အိမ်မယ် ကြေးစားတစ်ယောက်တော့ သူတို့အဖွဲ့အစည်းတိုက်ရင်း သေသွားပါတယ်။ ကြေးစားမျက်စမှားရဲ့ ကျောင်းကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ရင်း သေသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုမသတ်ချင်ပါဘူး... အိမ်မယ် သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက တကယ်ကောင်းနေတယ်။ သူ့အသက် ကိုယ့်အသက်လူပြီး တိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲဆိုတော့ မညာနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ... ဒါ ကြောင့်မို့ သူ့သေသွားရတာပါ”

နဲ့ပါတ်တစ်သည် ဝမ်းချိုင်းဖြစ်လေ၏။

ဝမ်းချိုင်းသည် သူ့ငွေကြေးလုံထန်ဆိပ်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို အစောဆုံးပြောလေ၏။

နောက်ဆုံးချန်ဆန်း သူထံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်ကိုပင် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဆီကီနဲ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူ့ငွေကြေးလုံထန်က ဝိုက်ကျွပ်ကြီးကို ငွေလာလှူခံနဲ့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“ငွေ ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်သောင်းပါ”

“ငွေစည်းလား”

“ငွေလှူလက်မှတ်ပါ... သားက လာလှူခံနဲ့သွားတာပါ”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... သူ့ငွေကြေးလုံထန်က ရက်ရက်ရော

ရော လှူခံနဲ့လိုက်တာပဲ။ သူ့ငွေကြေးလုံထန်ကို မင်းပြောလိုက်ပါ။ အခုလို လှူခံနဲ့တဲ့အတွက် ကျွပ်အနေနဲ့အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောလိုက်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

ဝမ်းချိုင်း ပြန်ဆိုလိုက်သည်။

မြသေ့ဝိုက်ကျွပ်ကြီးက...

“အခုဆိုရင် ကျွပ်တို့ဝိုက်ကို ပြည်သူတွေက ငွေကြေး ထောက်ပံ့ကျညီနေကြပြီ။ ဒီငွေတွေကို ကျွပ် လုံးဝမကိုးဘူး ကျွပ်ရဲ့ ကိုယ်ကျိုးအတွက်လဲ လုံးဝမသုံးဘူး။ နဲ့ပါတ်တစ်... နှစ်နဲ့သုံးတို့က ထိန်းသိမ်းထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

တစ်... နှစ်နဲ့သုံးတို့သည် ဖြိုင်တူပင် ပြောလိုက်ကြ၏။ ဝိုက်ကျွပ်ကြီးက...

“ကျွပ်တို့ဝိုက်သားတွေထဲက လစဉ်ထောက်ပံ့ငွေကို ကျွပ် ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ငွေထဲက ထောက်ပံ့နေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိပါတယ်။ အခု လှူခံနဲ့တဲ့ငွေတွေထဲက ဝိုက်သားအားလုံးအတွက် ဆုငွေတစ် ထောင်စီ ထုတ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွပ်ပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား နဲ့ပါတ်တစ်”

နဲ့ပါတ်တစ်က...

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ရိုက်ချုပ်ကြီးက...

"နယ်တံတစ် မင်းကိုမေးရဦးမယ်"

"မေးပါခင်ရာ"

"ဟိုကြေးစားနန်းယောက်ဆီက ငွေဘယ်လောက်ရလိုက်သလဲ"

"မြေခွေးရှိလောင်ဆိတ်ဆဲက တစ်သောင်းနဲ့သုံးထောင်၊ မျက်မှားရုံ ကျောင်းရဲ့ ဆိတ်ဆဲက တစ်သောင်းခွဲရရှိထားပါတယ်၊ အဲဒီငွေတွေကို ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် သိမ်းထားပါတယ်"

ရိုက်ချုပ်ကြီးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

"အေး... ကောင်းတယ်၊ စိန်ဟုန်းဘုရားကျောင်းကို တစ်သောင်းလွှဲလိုက်၊ ကလေးများကေဟာကိုလဲ တစ်သောင်းလွှဲလိုက်ပါ"

နယ်တံတစ်က...

"ဟုတ်ကဲ့... ရိုက်ချုပ်ကြီး အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း လွှဲလိုက်ပါမယ် ရိုက်ချုပ်ကြီး"

ရိုက်ချုပ်ကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြုပြီး...

"ကဲ... နယ်တံတစ် မင်းဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စက ပေါ်လာပြန်ပြီ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်ပြောတာကို မင်း သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းကိုယ် ငါတော့ခန့်ပေးမယ်၊ အဲဒီကြေးစားလှသတ်သမား

ဟာ လုံထန်ကေဟာကိုပဲ လာတာပဲ၊ သူငွေကြေးလုံထန်ကို သတ်ဖို့ လာ... သူငွေကတော်ငွေအနီးကို သတ်ဖို့လား၊ အယ်သူ့ကို သတ်ဖို့ လာသလဲတော့ မသိဘူး၊ လှသတ်သမားနာမည်က ကျွေအော်ရှောင်လို့ ခေါ်တယ်၊ အခု သူ့ပန်းရုနဲ့ ဓားသောက်ဆိုင်မှာ ရှိနေတယ်၊ အဲဒါ မင်းတော့ခန့်ယူပါ... ဓားခြားလိုအပ်တာတွေကို အဖွဲ့ သားတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ရိုက်ချုပ်ကြီး... စိတ်ချပါ"

"ကဲ... ဓားခြားလှတွေက ဘာတွေတင်ပြနေရာ ရှိသလဲ... ပြောပါ"

ထိုအခါ နယ်တံတစ်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

"ကျွန်တော်တင်ပြနေရာ တစ်ခုရှိပါတယ်"

"ပြောပါ"

"ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ရိုက်ချုပ်ကြီးအတွက်ပါ"

"ကျွန်အတွက် ဟုတ်လား... ပြောနိုင်ပါတယ် ပြောပါ"

"ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ရိုက်ချုပ်ကြီးကို အပြစ်တင်တဲ့ ကောင်းမှုဒါမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ရိုက်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အတွက် အနစ်နာခံလွန်းလို့ ရိုက်ချုပ်ကြီးမှာ နစ်နာမှုတွေများနေပါတယ်"

"ဆို... ဟို... ကျွန်မှာ ဘာများ နစ်နာနေလို့လဲ"

"ဘယ်နယ် မနစ်နာဘဲရှိပါ့မလဲ၊ ရိုက်ချုပ်ကြီးက တပည့်က

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အားလုံးဆုံ စားဝတ်နေရေးကို အစောဆုံး ကုန်ကျနေရတယ်မဟုတ်လား”

“အေး... မဟုတ်ပါဘူး”

“ခုနိမ့်အထိ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဆက်လက်ထောက်ပံ့နေမယ်ဆိုရင် ဝိုဏ်း နှစ်ခုတော့မှာပေါ့ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းကို ပြည်သူ့လူထုတွေက ထောက်ပံ့နေတော့ အတော်များနေပါပြီ အဲဒီတော့ လှူဒါန်းတဲ့ငွေတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ထောက်ပံ့သွားရင် မကောင်းဘူးလားခင်ဗျာ”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခပ်ယုယု ရယ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အတွက် ဓနတနာနဲ့တင်ပြတာ အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အင်... ကျုပ်ကလဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့လူမဟုတ်တော့ မင်းတို့ကော့ဒ်မယ်ထင်သလို စီစဉ်ကြပါ”

နယ်တစ်က မတ်တတ်ထမ္မိ...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့အပေါ် မိဘထက်တောင် ကောင်းတယ်ဆိုတာ အားလုံးသဘောပေါက်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ နယ်တစ်နှစ်အကြိမ်ပေးသလို လှူဒါန်းတဲ့ငွေကြေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ဖန်တီးရင် ရနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အင်... အားလုံးက ကျုပ်အပေါ် ဓနတနာထားတယ်ဆိုတာကို သိရတော့ အတိုင်းပင် ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ဓနတနာနဲ့ စီမံတဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်က ခွင့်ပြုတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းဟာ အခြေအနေ

ကောင်းနေတာပဲ မဟုတ်လား ကျုပ်က မကြာခင် ခရီးထွက်ရတော့ မင်းတို့အဖွဲ့ခွဲနဲ့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီးဆောင်ရွက်ကြပါ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

နယ်တစ်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“က... တခြား ဘာပြောရောရှိသေးသလဲ”

ဂိုဏ်းသားများသည် အချင်းချင်း တစ်ယောက်မှက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဘာမှတင်ပြရောမရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

လူထယ်ဦးလုံးက ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြ၏။

အခန်း(၁၂)

နတ်သူ

ကျွေအော်ရှောင်.....

ကြွေးစားလှသတ်သမား ကျွေအော်ရှောင် သူသည် တစ်နေ့
လုံး ခရီးပန်းလှာသဖြင့် အကောင်းစားဝါးဂွက်စိမ်း အရက်တစ်အိုး
အမြီးများမှာကြားလျက် အပန်းဖြေနေ၏။

သူသည် အပန်းဖြေရင်း အကြံထုတ်နေ၏။

သူသည် ဤမြို့သို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပေပြီ။

သူငွေကြီးလုံထန်၏ဟောကို သိရှိရမည်။ လုံထန်၏ သမီး
စုန်သားကို သိရှိရမည်။

ဤသို့သိရှိနိုင်ရန် တစ်နံတစ်ယောက်၏အကူအညီမပါဘဲ
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။

ရှေးဦးစွာ သူသည် သူ့အား ကူညီနိုင်သူကိုရှာရမည်။

ဒီအလုပ်မှာ မစက်ပါ။ သူ့အလိုရှိသောလူမျိုးကို ရွာရမည်
မှာ အလွန်လွယ်ကူပါသည်။ ယခုပင်လွင် ကြည့်ပါ။

မိမိအလိုရှိသောလူမျိုးကို ပန်းရန်စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင်
တွေ့မြင်ရနေပြီဖြစ်ပါသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်.....

အဘိုးအိုသည် အသက်ခြောက်သယ်ခန့်ရှိနေပေပြီ။

ထိုအဘိုးအိုသည် တောင်စွားကိုထောက်ကာ ထောက်ကာ
ဖြင့် ငွေကြေးများ တောင်းခံနေသည်။ တောင်းစားသူ အဘိုးအိုတစ်
ဦး ပေတည်း။

ဤကဲ့သို့သောလူမျိုးသည် သူတို့အတွက် အလွန်အသုံး
တည့်ပြီး အန္တရာယ်ကင်းသောလူမျိုးဖြစ်ပေသည်။

အဘိုးအိုသည် စားပွဲတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တောင်းခံလာ
သည်။

အချို့ကလည်း ငွေကြေးစကလေးများကိုထည့်ပေးသည်။

အချို့က လက်ခံပြုသည်။

အဘိုးအိုသည် ကျွေအော်ရှောင်၏စားပွဲဆီသို့ ဦးတည်လာ
နေပါသည်။

မကြာမီ ကျွေအော်ရှောင်ဆီသို့ရောက်လာတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် ကျွေအော်ရှောင်ထံ လက်ဖြန့်တောင်းခံလိုက်
၏။

ကျွေအော်ရှောင်သည် မည်သူကမျှ မပေးဖူးသည့် အိမ်ပြု

ကြီးတစ်ပြားကို လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်၏။

အများသူငါလို ငွေအကြွပေးခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဒါကကြီး တစ်ပြား ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိုးဘိုသည် သုံ့ကြဲသွား၏။ ထို့နောက် ဝမ်းသာသွား သည်။

“မောင်မင်းကြီးသား သွားလေရာ လာလေရာ တေးကင်းပါ ဝေ... ကျန်းမာစွမ်းသာပါစေ”

“ကွေအော်ရှောင်က...”

“ထိုင်ပါဦး အဘခဲ့...”

ကွေအော်ရှောင်က သွေးစွန်းကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြလိုက် သည်။

အဘိုးဘိုသည် ထိုင်ရကောင်မိုးမိုး မထိုင်ရကောင်မိုးမိုးဖြစ် နေသည်။

တည်းခိုခားသောက်ဆိုင်စားပွဲတိုင်၌ ထိုင်၍ ခားသောက်နေ သူများမှာ သူထက်စွမ်းသာသူများမူလှဲဖြစ်သည်။

ခားနိုင်သောက်နိုင်သူများသာ ဤခားသောက်ဆိုင်သို့လာ ကြသည်ကို အဘိုးဘိုသိသည်။

သူသည် သူငွေတစ်ယောက်၏ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်၍ သင့် လေ့ပ်ပါမည်လော၊ ထို့ကြောင့် သူစဉ်းစားနေသည်။

“ထိုင်ပါအဘ... ကျွပ်က အဘကိုခေါက်ဆွဲကျွေးချင်လို့ပါ”

အဘိုးဘိုမှာ အလွန် ဝမ်းသာသွား၏။

ငွေကတစ်ပြားလည်း ရသည်။ ယခု ခေါက်ဆွဲလည်း စားရ မည်ဆိုတော့ ယခုအဖို့ သူ့အလွန်ကဲကောင်အနုပေပြီ။

သို့သော် သူသည် ပြောသင့်သည့်ကောင်းကို ပြောလိုက်ရ သည်။

“သုံးဆောင်ပါ သူငွေရယ်... ကျွပ်ဟာ သူငွေမဲ့ယုဉ်ထိုင်ဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး”

အဘိုးဘိုသည် ခားချင်သော်လည်း လောကဝတ်အရ ပြော သင့် ပြောလိုက်သည်ကို ပြောလိုက်ရ၏။

ကွေအော်ရှောင်က လက်ကိုခါးယမ်းလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါအဘရယ်... ကျွပ် စေတနာနဲ့ကျွေးတာပါ။ တယ်သူ ကို ဂရုစိုက်ရှာလဲ။ အဲဒီခေါက်ဆွဲကြော်လေးတော့ စားဖြစ်အောင် စားသွားပါ”

အဘိုးဘိုသည် သူ၏တောင်ငွေကိုစားပွဲခွံနီ၍ ထောင်လိုက် ၏။ ပြီးမှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကွေအော်ရှောင်က စားပွဲထိုးတစ်ယောက်အား လှမ်းခေါ် ပြီး ခေါက်ဆွဲမှာလိုက်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်ပေးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

စားပွဲထိုးသည် လှည့်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အဘိုးဘိုအတွက် ကွေအော်ရှောင်သည် အရက်တစ်ခွက်နှင့် ပေးလိုက်သည်။

“က... အဘ... ခေါက်ဆွဲမလားခင် ဆေးပြစ်ဝါပြစ်သောက်
လိုက်ပါဦး”

အဘိုးအိုသည် ကျွေအော်ရှောင်အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အ
ရက်ခွက်ကိုကောက်ကိုင်လျက် ဝမ်းသာအားရဟော့ချလိုက်လေ၏။

မကြာမီ ခေါက်ဆွဲကြော်လည်းလော့ချလေရာ ကျွေအော်
ရှောင်က အဘိုးအိုရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်လေ၏။

အဘိုးအိုသည် ခေါက်ဆွဲကိုအားရပစ်ရ ဓားသောက်တော့
သည်။ ခေါက်ဆွဲများသည် ပန်းကန်ထဲ၌ မြှောင်သလင်းခါသွားသည်။

ဓားသောက်ပြီးစီးသွားသောအခါ အဘိုးအိုသည် သူ၏
တောင်ခြေကိုကောက်ကိုင်၏။

“မောင်မင်မင်ကြီးသား ကျွန်းမှာချစ်သွားပါစေကွယ်”

ကျွေအော်ရှောင်က လှမ်းတားလိုက်၏။

“နေပါဦး အဘရဲ့... ကျွန်တော်စကားလေးတစ်လုံးလောက်
မေးပါရစဦး”

အဘိုးအိုသည် ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်၏။

“ပေးရပါတယ်... မေးရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအထဲမှာ စ
ကားပြောရင် သူဌေးကြီးသိကွာကျပါတယ်ဗျား ကျုပ် အပြင်ကစောင့်
နေဖို့မယ်... ကြိုက်သလောက်မေးပါ”

ကျွေအော်ရှောင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

အဘိုးအိုပြောသည်မှာ မှန်၏။

လုပ်အလယ်၌ သူတောင်းစားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြော

နေလျှင် အများစိတ်ဝင်စားရာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူတောင်းစားအဘိုးအို ထွက်သွားရာ
နောက်သို့ မသိမသာ လိုက်ပါသွားလေ၏။

အချိန်ကား ညနေခင်းခင်းနေပေပြီ။ ညနေအချိန်အခါ၌ လူ
များ ဥပဟိုသွားနေကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ကျွေအော်ရှောင်နှင့် သူတောင်းစားအဘိုးအို
လည်း ပါရှိကြသည်။

“သူဌေးကြီး... မေးပါ၊ မေးချင်တဲ့စကား မေးပါ... အလ္လာဟ
သလ္လာပစကားတွေကို မပြောပါနဲ့တော့၊ သူဌေးကြီးမေးချင်တဲ့စကား
တွေဟာ အဲဒါတွေ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး”

ကျွေအော်ရှောင်က...

“ဒီလိုပါ... ကျုပ်က ဒီမြို့က မဟုတ်ပါဘူး... ခါးသွားစဉ်
သည်ပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့စိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဒီမြို့မှာရှိတဲ့သူဌေးကြီး

တစ်ဦးရဲ့သားနဲ့သမီးကိုပေးဖို့ လက်ဆောင်တွေ ပါးလိုက်ပါတယ်။
အဲဒီ လက်ဆောင်တွေ ပေးချင်ပေမယ့် သူဌေးကြီးရဲ့သမီးနဲ့သားကို
မသိတော့ ပေးဖို့ခက်နေတယ်ဗျ”

အဘိုးအိုက...

“ဒီကိစ္စက ခက်ပါတဲ့... လွယ်လွယ်လေးပါ သူဌေးကြီး
ရယ်၊ တခြားလူတွေကို မေးမြန်းစုံစမ်းရင်လဲ ရပါတယ်ဗျာ”

“အဘပြောတာ မှန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် တချို့လူတွေက
မသမာဘူးမဟုတ်လား... ကျုပ်ကို သူမိန်းစဉ်သည်မှန်သိရင် နာနိုင်

ကျင့်မယ်၊ လက်ဆောင်တွေကို မြတ်လှပူလိမ့်မယ်လို့ ကျွပ်ထင် တယ်လို့... ဒါကြောင့် ကျွပ်က မမေးတာပါ”

“အင်... အင်... ဟုတ်တာပေါ့ပေလေ၊ သူ့ရွေးကြီးက အမြော် အမြင်ကြီးမားပါတယ်... ဒါထက် သူ့ရွေးကြီးသိခင်တဲ့လူတွေက ဘယ် သူတွေများပါလိမ့်”

“ဒီလိုအတန်... ကျွပ်မိတ်တွေက ကျွပ်ကိုသေသေရာရာ မှာလိုက်ပါတယ်၊ သူ့ရွေးကြီးလုံထန်နဲ့သားနဲ့သမီးကို သေသေရာရာ မြင်တွေ့ပြီးမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို သူ့လိုလက်ထဲကိုထည့်ပါလို့ မှာလိုက်လို့ပါ၊ အဲဒီတော့ လူမှားပြီးပေးမိမှာလဲ နိုးရိမ်ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

အတိုးဆိုက အံ့ဩသွား၏။

“ဆို... သူ့ရွေးကြီးက လုံထန်နဲ့သားနဲ့သမီးကိုသိခင်ခေတ်က နှိပ် အဆင်သင့်လိုက်တာ သူ့ရွေးကြီးရယ်”

ကျေအော်ရောင်သည် အကြိမ်ကျယ် အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဘာ အဆင်သင့်တာလဲ အဘ”

“အဆင်သင့်ဆို သူ့ရွေးကြီးအပြာတဲ့ လုံထန်ဂေဟာဆိုတာ ဟောစီ ဂေဟာကြီးပါပဲ”

အတိုးဆိုသည် သူ့ဘာဘက်တွင်ရှိနေသောလုံထန်ဂေဟာ ကြီးကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“သူနဲ့သားနဲ့သမီးဆိုတာလဲ အဲဒီအလိုက်ထဲမှာပဲ ရှိမှာပေါ့ ကျယ်... တခြားဘယ်သူတွေ မြစ်ရေခါးမှာလဲ”

ကျေအော်ရောင်က...

“ဟာ... ဒါဆိုရင် ပင်ပင်ပန်းပန်း မရွာရတော့ဘူးပေါ့၊ ဝမ်း သာလိုက်တာ အတာရယ်၊ ကဲ... ကဲ... အဘ သွားချင်ရာ သွားပေ တော့ ကျွပ်လဲ သူ့တို့ကိုပေးချီးပွဲလက်ဆောင်တွေ မြန်ယူလိုက်ဦးမယ်၊ အဘကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အိမ်ကိုသိရပြီဖြစ်၍ ကျေအော်ရောင်သည် သူ့တောင်းခံ အတိုးဆိုကို အလိမ္မာနှင့် နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဓားသောက်ဆိုင်သို့ အမြန်ပြန်သွားလေ၏။

သူ့တောင်းခံကြီးမှာ ရက်စရာသော ကျေအော်ရောင်ကို ငေးမောကြည့် ကျွန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ကျေအော်ရောင်သည် ပန်ချေဓားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့ ၏။

ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက်အဖို့ အိမ်ဂေဟာသို့ သိရုံနှင့်ပဋိပညာပေးပါ။

မှဆိုတို့မည်သည် သားကောင်၏အခြေအနေနှင့်လှုပ်ရှား မှုကို အကဲခတ်ရမိပင် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏သားကောင်ကို ဖိတ်ကျကျသိရအောင် လုပ်ရပေ မည်၊ ဒါကလည်း မခက်ပါ၊ သူ့တွင် ငွေရှိသည်၊ အချိန်ရှိသည်။

သူသည် ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ကို အေးအေးအေးအေးအေး မော့ သောက်လိုက်လေ၏။

သူသည် ဓားသောက်ပြီးသောအခါ သူ့အခန်းဆီသို့

ထွက်သွားလေစော့၏

အိမ်ဂေဟာကြီးထဲ၌ မီးအိမ်များ လင်းထိန်နေပေသည်။
လုံထန်တိုမိသားစုသည် ညစာစားသောက်ပြီးကြလေပြီ။
ယခင်နေ့များဆိုလျှင် သူတို့သည် အတော်ညှိနှိုင်းမှု စား
သောက်ကြ၏။

ယခုတော့ ဧည့်သည်ရောက်ရှိနေသဖြင့် သူတို့သည် စောစီး
စွာပင် စားသောက်လိုက်ကြသည်။

ဧည့်သည်မှာ အခြားသူမဟုတ်။ မင်းဝါခြစ်သည်။

ယခုအားလုံး စားသောက်ပြီးကြပြီဖြစ်၍ ဧည့်ခန်းထဲတွင်
စကားပြောဆိုနေကြပေသည်။

ဖွန်ဆန်းတို့မောင်နှမနှင့် မင်းဝါတို့မှာ ရယ်စရာမော့စရာ
များ ပြောနေကြသည်။

လုံထန်သည် သူ၏သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ထသွားပြီး စာပတ်နေ
သည်။

ထိုစဉ် လုံထန်ဂေဟာ၏ လုံမြို့ရေနှင့်ကိုယ်တော်အဖြစ်
ရှာရမ်းထားသည့် သိုင်းသမာပေါ်ရှိသည် မြတ်မိုးစောင့်များက ဂေ
ဟာကြီးထဲသို့လာပြီး တစ်နံတစ်နံကို ပြောကြားလေ၏။

ဟိုနံသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။

ထို့နောက် သူသည် လုံထန်အနီးသို့သွားရောက်ပြီး တစ်
နံတစ်နံကို ပြန်ပြောသည်။

သူငွေကြီးလုံထန်က ခေါင်းညိတ်သဖြင့် သူသည် တံခါးရိရာ
သို့ပြန်သွားပြီး မြီစောင့်ကို တစ်နံတစ်နံပြောလိုက်လေသည်။

မြီစောင့်သည် မြတ်မိုးအနီးသို့ အပြေးအလွှားသွား၍ တံ
ခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပေတည်း။

ထိုဧည့်သည်သည် ဂေဟာကြီး၏တံခါးမကြီးရှေ့၌ မတ်
တတ်ရပ်နေလေသည်။

ဟိုနံက သူငွေကြီးလုံထန်အနီးသို့ သွားရောက်ကာ...

"သူငွေကြီးခင်ဗျာ... ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးက ဝင်နှင့်
တောင်းနေပါတယ်ခင်ဗျာ"

သူသည် သူငွေကြီးအား ရိုသေစွာ ပြောလိုက်သည်။

သူငွေကြီးသည် တံခါးရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်သားသားနားနား ဝတ်စားဆင်ယင်ထား
သော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ဤကဲ့သို့ သူထံသို့ရတနာကုန်သည်များ မကြာခဏ လာ
ရောက်ကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။

ယခင်ကဆိုလျှင် အစစ်ဆေး အမေးအဖြန်းမရှိ ခွင့်ပြုထားခဲ့
သည်သာ မြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ဤသို့မလုပ်ရပါ။ မလုပ်နိုင်ပါ။

သူတို့ဝင်မယား လုပ်ကြံစီရပြီးကတည်းက သတိထားပြီး

ခပ်ဆေးနေရပါသည်။

ယခုတော့ မြို့ခေါင်များလည်း နိမ့်ကြားကြားရှိနေပြီ၊ ကိုယ်ရဲ့တော်ဟိုရဲ့လည်း ရှိနေပြီ၊ သိပ်မှတော့မလိုတော့ပေ။

“ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်”

ဟိုရဲ့သည် တံခါးကိုသွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ရတနာကုန်သည်သည် ထည်ထည်ဝါဝါဖြင့် ဧည့်ခန်းအတွင်း သို့ ဝင်လာ၏။

ထိုရတနာကုန်သည်ကား အခြားသူမဟုတ်ပေ။ ကျွဲအော် ရောင်ပေထည်ခဲ သူသည် အဖိုးတန်ပိုးမဲကတ္တီပါများကို ခတ်စား ထား၏။

ဟိုရဲ့သည် ကျွဲအော်ရောင်အား လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာ လေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားကလေးနှစ် ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

မိန်းကလေးမှာ အိမ်ပါဆိုသူ လုံထန်၏သမီးဖြစ်ရမည်ဟု သူတွက်သည်။

သို့သော် ယောက်ျားကလေးနှစ်ဦးကိုတော့ တွက်၍မရပေ။ မည်သူက ချွန်ဆန်ဖြစ်မည်မည်ခဲ သူသည် ဦးနှောက်ကိုအ လုပ်ပေးလိုက်၏။

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ”

ကိုယ်ရဲ့တော်ဟိုရဲ့က ထိုင်ခိုတစ်လုံးကိုညွှန်ပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သူ့ဌေးကြီးလုံထန်ကို သွားအကြောင်းကြား လိုက်ပါမယ်... အခုပဲ သူ့ဌေးကြီး ရောက်လာမှာပါ”

ဟိုရဲ့က ပြောပြီးထွက်ခွာသွား၏။

မကြာမီ လုံထန်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။

ကျွဲအော်ရောင်သည် မတ်တတ်ထ၍ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ် ပြီး အစီအသေပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အော်ရောင်ပါ... ရတနာကုန်သည် အော်ရောင် ပါ... ကျွန်နန်းမြို့က ရတနာကုန်သည်တစ်ဦးပါ”

ကျွဲအော်ရောင်က မင်သေသေဖြင့် ပြောလေ၏။ သူ့မှာ မည်ကိုလည်း မသိသော လွှဲဖယ်ထားသည်။

“ဪ... ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ... ခုလိုတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆီလာတဲ့အတွက် အထူးပဲ ခမ်းသာမိပါတယ်။ ကျွန်တော်မှာမည်က လုံထန်ပါ... ဟိုမှာထိုင်နေတာက ကျွပ်သမီးလေး အိမ်ပါဆိုတာပါ ပဲ... သမီးရေ ဧည့်သည်အတွက် လက်ဖက်ရည်ပွဲပြင်ပါ”

လုံထန်သည် သမီးဖြစ်သူနှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြီး လက်ဖက် ရည်ပွဲ ပြင်နိုင်လိုက်သည်။

ကျွဲအော်ရောင်က အခြင့်အရောက်လက်လှုတ်မခံပါ။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... သားကြီး... သမီးကြီးတွေရှိနေ ပြီပဲ... ဟိုနှစ်ယောက်ကလဲ သားတွေပဲထင်ပါနဲ့”

၁၈၈ နှစ်တွင်ထွက်ပေါ်လာသော

သူသည် အခွင့်အရေးရတန်း တစ်ဖွဲ့တည်း၊ တီးခေါက်နံ့ခမ်း
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိပါ
တယ်... ဒီဘက်က ခေတ်နံ့အဖြူနဲ့လူငယ်က ကျွန်တော့်တူပါဦး...
ကျွန်တော့်သားက ဟိုဘက်ကပါ ချွန်ဆန်းလို့ခေါ်ပါတယ်... နားမည်
အဖြည့်အနံ့ကတော့ လုံ့ချွန်ဆန်းပေါ့ဦး”

ပြီးသွားပြီး ပြည်နဲ့သွားပေပြီ။

ကျွေးဆောင်ခွာင်သည် အခက်အခဲမရှိဘဲနှင့် သူ၏သား
ကောင်နှစ်ဦးကို သိရှိလိုက်လို့ဖြစ်၏။

“သူငွေကြီးလုံ့ထန်ဆီမှာ အရွယ်တူပတ္တမြားထဲပေါ့ဦးမှာ သုံး
လုံးလောက်ရနိုင်မယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ သူငွေကြီးဆီ တာမင်
လာခဲ့တာပါဦး... ရှိလဲနိမယ် ချေးလဲတည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘာပြော
ချောရုံသလဲ ကျွန်တော်တို့တန်းပြီး အလုပ်ဖြစ်သွားတာပေါ့ သူငွေ
ကြီးဆီမှာ ရတနာအတော်များများ ရှိထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
သတင်းကြားပြီးပါပြီ”

သူ့စကားက သူငွေကြီးလုံ့ထန်ကို မသိမသာ မြှောက်ပင့်
သောစကားမျိုး လူဆိုသည်မှာ အမြှောက်ကြိုက်သောသူသာ ဖြစ်
သည်။

အနံ့(သူ)

သူအပြုအမူ

အိမ်၏ဧည့်ခန်းနှင့် သီးသန့်ခန်းမှာ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်
သည်။

သီးသန့်ခန်းမှထိုင်၍ကြည့်လျှင် ဧည့်ခန်းကိုမြင်နေရသည်။
“ချွန်ဆန်းနဲ့အိမ်ပါ၊ ခဏလာခမ်းပါ”

သီးသန့်ခန်းထဲရောက်သည်နှင့် လုံ့ထန်က သားနှင့်သမီးကို
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ချွန်ဆန်းတို့ခမောင်နှမ ရောက်ရှိလာလေ၏။
“ခေမေ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အိပ်ပါက မေးလိုက်၏။
လုံ့ထန်က...

၁၉၀ နှစ် ထူထောင်ရန်အတွက်အောင်

“သမီးက မီးအိမ်ကိုပြပြီး လိုက်ပြပါ... ချန်ဆန်က ဖေဖေ
ခေါင်းဆင်းသေတ္တာထဲက ကတ္တီပါစိတ်နဲ့ထည့်ထားတဲ့ ရတနာထုပ်ကို
သွားယူလိုက်ပါ... ဒီကစဉ်သည်တော်ကြီးကို ပြောရန်တယ်”

ချန်ဆန်သည် သူ့အဖေ၏အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားလေ၏။
အိပ်ပါလည်း လိုက်သွားသည်။

လုံထန်သည် ကျွေးအော်ရှောင်နှင့် ရောက်တတ်ရာရာ ပြော
ဆိုနေလေ၏။

အတန်ကြာ ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် ချန်ဆန်တို့မောင်နှမ ပြန်
ရောက်လာကြသည်။

လုံထန်သည် ချန်ဆန်ယုလားသော ကတ္တီပါစိတ်ထဲမှရတ
နာများကို ကျွေးအော်ရှောင်အား ထုတ်ဖော်ပြသလေ၏။

ကျွေးအော်ရှောင်သည် ရတနာများကို မီးရောင်ဖြင့်ခစ်ဆေး
နေသည်။

သူသည် အတန်ကြာခစ်ဆေးပြီးမှ လုံထန်အား မေးလိုက်
သည်။

“သူထက် နည်းနည်းပိုကြီးမယ်ပစ္စည်း မရှိဘူးလား... ကျွန်
တော် ကြည့်ရှုင်တယ်”

ကျွေးအော်ရှောင်၏အမေးကားကို လုံထန်သည် အနည်း
ငယ် ခဉ်းအားလိုက်၏။

“ပြော... နေဦး... ကျွန်တော် သီးသန့်မယ်ထားတဲ့ရတနာ

အမျိုးထူး... သီအော် (၅) နှစ် ၁၉၁

တွေထဲမှာ ရှိမလားတော့မပြောတတ်ဘူး။ ကဲ... သမီးနဲ့သာတို့ ဒီမှာ
နေကြဦး။ ဖေဖေ သွားယူလိုက်မယ်”

လုံထန်သည် ချန်ဆန်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးကို ရ
တနာများစောင်ကြည့်ရန် ထားရန်ခွင့်ပြုပြီး သူ့အခန်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွား
လေတော့၏။

ကျွေးအော်ရှောင်သည် စိတ်ပျား အလွန်လှုပ်ရှားလာတော့
သည်။

သူသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ထွက်ဖျက်နေ၏။
သူ့စေ့တွင် ရပ်နေသူမှာ မီးအိမ်ကိုကိုင်ရှင်ရပ်နေသော အိ
ပါပြန်သည်။

သူ့ဘေးတွင်ရပ်နေသူမှာ ရတနာများကို ကတ္တီပါစိတ်ထဲ
ပြန်ထည့်နေသော ချန်ဆန်ပြန်သည်။

စည်ခနဲခွဲထိုင်နေသော လုံထန်၏တူမြစ်သူလည်း ရှိမနေ
တော့ပေ။

သက်တော်စောင့်လည်း တံခါးဝတွင် ရပ်နေ၏။ သူ့အဖိုး
တွင် မရှိပေ။

သူ့အဖိုးတွင်ရှိနေသူမှာ ချန်ဆန်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်
သာ ပြန်သည်။

သူသည် ထိုမောင်နှမနှစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်နိုင်သည်။
သီးသန့်ခန်းတွင် ပြတင်းပေါက်တံခါးရှိ၏။

ထိုပြတင်းပေါက်မှပြေးထွက်သွားလျှင် ဂေဟာအပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားပေမည်။

ဂေဟာအပြင်သို့ရောက်လျှင် ခြံဝင်အပြင်သို့ ရောက်ရှိရန် မခက်တော့ပေ။

ခြံဝင်အပြင်သို့ရောက်လျှင် သူ့အား သိကြားမင်းဆင်းရှာ လျှင်ပင် မတွေ့နိုင်တော့ချေ။

အခွင့်အရေးနှင့်အချိန်အခါက သူ့အား ပေးမနေပြီဖြစ် သည်။

သူ၏ကတ္တီပါဝတ်ရုံအောက်၌ အလွန်ထက်မြက်သည့်ဓား ဖြောင့်တစ်လက်လည်း အသင့်ရှိနေလေပြီ။ ဘာလိုသောသူနှင့်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးအား သတ်ဖြတ်၍ သူ့လွတ် အောင်ပြေးလွှားနိုင်သောလမ်းကြောင်းသည် သူ့ရှေ့၌ ပေါ်နေလေ ပြီ။

သားကောင်နှစ်ကောင်စလုံးကို အဆိုးဆုံးရှင်ရတော့မည်။ ဇဲ တစ်လုံးနှင့်ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်ခတ်မည်အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်၏။

ကျေအော်ရှောင်သည် အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံတော့ ပါ။

သူ၏လက်သည် ဝတ်ရုံထဲသို့ မသိမသာဝင်သွားပြီ။ လျှပ် တစ်ပြက် ပြန်ထွက်လာ၏။ ခိုပိခဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

"ဘုန်း..."

"အာ..."

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း နာကျင်စွာအော်လိုက်သည့်အံ သည် သီသန့်ခန်းတွင်း ချော့နက်ကျယ်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

မည်သို့မျှ ယုံကြည်နိုင်စရာမရှိသည့်ဖြစ်ရပ်မျိုး ကျေအော် ရှောင်သည် သူ၏ဓားဖြောင့်ကိုထုတ်၍ သူ့အနီး၌ကပ်နေသော ချန် ဆန်း၏ဝမ်းရိုးကိုဆီသို့ ကပ်ထိုးလိုက်၏။

အိမ်ပါးကိုရှင်မျိုးမှ ချန်ဆန်းကိုရှင်လျှင် ပြဿနာတတ်နိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် ချန်ဆန်းကို အရှင်ရှင်မြင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချန်ဆန်း၏ဝမ်းရိုးကို ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက် မြင်ဖြစ်သည်။

"ဘုန်း..."

မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"အာ..."

ထို့နောက် အားခဲခဲအသံ ထွက်လာသည်။ ဘုန်းခဲခဲအသံမှာ မဖြည့်ရပါ။ ခွပ်ခဲခဲအသံသာ မြည်ရပါမည်။

ထို့ပြင် အားခဲခဲအော်သံမှာ ချန်ဆန်းထံမှာ ထွက်ပေါ်ရ ပါမည်။

ယခုအော်သံမှာ ချန်ဆန်းဆီမှ မဟုတ်ပါ။ ကျေအော်ရှောင်ဆီမှ ဖြစ်ပါသည်။

တောင်ဝှေးတစ်ရှောင်သည် ချန်ဆန်း၏ ဝမ်းရိုးကိုဆီ

၁၉၄ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအထိ

ရောက်လုဆဲဆဲဖြစ်နေသော ကွေအော်ရှောင်၏လက်ကို ရိုက်ခွေလိုက်
နာ့မြင် ခုန်းခနဲမြည်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ကွေအော်ရှောင်သည် အားခနဲ အော်လိုက်ရပါ
တော့သည်။

ကွေအော်ရှောင်၏လက်သည် ကျိုးကြေသွား၏။

ထိုကျိုးကြေ...မှာသော လက်ကိုပင် တောင်ငူစားက ဓားပွဲနှင့်
ညှပ်ထားလိုက်ပါသည်။

ကွေအော်ရှောင်ကိုပင်ထားသည် ဓားမြှောင်ကြီးသည် လွတ်
ကျသွားပြီး သူ၏လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပါးလှန်းနှင့် ဓားပွဲကြားတွင် ဖိ
ညှပ်ထားခြင်းခံနေရသည်။ သူရုန်းသော်လည်း ရုန်း၍မရပါ။

မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ မပျော်လင့်သော မြစ်အင်ကြောင့်
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ကြက်သေသေနေကြသည်။

သီးသန့်ခန်းထဲသို့ အမြန်ဆုံးရောက်ရှိလာသူမှာ ကိုယ်ရဲ့
တော်ဟိုနဲ့ မြစ်သည်။ ထို့နောက် မင်းဝါ ရောက်ရှိလာသည်။

ဆက်တိုက်ရောက်ရှိလာသူမှာ သူငွေကြေးလုံထန်နှင့်စန်း
သည် ငွေအနီးတို့ဖြစ်ကြသည်။

ထို့နောက် တံခါးစောင့်မြို့စောင့်နှစ်ဦးနှင့် သိမ်တော်များ စုဖွဲ့
ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

သူငွေကြေးလုံထန် ငွေ့ ရှိလိုက်ရသည်။

မြင်ကွင်းမှာ သူတော်...အားအတိုဆီတစ်ဦးသည် ကွေအော်

အရုန်းတရားစီသမီးတော် (၅) နှစ် ၁၉၅

ရှောင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို တောင်ငူစားဖြင့် ရိုက်ခွေကာပံထားခြင်းပေ
တည်း။

သာဖြစ်သူနှင့် သမီးဖြစ်သူမှာ မျက်လုံးအပြူးသာဖြင့်
ငေးမောကြည့်နေကြသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

လုံထန်က အရောတကြီး မေးလိုက်ရလေ၏။
အိမ်ပါသည် ထိုအခါမှ အသက်ဝင်လာ၏။

“အိမ်ရတနာကုန်သည်ကြီးက ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့အစ်
ကိုကို ဓားနဲ့ထိုးခွေလိုက်တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လွန်ပုံတစ်ခိုက် ခိုက်
နဲ့ရောက်လာပြီး ရတနာကုန်သည်ရဲ့ လက်ကို ရိုက်ခွေလိုက်တာပဲ။ ရတ
နာကုန်သည်ရဲ့ လက်ထဲက ဓားမြှောင်လွတ်ကျသွားတယ်။ အစ်ကို
သေတော့က သိသိကလေး လွတ်သွားတာပေါ့”

အားလုံး၏မျက်လုံးများသည် ကယ်တင်ရှင်သူတောင်းစား
အတိုးတိုဆီသို့သာ ရောက်ရှိနေကြသည်။

သူတောင်းစား အတိုးတိုသည် သူတောင်ငူစားကို လက်မ
လွှတ်သေးပါ။

လက်ကောက်ဝတ်အရိုးမှာ ကျိုးကြေသွားပြီဖြစ်သော်
လည်း တောင်ငူစား၏ဖိညှပ်မှုမှာ မလွှတ်သေးပါ။

“ဟင်... ခင်... ခင်... ခင်ဗျား”

ကွေအော်ရှောင်သည် သူတောင်းစားအတိုးတိုကို ကြည့်

၁၉၆ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခင်းတော်

လိုက်သောအခါ သူ့ငွေပေးတစ်ပြားပေးခဲ့ပြီး ခေါက်ဆွဲကြော့ကျွေးခဲ့သည် အတိုးဆိုခြင်းနေကြောင်း သိရသောအခါ ခေါ်သဖြင့်သွားလေ၏။

သူတောင်းစားအတိုးဆိုသည် ရယ်လိုက်၏။
ထို့နောက် ခေါင်းပေါင်းများ မှတ်ဆိတ်စွာများ နှုတ်ခမ်းပေးများနှင့် စုတ်ပြင်နေသော အဝတ်အစားများကို ခွာစွပ်စံလိုက်သည်။

"ဟာ..."

"အို..."

"ဟင်... အစ်ကိုဝမ်းချိုင်း"

အာမေဇိုတ်သံ အသံသီကြော့မှ အိပ်ပါစစ်အသံကိုကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖြေအနေသည် အတော်ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ အားလုံးစည်ခန်းဆီသို့ထွက်လာကြသည်။

ကျွေးအော်ရှောင်မှာ ကိုယ်ရဲတော်ဟိုရုံ၏လက်၌ မလွှားသာမလွန်သာ ချွပ်ကိုင်းထားခြင်းနေနေရသည်။

သူသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းရမည်ဖြစ်သော်လည်း ခပ်မာသာမှန် လုပ်ရဲလျှင် နေရမည်ဟူသော မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်နေသည်။

တကယ့်စိတ်ဓာတ်ကျသူမှာ သူ့ငွေကြီးထုတ်ပြန်လေ၏။

ဝမ်းချိုင်းက...

"ကျွေးအော်ရှောင်... ခင်ဗျား ဒီကိုလာတာ ချန်ဆန်မို့အိပ်ပါလိုက်သတ်ဖို့လာခဲ့တာ မဟုတ်လား"

ဝမ်းချိုင်းက ကျွေးအော်ရှောင်အား ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။
ကျွေးအော်ရှောင်က ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်လိုက်သည်။

"သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ... ငါ နှစ်ယောက်လုံးကိုသတ်ဖို့ တာဝန်ယူထားတာပဲ"

ကျွေးအော်ရှောင်မှာ အခြားကြေးစားများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ခုံရင့်သည်။ ပြတ်သားသည်။ ဖြေသင့်ဖြေထိုက်သည်တို့ကို မကျယ်မစုတ် ဖြေသည်။

ဝမ်းချိုင်းကလည်း သတ္တိရှိသူပင်။ ထိုသို့သတ္တိရှိသူမျိုးကို သူအလွန် သဘောကျသည်။

"ခင်ဗျား မဆိုဘူး... သတ္တိရှိတယ်။ အဲဒီသတ္တိရှိသူများကို ကျွပ် သဘောကျတယ်"

ကျွေးအော်ရှောင်ကလည်း အားကျမခံပြန်ပြောသည်။

"မင်းလဲ မဆိုဘူး... သတ္တိလဲရှိတယ်... ခုပ်ပြောင်းခုပ်လွှဲလဲ ကောင်းတယ်။ သူ့ခုပ်ဆောင်လဲ တော်တယ်... ငါလဲ အဆင့်မြှင့်သိုင်း သမားပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းက လျှပ်တစ်ပြက် ခင်တာပြီး အနိုင်ယူလိုက်တယ်... မင်းတယ်သူလဲ"

ဝမ်းချိုင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သိရတာပေါ့ဗျာ... ခင်ဗျားက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတော့ ကျွပ်ကလံ တိတိကျကျ ပြောရတာပေါ့၊ ကျွပ်နာမည်က ဝမ်းချိုင်း... မြသေ့ရိုက်သားဝမ်းချိုင်း... ခင်ဗျား ကြားဖူးပြီလား”

ကျေအောင်ရောင် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ခဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာအောင် ခဉ်းစားပြီးမှ သူပြောသည်။

“အင်း... အင်း... အခုမှ ကျွပ်သတိရတယ်၊ ဒါဟာ ကျွပ်မဲ့ ဟာကွက်ပဲ... ပေါ့သမ္မုလို့ပဲ ဆိုနိုင်တာပေါ့၊ မြသေ့ရိုက်ပဲ... မြသေ့ရိုက်ပဲ... ဒီနာမည်ကို မကြာခင်ကပဲ ကြားဖူးရိုက်ပါတယ်၊ မင်းတို့ ရိုက်နာမည်ထွက်လာတာ မကြာသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီဟိုနန်းဦးမှာ မြသေ့ရိုက်နာမည်ဆိုတာကို ငါသတိလစ်သွားတယ်”

ဝမ်းချိုင်းက ဧည့်သည်တော်များ၏ သူသည် ကျေအောင်ရောင်ကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ညာလက်ကောက်ဝတ်ကျိုးသွားတာကို ကျွပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ... ငါက ကြေးစားပဲ၊ လုပ်ရုံရင် ခံရမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် သမားတော်ကောင်းကောင်း တစ်ယောက်ကိုပြုရင် ခင်ဗျားရဲ့ လက်ပြန်ကောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ဓားပြန်ကိုင်နိုင်ပါတယ်... ကဲ... ကဲ... ကျေအောင်ရောင် ခင်ဗျားကို နိုင်းရိုက်တဲ့အလုပ်ရင် ဘယ်သူလဲ”

ကျေအောင်ရောင်က ရယ်လိုက်၏။ ဝမ်းချိုင်း၏မျက်နှာကို သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာမောင်ရင်... ကျွပ်ဟာ မေးခွန်းတစ်ခုကို တစ်ခါပဲ ပြောမယ်... နှစ်ခါပြောရိုးထုံးစံမရှိဘူး... မကျေနပ်ရင် ကျွပ်ရင်တကို ဓားခွဲ ထိုးသွင်းလိုက် ဟုတ်ပြီလား၊ အဲဒီတော့ မောင်ရင်မေးခွန်းကို ကျွပ်ပြောမယ်... ကျွပ်အလုပ်ရင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဒီတစ်သက် ကျွပ်ပေးစပ်ကြားရဖို့ မောင်ရင် ဘယ်တော့မှမမျှော်လင့်နဲ့”

ကျေအောင်ရောင်၏ကောားက ပြတ်သားသည်။

ဝမ်းချိုင်းက သိသည်။

ကျေအောင်ရောင်သည် အပြောနှင့်အလုပ် :ရိုက်ညီအောင် လုပ်မည်လူစားမျိုး ပြန်သည်။

သူ့အား ဆက်မေးနေ၍ မည်သို့မျှ အကျိုးထူးလာမည်မဟုတ်သည်ကို ဝမ်းချိုင်းသိရှိလိုက်သည်။

သို့သော် အချို့သော ခေါင်းမာသူများသည် ပထမထွင်ခေါ်သအလျှောက် ခေါင်းမာတတ်ကြသော်လည်း အချိန်လာသောအခါ စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားတတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကျေအောင်ရောင်သည် အစိန်ဆွဲပြီး ခုကုပေးထားလျှင် စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားမည်ဟု သူထင်မြင်မိလေသည်။

“ခင်ဗျားကောားက တယ်ပြတ်သားပါလား”

“ယောက်ျားပဲကွ... တစ်ခွန်းပဲပြောတယ်”

"လူတွေဟာ သေရဲတဲ့လူရှိတယ်... သတ်ရဲတဲ့လူရှိတယ်...
အပေမယ့် အညှဉ်းပန်းတွေ မခံနိုင်ကြဘူး။ ညှဉ်းပန်းတဲ့အခါမှာ
ပါးစပ်က အလိုလိုပွင့်လာတာပါ။ အလွန်သတ္တိရှိတဲ့လူပဲ ပါးစပ်ပွင့်
လာတာပဲ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ဆိုတာတော့ ခမ်းကြည့်ရမယ်"

ကျွေးအော်ရှောင်သည် ရယ်မောလိုက်၏။
သို့သော် သူ့ရယ်သံက အသက်မပါပါ။

"ဟာ... ဟာ... ဟာ... အေးခေလ မင်းလုပ်ကြည့်ဦးမလဲ၊
ငါပဲ ပါးစပ်ပွင့်လာရင် ပွင့်လာမှာပေါ့။ မင်းနိပ်ခက်ရင် ငါ ခံရမှာပဲ။
လူတွေဟာ အေးလုံးကွဲကွဲခံနေရတာပဲ... နည်းနည်းခံရတာနဲ့ များများခံ
ရတာပဲ ကွာတယ်။ က... မင်းနိပ်ကြိုက်သလို လုပ်ပါတော့"

ဝမ်းချိုင်း မသိမသာ သက်ပြင်းစူးလိုက်သည်။ သူသည် နိတ်
ထဲမှ ညည်းညူမိလေ၏။

"အင်း... ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ပါးစပ်က အလုပ်ရှင် ဘယ်သူလဲဆို
တာ ထုတ်ပြောဖို့ဆိုတာ မလွယ်ချေ။ အခုလွယ်"

သူသည် သူ့ငွေကြီးလုံ့ထန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

"ဦးခေလ လုံ့ထန်"

"ဟေ..."

"ဦးခေလ လုံ့ထန်နဲ့ ဧကဟာမှာ အခန်းလွတ်တစ်ခန်းတော့ရှိ
မှာပေါ့"

"တစ်ခန်းမက ရှိပါတယ်"

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားတယ်... သူ့ကို အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ
လက်မြန်ကြီးတုပ်ပြီး ထုတ်တန်းမှာ ဆွဲထားချင်တယ်။ သူ့ကို အစာ
ရေစာလဲ မပေးနဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်... သူက ပွင့်မြောမယ်
ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားကြတာပေါ့။ ပွင့်မြောရင်တော့ သူ့ထိုက်
နဲ့သူ့ကပ်ပဲ... ဦးခေလလုံ့ထန်သဘောတူရင် အဲဒီလိုထားလိုက်ချင်
တယ်"

လုံ့ထန်သည် သူတို့အား သတ်ခိုင်းသည့်လူကို သီလိုလှ
သည်။

ထို့ကြောင့် ပွင့်မြောလိုမြောမြော မျှော်လင့်ချက်ထားမိ
သည်။

"မင်း သဘောအတိုင်းပါပဲကွာ"

လုံ့ထန်က အဖြေပေးလိုက်လေ၏။

ဝမ်းချိုင်းက ကိုယ်ရဲတော်ဟိုဒို့အာ..."

"က... ခင်ဗျားလူကို အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ လက်မြန်ကြီး
တုပ်ပြီး ထုတ်တန်းမှာ ဆွဲထားလိုက်ပါ။ သူ့အဖြေပေးမယ့် အချိန်ကို
ခင်ဗျားပဲ စောင့်ပါ။ သူ့ကိုတာမှ အစာရေစာမပေးနဲ့နော်"

"ကောင်မပါပြီ"

ဟိုဒို့က ပြောကြားလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွေးအော်ရှောင်အား လွန်းလှိုင်းဆွဲခေါ်သွားလေ
တော့၏။

လုံထန်သည် ခိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... မင်းဝါ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ... ဦးလေးတို့မိသားစု

တစ်ခုလုံး အသတ်ခံရတော့မယ့်ကိုန်းဆိုက်နေပြီ”

“ဟာ... မဟုတ်တာ”

မင်းဝါက ပြောလိုက်၏။

လုံထန်က...

“မဟုတ်တာပြောတာ မဟုတ်ဘူး... ပထမ ငါနဲ့ငွေအန်ကို သတ်ဖို့လာတာပဲ... သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝမ်းချိုင်းပဲ ဖမ်းပေးတယ်။ အခု သမီးနဲ့သားကို သတ်ဖို့လာပြန်ပြီ... နောက်လဲ သူတို့အကြံအစည် မအောင်မြင်မခွင့်၊ ကြွေးစားလှသတ်သမားကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စေလွှတ်နေမလား မသိဘူး။ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ မင်းအနေနဲ့ကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

လုံထန်က တူမြစ်သို့ မင်းဝါအား တိုင်ပင်သကဲ့သို့ ပြောဆိုနေလေ၏။

မင်းဝါ ရင်မောသွားသည်။

ခွန်ဆန်းနှင့်အိမ်ပါးကိုလုပ်ကြံမည့်သူကို သူများမြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

သူသည် လုံထန်အား ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ခွင့်စားတွေဝေနေတော့သည်။

ထိုအခါ ဝမ်းချိုင်းသည် ကွေအော်ရှောင်ခိတ်ထဲမှတွေ့သည်

ပိုက်ဆံလေးသောင်းကျော်ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်လေ၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ကျွန်တော်တို့ရှိတိဏတော့ ဟုတ်နေပြီ ဦးလေးလုံထန်ရဲ့”

လုံထန်က...

“ဘာတွေများ ဟုတ်နေတာလဲ ငါ့တူရဲ့”

“ကြည့်လေ... ပထမ လူသတ်သမားနှစ်ယောက်အီက

ပိုက်ဆံတွေရသေးတယ်။ အခုလဲ လူသတ်သမားလက်ထဲက ငွေလေးသောင်းကျော်ကျော် ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရှိတိဏတော့ လူသတ်သမားလက်ထဲက ရတဲ့ငွေနှုတ် သူငွေဖြစ်တော့မယ့်နဲ့တူတယ်”

ဝမ်းချိုင်းက ရယ်ရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ပါးက...

“အစ်ကိုဝမ်းချိုင်း... အစ်ကို့ကိုတော့ ကျွန်မတို့မိသားစုတယ် လိုကော့စားသပ်ရှာနဲ့ မသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ရှိပြီး ထုံသြတာက ကျွန်မတို့ကို သတ်မယ့်လူမှန်သမျှ အစ်ကို့တို့ဖြစ်သလိုရှိတိဏ သိနေတာပဲ”

ဝမ်းချိုင်းက မောင်းကိုမိယမ်းလိုက်၏။

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ညီမရဲ့”

“ဟင်... အစ်ကိုတို့သိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“သိတာက ဒီလိုပါ... မိဗြူကို ကြွေးစားလှသတ်သမားတစ်ဦးရောက်နေတယ်ဆိုတာ ရိုက်ချွပ်ကြီးကသိတယ်... ရိုက်ချွပ်ကြီး

က အဲဒါကိုညွှန်ပြတယ်။ သူ့အလုပ်လုပ်တော့မယ်ဆိုတာကို ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးက သိတယ်။ အဲဒီမှာ အစ်ကိုက သူတောင်းစားအတိုင်းကြီး
ယောင်ဆောင်ပြီး နံခမ်းတဲ့အခါမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြေအော်
ရှောင်ကလဲ အစ်ကို့ဆီကိုလာပြီး ညီမနဲ့ညီမရဲ့အစ်ကိုကို လဝနံခမ်း
တာနဲ့ အဲကိုက်လာပြန်တာပဲ”

ခမ်းချိုင်းက သူ့အား ငွေဘဏ်တစ်ပြားပေးပြီး ခေါက်ဆွဲခေါ်
ကျွေးပုံ လုံထန်ကေဟာကို သူလိုက်ပြန်တိုက် အစေ့ဆုံးပြောပြလိုက်
၏။

လိုအခါကျမှ ကြားရသူအပေါင်း ရှင်းလင်းသွားသည်။

ခမ်းချိုင်းက...

“သူက ညီမတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ နံခမ်းတယ်။ သူငွေကြီး
လုံထန်ကိုလဲ မနံခမ်းဘူး။ သူငွေကတော့ကြီးငွေအနံ့ကိုလဲ မနံခမ်း
ဘူး။ ဒီတော့ ညီမတို့မောင်နှမကိုသတ်ဖို့ နံခမ်းတယ်ဆိုတာ အစ်ကို
သိတာပေါ့”

ချွန်ထန်က အားရအိရ ဝင်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့တော့ ကျွန်တော်တို့အိုးကျွေးတယ်ဗျာ... ခင်ဗျား
ဘယ်အချိန်ထဲက ဒီအထဲရောက်နေတာလဲ”

ခမ်းချိုင်းက ရယ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ထမင်းစားနေတုန်း ကျုပ် ဒီအိမ်ထဲရောက်နေ
တာပဲ... ဒီည ကြေအော်ရှောင်လာမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိတယ်

လေ”

သူငွေကြီးကလုံထန်သည် တံခါးစောင့်နှစ်ယောက်ဘက်သို့
မျက်စောင်းလှည့်တိုးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝမ်းချိုင်းက လုံထန်ကို တောင်းပန်လိုက်၏။

“ဒါလေးလုံထန်... သူတို့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ သူတို့ဟာ
ကျွန်တော့်ကို ခြေသုံးဂိုဏ်းသားမှန်သိသွားပြီး ကျွန်တော်ကိုနိသေ
လေးစားနေတဲ့လူတွေပါ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို စာမင်္ဂွန်ပေးခဲ့ကြ
တာပေါ့”

လုံထန်က...

“ထာပေါတော့ကွာ... မင်း ဝါကိုယ်နဲ့တော် ဟိုရဲ့ကို ဘယ်လို
ကျော်ပြတ်ခဲ့သလဲ”

ခမ်းချိုင်းက ရယ်လိုက်၏။

“ဟိုနံ့ကလဲ ကျွန်တော့်ကို သိတာပါပဲ... သူလဲ အထက်
လမ်းဆိုင်သမားတစ်ယောက်ပဲဗျာ”

လုံထန်မှာ ကျေနပ်သွားလေ၏။

ထိုစဉ် မင်းဝါသည် မိတ်ကူးတစ်ခုခုလာပုံပေါ်သည်။

“မပြန်ဘူး... မပြန်ဘဲ... ကျွန်တော့် မေမေဆီပြန်မယ်...
ကြာဂိုဏ်းကို အကူအညီတောင်းမှဖြစ်တော့မယ်”

မင်းဝါသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်
လေ၏။

သူသည် မြင်းကို ချက်ချင်းမြိုင်ကာ ထွက်ခွာသွားတော့

၂၀၆ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့လေးအောင်

သည်။ သူ့ကိုမည်သူမှ မတားဆီးကြပါ။
ဝမ်းချိုင်းသည် မင်းတို့ဖြစ်မှ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ခေး
ကြည့်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး မင်းတို့ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ သူ့ဌေးကြီး
လိုထန်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဦးလေးလုံထန် သူက ဘယ်သူလဲ”

ဝမ်းချိုင်းသည် မင်းတို့ကို မသိသဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“သူက ကျွန်ရဲ့ တူတစ်ယောက်ပါ။ ဝမ်းကျွန်အစ်ကိုရဲ့ သား
ဆိုပါတော့”

ဝမ်းချိုင်းက...

“သူ စောစောက ပြောသွားတာ ကြားလိုက်ပါတယ်... ဧ
ကြော့ဂိုဏ်းဆိုတာပဲ ကြော့ဂိုဏ်းက သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

သူ့ဌေးကြီးလိုထန်သည် သူတို့ညီအစ်ကိုများ၏ ဇာတ်
ကြောင်းကို ပြန်မပြောချင်ပေ။

ထိုပြင် သူသည် သူတစ်ပါးအကြောင်း လုံးဝမပြောလိုသူ
ဖြစ်၏။

သို့သော် ဝမ်းချိုင်းကတော့ သူတို့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေသည်။
အနည်းအကျဉ်းတော့ ပြောပြရပေမည်။

“ဒီလိုကွာ... သူက ဒီကိုလားလည်ရှင်းနဲ့ နက်စွဲဖြစ်သွား
တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ သူ့စိတ်ကို အကျိုးအ
ကြောင်းပြောပြပြီး ကြော့ဂိုဏ်းကို အကူအညီတောင်းမယ်လို့ ပြော

အပန်းထရားနယ်သီးတော် (၂) နှစ် ၂၀၇

တာပဲ။ ကြော့ဂိုဏ်းရွှင်က ဒီကောင်လေးရဲ့ ဦးလေးတော်မယ် ထင်
တာပဲ။ သူ့မိခင်ရဲ့ အစ်ကိုကြီးလို့ပြောတယ်”

ဝမ်းချိုင်းသည် အတန်ကြာ ခင်းစားနေလိုက်၏။

“ကြော့ဂိုဏ်းဆိုတာကို ကျွန်တော်ကြားဖူးပါတယ်... ဒီ
ဂိုဏ်းဟာ တော်တော်နာမည်ကြီးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးလုံထန်က
ထွက် နှိမ့်ခံသွားလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့မိဘတွေက ဘယ်မှာ
နေသလဲ”

“ဟန်ကြူးမြို့မှာပါ”

ဝမ်းချိုင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ခင်းစားနေသည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှု ကြီးမားသွားသည်။
အတန်ကြာမှ ဝမ်းချိုင်းက...

“ဦးလေးလုံထန်လဲ ဟန်ကြူးမြို့က ပြောင်းလာကြတာပဲ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အခုဆိုရင် ကြောက်နစ် နုနစ်နစ်လောက်ရှိ
ပါပြီ”

ဝမ်းချိုင်း ဆက်မမေးတော့ပါ။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခု
ကိုမေးချင်နေပါသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင်တော့မေး၍ မသင့်ပါ။

“က... ဦးလေးလုံထန်တို့မိသားစု ပေါ့နေလို့တော့ မဟုတ်...
ကိုယ်ရဲ့တော်နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ခါနီး ခင်းစားထားပါစေ
အားလုံးသတိပေးနဲ့ နေကြပါ။ ကျွေးအော်ရောင်ရဲ့ အခြေအခေ... ရှိလဲ

၂၀၀ နှစ် တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

စောင့်ကြည့်ကြပါနော်။

သူသည် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်တို့အားအိတ်ထဲမှ တွေ့ရှိရသော ငွေ
လေးသောင်းကျောင်းကို ပုခူဆောင်သွားလေ၏။

(ပထမပိုင်း)ပြီး၏။

(ဒုတိယပိုင်း)ကို ဆက်လက်ဖတ်စုပါရန်။

တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်